

Kazisvět

Miroslava Dvořáková

*„Historie nás učí, že lidé a národy se chovají moudře teprve tehdy, když vyčerpali všechny ostatní možnosti.“
Abba Salomon Eban*

Sféra Jeřabinových lesů Klinnorský královský palác

Okenní tabule se rozsvítily fialovým zábleskem a rozlámaly jeho odraz v zrcadlech na stěnách. Královi trpaslíci vyděšeně zakvičeli a páry na okamžik strnuly v pohybu. Následovalo hromobití. Po chvilce ticha se orchestr znovu rozezvučel.

„Velký Architekt má tvůrčí krizi,“ zašavelil Horinis, sáhl po sklenici naráz ji vyprázdnil. Jasmína si povšimla, jak se tajemníkova ruka v bílé rukavici zachvěla.

„Bouřka se přihnala rychle,“ nadhodila a čekala, zda se protějšek chytí. Ještě před půl hodinou v zahradě obdivovala úplněk na čistém nebi. Tak prudká změna počasí značila umělý zásah, a ten mohl způsobit jedině objekt, po kterém tu pátrala.

Tajemník ji však zklamal. Decentně se uklonil a vyklidil pole.

Rozhlédla se po zrcadlovém sále. Druhý blesk již nikoho nepřekvapil. Tanečníci dál elegantně kroužili parketem, matrony maskované vějíři pokračovaly v klevetách a opilý hrabě Gregor vybryndal šestou sklenici na své nevkusné sametové kalhoty.

Dříve, než ji někdo zdrží dalším tlacháním, se zamíchala mezi debutantky mířící k toaletám a seběhla bočním schodištěm do palácového atria. Krytým podloubím se dostala až na otevřenou venkovní terasu.

Proudy vody z těžkých mraků stékaly po schodišťových stupních na šterkem vysypané prostranství plynule přecházející v pečlivě zastřížený trávník. Zamyšleně sledovala, jak se vláha vsakuje do oblázků, které ani teď před půlnocí nestačily vychladnout. Šumění deště přizvukovaly tupy jejího neklidného srdce. Cítila se jako vlk na lovu a šířila ji netrpělivost.

Pátrání jí obvykle zabralo pouhých pár hodin, ale tady na Klinnoru byla už třetím dnem a pořád nic. Aspoň, že její maskování bylo v pořádku. Ani ten práskaný tajemník netuší, že pod pláštěm zrzavé lovkyně věna z venkova se skrývá čtenářka snů z Krabdenu. Králí se s ohledem na kodex přiznat musela. Vzal ji na vědomí s jistou dávkou jemně odměřené nevole. Jasmína to pochopila a přislíbila, že bude diskrétnost sama.

Znechuceně připustila, že kdyby jen tušila, jak bude hledání obtížné, zvolila by si méně nápadnou identitu.

Opět se zablesklo a vzápětí zaburácel hrom.

Jak příhodné, ale tyto otřesy nepotřebuji, pomyslela si. Pokaždé, když vstoupila do postižené sféry, ucítila otřesy v předivu prostoru na míle daleko. Její strážná hadice měla ještě mnohem ostřejší smysly.

Myšlenka na Buhunu jí připomněla hřejivé objetí na lýtku.

Ve chvíli, kdy se chtěla ke své plazí pomocnici obrátit s dotazem, byla překvapena nenadálým nárazem. Do jejího těla se opřela nehmotná energetická vlna a srazila ji na zadek, až dopadla na mramorem vydlážděnou terasu. V dálce opět zaduněl hrom. Narovнала se, vykasala si kanýr plesové sukně, sklonila se ke kyjovité hadí hlavičce a sykla: „Cítíš to taky tak?“

Buhuna evokující tlusté barevně proužkované lano pevně obtočené mezi kolenem a vysokou šněrovací botou se vrtošivě zavlnila a nehybnýma rudýma očkama zmapovala terén. „Ssssss... Tolik chutných emocí! Běž k těm temným praporům.“

Jasmína mhouřila oči do šera. Hadice neviděla právě nejlíp. „Myslíš ty červené javory u stáji?“

„No ano, běž k těm praporům,“ opakovala umíněně hadice.

„Promoknu na kost,“ frkla Jasmína, ale přesto se sukni v hrsti odhodlaně přeběhla nádvoří. Zastavila se u kamenné stavby kryté šindelovou střechou a zvedla dřevěnou závoru dveří.

Tmu uvnitř osvětlovala olejová lampa pověšená pod nízkým stropem. Několik koní neklidně zadupalo. Na konci uličky mezi boxy z kulatiny na hromadě sena se v neklidném spánku zmítala lidská postava navlečená ve světlé košili.

„Ssss, náš cíl,“ sykla Buhuna.

Jasmína přidřepla a sklonila se nad rozčuchanou čupřinu. Současně cítila, jak se hadice tiše uvelebují na jejím lýtku.

„Smrdí chlastem,“ broukla Buhuna.

Jasmína znechuceně nakrčila nos. Pod chomáčem mastných vlasů tonul ve tmě pokrivený obličej. V ušním lalůčku zavěšená na háčku se stříbrného kovu se zaleskla temná perla. Takové tretky nosili hazardní hráči. Ničema, který vsadil víc, než měl, musel zaplatit tím posledním včetně svého ucha.

Vytáhla ze záhradří cejchovací přívěšek na dlouhém řetízku a přiložila jej ke spáčově zápěstí. Stačil mžik a kontakt neotužené kůže a palčivě vyzářujícího reliéfu přívěsku vykonal své. Když svého klienta označovala, posadila se na vrstvu sena a zavřela oči. Pomocí dýchacího cvičení rychle vyprázdnila mysl a zacílila k objektu výboj své vůle.

Výběžky vědomí čtenářky snů se zaháčkovaly do přediva scénérie v mužově lebce. Po té, až prozkoumá narušitelovy nástroje, musí neutralizovat spáčův vliv na realitu sférického pletiva.

Jasmína byla uvolněná a připravená na úkol, který před tím již tolikrát úspěšně zvládla. Ovšem tentokrát bylo všemu jinak.

Zlomek vteřiny po té, co stačila nahlédnout za oponu spáčova snu, se imaginární prostor roztránil na miliony kousků.

Razance narušitelovy obranné reakce a úlek z cizosti dojmu, který na mžik zahlédla, to vše u Jasmíny vyvolalo netypickou fyziologickou reakci.

Její srdce se rozběhlo šílenou rychlostí.

Stačila by pouhá chvíle, a bylo by puklo.

Ucítila varovný stisk na noze.

Zbytkem posledních sil se Jasmína zachytila záchranné kotvy, kterou jí vystřelil strážný had. Podpořena tímto animálním pudem sebezáchovy se vzepjala k obranné reakci. Postupně tlukot zpomalila. Trvalo to neskutečně dlouho, než byla schopna zase vnímat.

Opět se obezřetně otevřela směrem ke spáči. Když se obraz ustálil, její zorné pole vyplňovala rozžhavená černo červená bublající hladina. Jasmína se mimoděk zachvěla, jako by ji to vroucí bahno mohlo popálit.

Zhluboka a klidně oddechovala vědoma si toho, že právě utekla hrobníkovi z lopaty. Na ústup již bylo pozdě. Kdyby se chtěla odpojit, ztratila by zrak a jediné, co by až do smrti viděla, by byl obraz zlověstného žhavého močálu.

Usměrnila svou vůli a v náhlém tvůrčím popudu si vytvořila představu ledově studené a průzračně čisté říčky perlící hluboko ve skalách. Pak ji nechala protékat lávovým polem. Za mohutného sykotu a praskání v kotoučích dýmu a páry se lávové pole dotčeně vlnilo, jako by bylo živé, což vlastně bylo. Jasmína přidávala na chladu a svěžesti a přímo fyzicky cítila, jak ze svého vitalizačního přívěšku dotuje potřebnou energii. Lávové pole tak pozvolna pozbývalo své jedovatosti a palčivosti a vibrace, kterými tvůrce představy Jasmínu téměř zabil, se utlumily k obvyklé úrovni vibrační pleteně Jeřabinové sféry.

Pak svět zčernal a čtenářka snů se propadla do konejšivé náruče bezvědomí.

Probrala ji zima. Na kůži ji svědíl studený pot. Koutkem mysli zaslechla klapnutí závory. Někde blízko zafrkal kůň. Seno zašelestilo. Vzpomněla si a prudce se posadila. Roztřeseně šátrala prsty v úlomcích sena, dokud nenahmatala studené hadí tělíčko.

Klouzala pohledem po temném prostoru stáje. Hnusák, který měl na svědomí život strážného hada, zmizel. Pomalu se postavila a znovu se otrásla chladem. Mrtvé hadí tělo nechala vklouznout do kapsy u sukňě. Proběhla stájovou chodbou a vykročila na nádvoří. Pohled k obloze prozradil, že svítání se blíží. Nohy se jí podlamovaly únavou, v hlavě temně bušilo a obraz okolního světa dostával rozmazané kontury. Dovrávorala k severnímu traktu paláce a postranními dvířky vystoupala ke svému pokojíku v zelené věži. Vstoupila do komnaty a na kliku do chodby pověsila mosaznou destičku s nápisem „nerušit“. Klesla na postel a usnula.

Když se konečně s čistou myslí probrala, za okny byla opět tma a v křesle u postele pochrupovala vypůjčená komorná. Matně si vybavovala, že se kolem jejího lůžka pohybovali nějací lidé, převlékali ji, dávali jí studené obklady, krmili po lžičkách vývarem. Až nyní jí došlo, že její stav se podobal spíše mrákotám, než spánku.

Tichounce se vysoukala z postele s úmyslem informovat o svém fiasku krále. Pak štitivě nakrčila nos. Od krbu se linula intenzivní vůně jalovce, která neúspěšně přebíjela mnohem horší nasládlý mrtvolný puch. Vyděšeně se rozhlédla kolem. Komorná z královny domácnosti vypadala jako pořádná osoba. Očima spočinula na truhle. Svě umolousané plesové šaty i s nešťastnou Buhunou našla smotané hned nahoře. Míra rozkladu hadího tělíčka napovídala, že zdravotní indispozice trvala nejméně tři dny. Rozkládající mrtvolka ke vši smůle stačila znehodnotit veškerou Jasmíninu garderobu. Jediné, co si mohla obléct, byl hráškově zelený župan na věšáku u dveří.

Rozechvěle se posadila zpět na postel a zvažovala své možnosti. Nezbyvá, než jednat dle kodexu Krabdenského lycea sepsaného Velkým Architektem. První povinností osiřelého čtenáře snů je okamžitý návrat na základnu, podání hlášení a podrobení se testům. Když si však uvědomila, kolik času už ztratila svou podivnou nemocí, usoudila, že na nějaké hodině navíc už nesejde. Vzala z psacího stolu list papíru a tužku a naškrábala na něj: „Obsah truhly spalte.“ Vzkaz položila na víko s poškozeným šatstvem. Hrábla po županu a tiše, aby neprobudila komornou, se vykradla z pokoje a bludištěm chodeb zamířila k vladařově apartmá.

Kývla na klimbající halapartníky a nakonec se s drzou samozřejmostí usadila v předpokojí. Víčka jí opět zvolna klesla. Domácnost se zatím zvolna probouzela do nového dne. Někdo kolem ní několikrát prošel, prohrábl krb, otevřel okna, zacinkaly porcelánové nádoby.

„Včera jsem pěkně zmokla,“ zatrylkoval dívčí hlas. „I to cukrové srdce, cos mi dal, se mi v živůtku rozmočilo.“

„Přinesu ti nové, když mi to rozmočené ukážeš, Fifinko,“ zasmál se muž z chodby.

„Ty roztřepené závěsy už sundej, Fifo,“ zabručela nějaká hospodyně a dusala dál.

„Copak má blahorodí dnes k snídani?“ ozval se opět ten muž.

„Huš ty!“ kárala jej dívka, „nestrkej tam ty pracky od sazí! Že tě opařím? U Velkého, co to máš na té ruce?“

„To je magická značka. Získal jsem ji v hospodě u Kulaté mísy,“ chlubil se topič. „Přináší štěstí a dlouhý život.“

„Vypadá to spíš jako kopřivka.“

„Tohle teď nosí všichni, co to chtějí někam dotáhnout,“ namítl topič.

Dívka se uštěpačně zasmála: „Cha! Chceš říct, že to nosí všichni hráči v přístavu.“

„Nosí to i herci. A já jsem celou svou duší herec. Vždyť víš.“

„Tak co děláš v paláci u krbu?“ rýpla si dívka.

„Však jsem tu jen dočasně. Hned jak se v souboru Jiskřivé opery uvolní místo tenora, prásknu tu dveřmi. Ani kdyby mi hofmistr sliboval osobní byt, nic mne tu neudrží,“ vztekal se muž a podle vzdalujících kroků bylo patrné, že odchází.

„Sifione, já to tak nemyslela, ten obrázek je docela pěkný,“ volala služtička lítostivě.

Po milenecké hádce byl chvíli klid, ale pak Jasmíně někdo poklepal na rameno. „Něco naléhavého, madam? Náš pán ještě spí.“

Otevřela oči a uviděla dlouhý nos králova tajemníka Horinise.

„Má audience nesnese odkladu, lorde,“ broukla ospale.

„Ach tak,“ kývl tajemník. „Nu, podívám se, jestli vás přijme.“

Král Roneus seděl v posteli na kolenou třímal těžký tác s horou jídla. Byl to velmi pěkný muž. Vypadal mladší, ale vlasy na spáncích mu již začínaly šedivět. Ne nadarmo se královstvím nesly znepokojené řeči, že by se měl konečně oženit a zplodit dědice. Jasmína ale věděla, že monarcha se z osobních důvodů ženit nehodlá a plánuje předat korunu synu svého mladšího bratra Eneada vévodovi Anekorovi.

Při pohledu na rozčuchanou příchozí v hráškově zelených nedbalkách Roneus překvapeně vzhlédl: „Vidím, že už je vám lépe, paní de Vrill. Váš výraz mi dělá starosti. Co je nového?“

„Omlouvám se za své nedostatečné oblečení,“ řekla Jasmína. „Mohu se posadit?“

Král kývl směrem k polstrovanému kanapi.

„Záškodníka jsem našla a neutralizovala, ale jeho razance na stabilitu vaší sféry byla tak vysoká, že můj strážný had zaplatil životem. Objekt unikl a získal obrovský náskok. Myslím však, že jsem našla Kazisvět.“

Vidlička v králově ruce se zarazila. „Ale...ale to je snad trochu přehnané!“

„Uznávám, ale ne nemožné,“ opáčila pevně.

Král nedal najevo žádnou emoci, jen se zdvořile zeptal: „Kdo tedy ohrozil existenci Jeřabinové sféry?“

Bezradně rozhodila paže. „Našla jsem ho ve stáji na seně. Byl špinavý a páchl jako záchod. Když jsem se probrala, byl pryč.“

„Povolám velitele gardy, ať pročešou palác,“ zachmuřil se Roneus.

„Už bude pryč,“ namítla Jasmína, „ale uvítám, když prohlédnou zapadlé čtvrti města.“

Král vážně přikývl. „Toho s vaším hadem je mi líto. Vyslovte, prosím, sumu, kterou mám poukázat Krabdenskému lyceu.“

Jasmína uctivě kývla. „Není třeba, ale děkuji. Zmíním se i o tom, jak dobrého přijetí se mi u vás dostalo.“

„Chystáte se k odchodu?“ zajímal se král.

„Ano,“ přisvědčila, „čeká mne testační chodba ve sklepech základny. Nic příjemného, ale v porovnání s tím, že bych z toho vyšla slepá, to není tak hrozné.“

Monarcha se pod tácem neklidně zavrtěl. „Povězte mi, co byste viděla, kdyby vás had nezachránil?“

Jasmína sepjala ruce a šeptla: „Kdyby má hadice nevzala můj stres na sebe, až do smrti bych viděla jen černou převalující se hladinu, ze které vystřelovaly koule rudého plynu. Ale k tomu by došlo, pokud by se jednalo o obyčejného narušitele. Toto byl Kazisvět. Kdybych jeho výboj nestačila ochladit, byla by veta po celé vaší sféře, veličenstvo.“

Roneus se mírně zamračil. „Něco jako zhroucení Simské sféry před šesti staletími?“

„To přesně myslím,“ přisvědčila Jasmína.

Král se na dívku upřeně zadíval. „Navzdory vašemu ...ehm...mládí, nepochybuji o vaší erudici, madam. Hned jak jste se tu objevila, jsem si o vás něco zjistil. Pocházíte z Krabdenu, z neprivilegovanější sféry našeho světa. Vaši předkové civěli přes rameno Velkému Architektovi, když sepisoval kodex všech kodexů. Dali jste světu ty nejschopnější čtenáře snů.“

A byl to váš prapředek komodor Flonibud de Vrill, kdo usvědčil Kazisvěta na Simu. Bohužel ani on nedokázal zhroucení Simské sféry zabránit. Je s podivem, že všichni vaši předkové, jakmile narazili na Kazisvěta, zaplatili životem. Některým se podařilo varovat sousední sféry, jiní odstartovali evakuaci, ale pokaždé, když některý z de Vrillů usvědčil Kazisvěta, se postižená sféra stejně zhroutila a všichni zemřeli. Velký Architekt naše sférické poupě prostě vyprojektoval takto. Proč se na to nevykašlete? Nenecháte to jít vlastní cestou?“

Roneus domluvil a vědom si závažnosti svých slov se spiklenecky usmál a tiše dodal: „Možná, že vám ta otázka připadá kacířská, ale nedalo mi to. Prostě jsem si nemohl pomoci.“

Pobledlá Jasmína na krále chvíli mlčky civěla. Objevení Kazisvěta i pro ni znamenalo téměř rozsudek smrti. Nechtěla vysvětlovat, že i když se třeba podaří tohoto Kazisvěta odchytil, vyvstane otázka, co si s ním počít. Myslí jí bleskly tradiční hádky v akademickém senátu lycea, na téma, zda by bylo vhodnější Kazisvěta okamžitě zneškodnit, nebo raději riskovat a v přísné karanténě studovat mechanismus jeho destruktivního působení na stabilitu sférické pleteně. Toto téma přicházelo na přetřes pozdě k ránu po večírcích, které pořádal Jasmínin otec pro kolegy z rektorátu a omlouvalo je jen množství vypitého alkoholu. Všichni akademikové si byli dobře vědomi skutečnosti, že dosud žádný Kazisvět ještě nikdy dopaden nebyl a každá konfrontace Kazisvěta a některého z de Vrillů skončila smrtí obou z nich.

„Máte pravdu, sire. Můžeme být rádi, že se Kazisvět rodí jen jednou za šest století, jinak bych tu s vámi nehovořila. Ale my, de Vrillové, se pořád zdokonalujeme. A to, že jsem kontakt přežila, možná svědčí o Kazisvětově nezralosti. Očekávejte příchod speciálních jednotek. Pokud Kazisvěta dopadnou v nečinném stavu, bude Jeřabinová sféra první ze všech v historii, která bude uchráněna.“

Král se smutně usmál. „Oceňuji vaši upřímnou snahu. Přesto si myslím, že nás chráníte před nebezpečím, které vůbec nehrozí.“

Jasmíně začala docházet trpělivost. „Mrzí mne, že vám to musím připomínat, ale vládnete jedinému království, které je součástí Jeřabinové sféry. Jeřabinová sféra spolu se všemi ostatními respektuje svrchovanou autoritu Krabdeny, jehož mám tu čest zde reprezentovat. Jako taková vás žádám o maximální spolupráci. V případě, že byste to monstrum dopadli dříve, než speciální jednotky dorazí, musíte jej ihned zneškodnit. Pokud jej dostanete živého, nesmíte mu dovolit usnout. Hlavně na něm nezkoušejte žádné domácí drogy. Poznáte jej podle značky, kterou jsem mu vypálila na zápěstí. Vypadá takto.“ Sáhla si na krk, ale řetízek s přívěskem nenašla.

Rozčileně vyskočila z pohovky. „Ten bídák! Ukradl mi ho! Proto jsem měla rozšněrované šaty!“

Vladař zamyšleně ukázal k psacímu stolku. „Tak mi tu značku nakreslete.“

Rychlými tahy vykroužila osm závitů stylizovaného hada.

„Ještě nějaké další poznávací znamení?“

„Měl v uchu temnou perlu,“ vydechla vztekle.

Král pokrčil rameny. „Perly z Pštrosí zátoky nosí skoro všichni hráči.“

Jasmína pohlávala po králově ložnici, rozhazovala rukama a mimoděk zvyšovala hlas: „Byl špinavý a odporně smrděl. Ve stáji byla tma. Cejchovací přívěšek vyrobili přesně pro mne. Obsahuje třetinu mé životní síly. Byl zabezpečený mlžným kouzlem tak, aby si ho lidé nevšimli. Když ho budou hledat, prostě ho nevidí. Přívěšek musím dostat zpět a toho zlodějského parchanta taky. Najít ho můžeme jen podle cejchu na zápěstí.“

„Sama jste ale řekla, že má velký náskok, madam,“ namítl klidně král. „Tu značku už jsem viděl. Má ji i můj krbář Sifion a s ním spousta dalších naivních mládenců, co tráví čas v přístavních hospodách. To jen dokazuje, že váš zloděj je chytrý. Když si všiml, že jste si jej označovala, udělal z toho novou módu. Označoval všechny své kumpány. Je mi to líto, ale s takovým popisem bych musel zavřít půlku přístavní čtvrti.“

Zhroutil se zpět na pohovku. „Udělejte to.“

„To bude mela,“ ušklíbl se Roneus. „Takový krok je v rozporu se zdejšími právy, ale budiž. A vy byste měla něco sníst. Pojdte, vezměte si máslový koláček.“

„Jak můžete být tak klidní!“ vyletěla, „po Klinnoru vám běhá odjištěná bomba!“

Roneus si přidal do šálku cukr a se znaleckým pohmatem posoudil pružnost pečiva. „Uklidněte se, drahá. Uděláme vše pro to, aby se našel jak narušitel tak ten váš krabdenský vitalizér. Do týdne shromáždíme všechny hráče s cejchem na zápěstí v městské šatlavě. Pak si je můžete prohlédnout a prohrabat jejich svršky. To bych se na to podíval, abychom tu věc nenašli. Tak co si dáte? Čaj nebo maté?“

„Dám si leda tak odchod, sire,“ šeptla čtenářka snů. „Zaletím na základnu a podám hlášení. Pak se co nejrychleji vrátím ke konfrontaci se zlodějem.“

Jasmínina vzducholod' kotvila na vrcholku kaskádového mola. Nasedla a nahodila křesadlový generátor. Krystal umístěný nahoře nad kabinou začal rotovat kolem své osy a stroj se s vrněním vznesl k jasnému nebi. Spustila sluneční clonu, navolila hyperprostorové souřadnice a zabořila se do opěradla. Až nyní si naplno připustila dosah celé katastrofy.

Přišla nejen o hada, ale i o svůj vitalizér.

Stavovská značka v žargonu čtenářů snů přezdívaná cejchovadlo, byla součástí osobnosti, energetickým depem i poslední bezpečnostní pojistkou. „Buď je moje kariéra v kopru, nebo mě povýší,“ zaklela a konečně se rozčileně rozchechtala. Přívěšek rovněž pohlcoval psychedelické vyzářování škodlivých snů a chránil nositele před vedlejšími účinky řemesla. Každý čtenář jej dostal jen jednou, protože obsahoval část jeho životní síly. Jasmíně mimoděk došlo, že bez cejchovadla rychle zestárne. Při pomýšlení, na nemoci, bolest a smrt, se otrásla a vybavila si poslední týden svého studia v lyceu těsně před iniciačním obřadem. Spolu s ostatními adepty závěrečné testace jej trávila hluboko v podzemních laboratořích.

Dostali jednoduchý úkol. Po dobu pěti dnů měli tlustými okenními průzory sledovat neklidný jícen Hartusivého vulkánu, aby pochopili, jak tenká je hranice mezi životem a zkázou. Za nimi bylo desetileté studium tajné disciplíny s oficiálním názvem „stabilita sférické pleteně“.

Učili se chápat, na jakém principu zkonstruoval Velký Architekt jejich svět, aby jej dokázali chránit. „Základem všeho jsou touhy a sny,“ znělo jí ještě dnes v hlavě jako ozvěna. „Pamatujte si to, studenti. Myšlenka, slovo, čin.“

Nic z toho, co jí na lyceu učili, Jasmíně nebylo cizí. Slýchala to už od plínek. Justin de Vrill byl na lyceu rektorem, ale na svou dcerku si vždycky trochu času našel.

„To musí být omyl!“ křičela sotva osmiletá Jasmína, když jí otec vysvětloval totéž, co později profesor na fakultě. „Kdo to kdy viděl, aby myšlenka unesla stádo slonů nebo zeber?“ rozčilovala se malá buclatá holčička a zarputile bušila pěstičkami do stolní desky. „Copak něco tak nehmotného, tak iluzorního by mohlo stačit k vytvoření celého sférického poupěte?“

Až později pochopila, že Velký Architekt byl bytostí mnohem vyššího řádu. Jemu se skutečně ze snů a tužeb podařilo uplést sférické poupě a tím darovat spoustu životního prostoru civilizacím, které by vlivem hromadné srážky vesmírných těles byly zanikly. Počet sfér kolísal v intervalu mezi devadesáti a devadesáti devíti a pozorování nových sfér pučících těsně u zárodečné cibulky se stalo předmětem studia zvláštního ústavu hyperprostorových úkazů Krabdenského lycea.

Na všech sférách se rozvíjely osobité civilizace obdařené možností vyměňovat si informace i zboží s kulturami sfér sousedních. Některé tuto možnost využívaly, jiné žily více pro sebe.

Kdyby se na sférické poupě dívala z okolního vesmíru bytost schopná vnímat hyperprostorové jevy, pozorovala by je jako obrovitý pupen nebo spíš cibuli, jejíž vrstvy leží jedna skrze druhou a přece se neprolínají a lidé, kteří na sférách žijí, existují na nich stejně jako na povrchu

pevného vesmírného tělesa, nehledě na to, že všechny ty miliardy obyvatel všech devíti desítek sfér vzhlíží po nocích ke stejným vesmírným souhvězdím.

Přesto jen na jedinou sféru umístil Velký Architekt středisko své správy a z tohoto střediska postupně vznikl Krabden.

Bylo otázkou rodinné cti de Vrillů mít v každé generaci alespoň jednoho čtenáře snů a Jasmína byla pyšná, že to vyšlo právě na ni. De Vrillové patřili k nejstarším krabdenským rodům a to, že jejich předkové sedávali u stolu s Velkým architektem, zavazovalo samo o sobě.

Čtenářů snů v činné službě bývalo vždy kolem šedesátky. Jejich úkolem bylo udržovat na všech sférách stabilitu pleteně, kterou před eóny svým tvůrčím počinem utkal Velký Architekt. Lidé, kteří našli na sférickém poupěti druhý domov, už jen matně tušili, že kdysi přebývali v galaxii, která se dávno rozpadla v prach. Sférické poupě žilo svým vlastním životem už několik tisíciletí a stalo se oblíbeným cílem kosmických poutníků i po té, co Velký Architekt odešel, protože i dokonalé bytosti nakonec vědí, kdy mají dost.

Všichni Velkého Architekta obdivovali a toužili se mu podobat. Někteří jedinci nadaní zvláštním neklidem a fantazií dokázali spontánně měnit strukturu reality, kterou architekt utvořil. I oni dokázali proměňovat myšlenky v realitu, ale protože nedosahovali architektovy dokonalosti, jejich změny vedly ke katastrofám. Již v počátku dějin sférického poupěte docházelo ke zdánlivě nepochopitelných živelným pohromám. Ze dne na den mizela celá města, lesy i moře, a místo nich zůstávala jen bílá nepochopitelná hrůza nahánějící prázdnota.

Velký Architekt rozpoznal trhliny ve sférické pleteni a dokázal je napravovat. Naštěstí nikdy nebyly tak rozsáhlé, že by mohly způsobit zhroucení celé sféry. Jako milující soucitná bytost pochopil, že narušitelé nejednají ze zlé vůle. Postaral se, aby byli vyhledáváni a léčeni. Protože k narušování sférické pleteně docházelo nevědomky ve spánku, začalo se těm, kteří narušitele dokázali vyhledat a neutralizovat, říkat čtenáři snů.

Klasický narušitel byl člověk, který měl velké plány a touhy, ale z nějakých objektivních důvodů je nemohl realizovat. V učebnicích přípravy strážců stability pleteně kupříkladu figuroval jistý koželuh jménem Zentrik žijící v chatrči na kraji města. Zentrik toužil stát se malířem, ale nemohl odejít na akademii do hlavního města, protože pomáhat živit své nemocné matce svých šest sourozenců, zatímco se jeho otec pozvolna upíjel v putyce na prasečím plácku. Plný sebelítosti a vzteku a neventilované fantazie snil po nocích své sny, což v kombinaci s jistou genetickou odchylkou rozvíbrovalo sférickou pletěň až to té míry, že popraskaly přístavní hráze a část města spláchl mořský příliv. Citlivé seismografy na Krabdenu tuto katastrofu zachytily a vypravily do místa mládencova bydliště čtenáře snů Rendora Gtomtecha, který jeho škodlivé sny neutralizoval a posléze mu pomohl získat stipendium na akademii v Flondii, metropoli Dwinlijské sféry. Takových případů s dobrým koncem vyřešili čtenáři snů za staletí spousty, ale jen ty nejtýpější pronikly do učebnic.

Tím, že Velký Architekt založil Krabdenské lyceum a sepsal Krabdenský kodex, dal svému světu nástroj, jak se narušitelům stability ubránit. Během staletí se ze čtenářů snů vyvinula speciální kasta s osobitými rituály a pomůckami. Stali se respektovanými členy společnosti, ale jen zasvěcení věděli, že skutečnou moc si drží mágové ovládající vitalizační rituály a Komora inspektorů.

Jasmínu nikdy nenapadlo, že by z přesunu třetiny její vitality do hmotné magické pomůcky mohl vyvstat problém. Až po té, co v Roneově ložnici odhalila, že její přívěšek byl ukraden, pochopila, co je příčinou její přetrvávající únavy. Takže nejen, že ji po návratu na základnu čeká obhajoba postupu a nekonečné zdůvodňování, ale navíc i boj o holý život.

Jedinou záchranou z hrozícího trychtýře prověrek a suspendací bylo Nulté pravidlo. Král Roneus nemohl vědět to, co znali jen zasvěcení a co se kvůli utajení předávalo z úst do úst. Nulté pravidlo odjakživa trůnilo nad všemi psanými články kodexu a hlásalo toto: „Každé

setkání s atypickým subjektem je čtenář povinen okamžitě a bez ohledu na okolnosti nahlásit inspekci.“

Jasmína tedy doufala, že když popíše, jak atypický subjekt ošetřovala, inspektoři nad jejím selháním přivřou oči a dají jí šanci vše napravit. Spoléhala i na dobré jméno své rodiny a věřila, že mágové v podzemních laboratořích tu překerní situaci s její ubývající vitalitou nějak zaonačí.

Krabdenská základna

Krabdenská sféra

Po dvou hodinách cesty sférami vzducholod' měkce přistála do domácího doku zapuštěného v černé věži strmicí vysoko nad členitým půdorysem Krabdenu. Základnu tvořil komplex lycea, ubikace studentů, palác inspekce a laboratoře s hadími líhněmi. Hluboko do skalnatého podloží se nořily podzemní sály mágů Velkého Architekta důmyslně zásobované teplem a energií ze sopouchů Hartusivého vulkánu.

První Jasmíniny kroky vedly do jejího bytu v areálu lycea. Věděla, že svůj přilet dlouho neutají, proto se nezdržovala, jen naškrábala vzkaz svému příteli Cedrikovi a pak už umytá a převlečená do pohodlných kamašů a tuniky přešla průhledným spojovacím tunelem mezi budovami a pneumatickým tubusem sestoupila do podzemních sálů inspekce. Ohlásila se v recepci, posadila se do křesílka v předsáli a krátila si čas sledováním barevných rybek v obřím sloupovitém akváriu.

Neseděla tam ani pět minut, když se od chodby s výtahy vyřítit štíhlý bledý muž s teplými hnědými očima zasazenými v ušlechtilém obličejí, se světle hnědými vlasy sčesanými v měkkých vlnách k ramenům, v černém hedvábném obleku a šedivém plášti. V pěsti svíral pouzdro potrubní pošty.

Jasmína při pohledu na něj na okamžik zapoměla na své potíže. Vymrštila se z křesla a přistála v jeho napřažené náruči.

„Stýskalo se mi,“ řekl tlumeně a trochu se od ní odtáhl, aby si ji mohl prohlédnout. Jeho hezká úzká tvář se zavlnila obavami. Jasmínina pleť měla nažloutlou barvu a váčky pod očima a zarudlé bělmo svědčily o vyčerpání. „Vidíš, co jsem ti říkal? Už tě to zmáhá!“

Ochranitelsky ji objal kolem ramen a vedl zpět ke křeslu.

„Co to bylo tentokrát? Další vražedný maniak?“

Jasmína se kousla do rtů a zhluboka si povzddechla.

Cedrik ji k sobě znova přitiskl a spokojeně jí oznámil: „Už to dělat nebudeš. Včera mne povýšili. Dostal jsem to místo a teď už se musíme vzít. Nemůžeš být čtenářkou snů a přitom spát s předsedou komory. Byl by to střet zájmů.“

Pak si novopečený předseda Komory inspektorů konečně všiml, že jeho se vyvolená chová úplně opačně, než čekal. Místo radostného výskotu se křečovitě zachvěla.

„Proč zrovna teď?“ zaúpěla zoufale.

Cedrik svažtil obočí. „Nerozumím,“ zavrčel, „předseda Kvaken náhle zemřel. Senát jednohlasně potvrdil můj mandát. Slíbila jsi, že až povýším, tak si mne vezmeš. Rodiče budou nadšení, ostatně s naší svatbou se už dlouho počítalo. Tak v čem vidíš problém? Naznačujes snad, že je tu někdo jiný?“

Urputně zavrtěla hlavou. Nemělo smysl Cedrikovi vysvětlovat, že s jeho povýšením počítala až za pěkných pár let. „Není tu nikdo jiný, mám průšvih.“

Cedrik se významně ohlédl směrem ke kukani recepce. Gestem naznačil, aby zůstala na místě a sám u dispečerky zrušil její ohlášení. Pak ji odvedl chodbami plnými uctivě zdravících úředníků do své nové kanceláře. Znova ji usadil a houkl: „Tak povídej.“

Jasmína převyprávěla obsah své klinnorské mise a průběžně sledovala, jak se původně bledá Cedrikova tvář postupně barví do ruda.

Když skončila, novopečený předseda ze sebe po chvíli mlčení vychrlil: „Článek tři odstavce sedm. V případě netypické fyziologické reakce jsi ho měla zabít dřív, než tě ohrozí!“

„Nebyl čas. Šlo to strašně rychle,“ namítla nasupeně.

„Měla jsi zůstat na Klinnoru a hledat cejchovadlo,“ skočil jí do řeči Cedrik. „U Architektova vousu, Jasmíno! Přišla jsi o hada a ztratila přívěšek. Copak nechápeš, co ti hrozí? Do roka z tebe zůstane vysušená troska! Třetina tvé vitality se teď válí někde v zaplivané putyce. Co sis myslela, když jsi opustila bojiště?“

„Aplikovala jsem Nulté pravidlo.“

Cedrik zařal čelisti a zavrčel: „Tak atypický případ? Už celá staletí tu nic podobného nebylo. A právě teď, když se ti to hodí, se to najednou objeví. Měla's ho zabít hned při prvním náhledu.“

„To je až poslední možnost,“ sykla umíněně.

Cedrik se pochybovačně zašklebil. „Kdyby to opravdu byl Kazisvět, jako že nebyl, bylo by to na místě!“

„Reagoval okamžitě! Vzepjal se k obraně hned při prvním průniku!“

„To je nemožné! Žádný subjekt nedokáže něco takového.“

„Je to atypický případ,“ trvala na svém dívka. „Normální narušitel by cejchovadlo vůbec neviděl. Neuměl by ho sundat z mého krku. A tento dokázal obojí.“

„Trochu nadanější zloděj s magickými geny a příliš horlivá čtenářka snů,“ utrhł se Cedrik a jízlivě se usmál. „Vůbec ničemu se nedivím, vždyť jsi de Vrillová. Originální za každou cenu. Tvá posedlost Kazisvětem tě konečně dostihla a mně nezbude, než abych to dal do pořádku.“

Jasmína zoufale hledala v tom rozdurděném ouřadovi stopy muže, o kterém si myslela, že by jej mohla milovat. Pochopila, že jí vůbec nevěří. Její sympatie se zvolna přeměňovala ve zlost. Musel její pochybnosti vycítit, protože najednou roztál. Jeho ostře řezané rysy změkly.

„Tvé pochybení by se dalo zamlžit v případě, že se za mne ještě dnes provdáš,“ řekl naléhavě.

„Jako manželka předsedy inspektorátu získáš imunitu. Budeš už jen bývalou čtenářkou snů. Na škraloup se rychle zapomene.“

Nesouhlasně potřásla hlavou. „Ale co ten narušitel? Vždyť to tak nemůžeme nechat!“

Netrpělivě máchl paží. „To už nechej na mně a na inspektorátu.“ Uchopil ji za ramena a s pohledem upřeným do jejích zelených očí úpěnlivě šeptal: „Hodíme se k sobě, Jasmíno, miluji tě tak snad od první chvíle, kdy jsem tě potkal a to ti bylo, tuším, sedmnáct. Celé ty další roky jsem tě chtěl. Už nechci déle čekat. Když jsi před třemi lety tak paličatě trvala na nezávazném mileneckém vztahu, podřídil jsem se jen velmi nerad. Ale uznávám, že i s ohledem na naše kariéry to tehdy bylo rozumné. Jenže nyní je svatba nevyhnutelná. Zařídíme si báječný život. Celá Sférická květina bude naše. Vždyť víš, jak jsou karty rozdané...“

Jasmína, plná rozporuplných pocitů, které k radosti měly kupodivu daleko, Cedrikovi váhavě pohlédla do očí. Horečnatě hledala záminku, pod jakou by mohla svatbu oddálit. „Ale co můj vitalizér?“

Přezíravě se usmál. „V jaspisovém trezoru, který jsem zdědil po lordu Kvakenovi, jeden přívěšek leží. Má tvar hadího zubu a je tak starý, že není chráněný mlžným kouzlem. Nebude vadit, že jej uvidí i nezasvěcení. Nikdo se neodvážá spekulovat, co nosí na krku manželka předsedy komory. Na přiloženém pergamenu je napsáno, že byl původnímu majiteli odebrán. O co se jednalo konkrétně, tam není. Znáš to, text byl nejspíš opisován každé století, protože se originál rozpadl stářím. Ten vitalizér ti zachrání život.“

Stála před velikým zrcadlem v Cedrikově šatně. Navlečená do fialové slavnostní róby s vysoko vyčesaným drdolem civěla do lesklé plochy odrážející přívěšek z podivného matně černého kovu houpající se ve žlábků mezi jejími ňadry. Měl tvar obrácené kapky znázorňující hadí zub.

Od chvíle, kdy jí ho její nastávající obřadně pověsil na krk, necítila nic neobvyklého. Přesto se dalo očekávat, že pomocí této náhrady získala šanci na dlouhý život, pokud se její původní cejchovadlo nenajde.

Ze zrcadla ji zkoumavě pozorovala vážná dívčí tvář. Měla porcelánově bledou pleť zdobenou několika pihami, zelené oči a růžová ústa. Mimoděk konstatovala, že fialová barva šatů vůbec neladí s rusými vlasy. A co dál? Dívka v zrcadle v návalu paniky zamžikala víčky. Budoucnost jako linie pravítka. Život manželky váženého a obávaného muže. Něco, čemu se dříve s chutí pošklebovala. Žena v zrcadle překvapením otevřela ústa. Najednou jí došlo, že Cedrika vůbec nemiluje.

Co dál? Těkala pohledem po nablýskaném pokoji. Věšák u dveří a na něm temně modrý Cedrikův plášť. Sáhla do hluboké kapsy a nahmatala speciální šestiboký klíč od soukromého doku v přístavním molu. S klíčem v hrsti přistoupila k šachtě soukromé zdviže.

Vyletěla na střechu budovy a kráčela k nástavbě na východní straně. Jako v transu otevřela vrata hangáru a přehlédla seřazená vznášedla. Až na konci řady parkoval jednomístný stroj tvaru kapky určený pro inspekční cesty do nejzazších sfér. Temně černý matný povrch malinké vzduchodě pohlcovatel světlo. Jasmína si vyhrnula sukni a nasedla.

Ve chvíli, kdy nahodila krystal a svištivě opustila střechu základny, už nebylo cesty zpět.

Hospoda u Kulaté mísy, klinnorká putyka páté cenové skupiny Jeřabinová sféra

„Hospodó, přines další!“ zaduněl hromotluk a jeho řev přehlušil i neskutečný rámus, který dělali opilí herci oslavující úspěšnou premiéru. Pro větší důraz třískl pěstí do stolu. Keramický džbánek nadskočil, přepadl přes hranu stolu a roztříštil se na kamenné podlaze.

Číšnice Belinda nakrčila nos, položila na stůl tři plné džbány a s prázdnými odběhla do kuchyně.

Porozhlédla se po pomocném personálu, až zakotvila u hubeného děvčete v šedivém šátku, co loupalo cibuli a z očí mu tekly slzy jako hráchy. „Hej, ty, Hajdo, vezmi si vědro a mazej posbírat střepy pod stolem u krbu. Brzo se strhne rvačka, a až si o ně někdo pořeže ksicht, bude o to víc šití. A hejbní sebou, ať tě neživíme nadarmo.“

Belinda jako dcera hospodského měla navrch. Hajda odevzdaně potáhla nosem, položila nožik a vstala z lavice. Cestou do výčepu se snažila cípem zástěry vytrít si slzy z podrážděných očí, přičemž se vyhýbala neustále poskakujícím hercům. Přesto do ní několikrát vrazili, když ostatním předváděli vyvrcholení dnešního kusu. Žádnému by ani nenapadlo plácnout ji po hubeném zadku, protože na podobné věci bylo v šenku dostatek boubelatých číšnic.

Skoro po hmatu se šťastně propletla mezi opilci až ke stolu, pod kterým se válely keramické střepy. Vhodila do džberu poslední střep a s úlevným povzdechem se vydala skrze přeplněný lokál zpět do kuchyně. Účinky cibulové šťávy přetrvávaly, proto viděla hlavně rozmazané barevné skvrny. Už byla téměř u cíle, když jí do tváře vletěla napražená pěst druhého komika Jiskřivé opery, který chtěl kumpánům předvést, jak velkou radost pocítil císař Justinion z návštěvy Velkého Architekta v dramatu nazvaném „Krutá muka královny Klotildy.“ Nic netušící komik smetl Hajdu na klábosícího hokynáře Froňka a vyrazil mu z ruky plnou holbu, která přistála na hlavě klimbajícího zápasníka Glonea. Strhla se rvačka, kterou Belinda předpověděla. Přes zhroucené tělo drobné pomocnice se několikrát převalila další létající těla. Smýkána v epicentru šarvátky s rozbitou krvácející hlavou a bodavou bolestí při každém nádechu, dívka balancovala na hranici bezvědomí.

Náhle ji uchopily pevné paže.

„Tak pojd’“, zaslechla jako ve snách, když ji kdosi táhl směrem ke schodům do patra. Chrčivě dýchala a páliło to jako oheň. Teplá krev jí zalévala tvář. Podle šimrání vlasů na bradě usoudila, že jí zachránce přiložil ucho k hrudníku. „Asi naštipnuté žebro,“ mudroval neznámý. Nahoře byla uložena na kavalec v zatuchlém pokojíku. Zavřela oči a nechala všechno proplouvat kolem. Postřehla chladivý hadr na rozraženém obočí. Pak ji přetahoval košili přes hlavu. Hřejivé štíhlé prsty jí jemně ohmatávaly hrudník.

„Musím tě posadit, malá. Stáhneme ta žebra a pak zašijeme ránu. Krvácíš jako o zabíjačce.“ Jen slabě zaskučela, když ji neznámý opřel o čelo postele a podložil záda polštáři. Otupěle dovolila, aby jí ovinul hrudník několika pruhy plátna.

Upadla do mělkého spánku. Probudilo ji šití. Sledovala velké mužské pěsti zdobené urousanými krajkovými manžetami, jak se střídavě snáší nad jejím bolestí pulzujícím čelem. Každý další vpich provázela slabým syčením. Muž jí utřel tvář mokrým studeným ručníkem a spokojeně ohlásil: „To bychom měli. Až ti ten otok splaskne, bude z tebe hezká holka. Škoda, že jsem si tě nevšíml dřív. A co je vlastně tohle? Rodinný šperk?“

Dívka strnula a podívala se na svůj ovázaný hrudník. Odlehlo jí, když spatřila černý přívěšek ostře kontrastující na bílém podkladu plátna. Pochopila, že muž musel přívěšek nadzvednout, aby mohl ovázat její hrudník. Vzpomněla si, že na rozdíl od běžných cejchovadel, je toto náhradní běžně viditelné. Na tom, že se pobuda o přívěšek zajímal, nebylo nic divného. Konečně si jej pořádně prohlédla. Muž neurčitého věku s rozčuchanou čupřinou tmavých vlasů a třídením strništěm a všetečnými modrými očima se neklidně zavrtěl. „Copak ty mě neznáš?“ zeptal se vláčně.

„Proč bych měla?“ podivila se a současně se zhrozila, jak skřípavě zní její dřív tak jasný hlas.

„Sloužíš tu jen krátce, že?“ uchechl se vousatec. „Sláva! Konečně jedna osoba, která vůči mně není předpojatá. Doufám, že sis mne zařadila mezi osoby se srdcem na dlani. Takže se vraťme k tobě. Jmenuješ se Hajda, pocházíš z venkova a pracuješ dole v kuchyni. Přeptal jsem se, když jsem si šel za Belindou pro šití, zatímco jsi byla v limbu. Což o to, historka je to pěkná. Skoro bych jí uvěřil, ale to bych pak nesměl narazit na tuhle archaickou tretku. Podle mého chabého odhadu je stará přes tři tisíciletí a sním své boty, jestli byla vyrobena na Klinnoru.“

Dívka klesla pohledem k mužovým botám. I přes několik vrstev kdysi okázalého a dnes roztrhaného oblečení byl vysoký a pěkně rostlý. Navenek působil jako pobuda, ale jeho kultivované vyjadřování svědčilo o něčem zcela jiném. Boty měl kožené, vysoké a nablýskané a z každé trčela rukojeť krátké dýky.

Zaznamenal její pochybovačný úšklebek a rozhodil rukama. „No co? Všichni si na něco hrajeme. Otázkou je, na co si hraješ ty?“ Natáhl paži a dřív, než stačila ucuknout, strhl jí šátek z hlavy. Skoro ji tím přiškrtl, protože jej měla uvázaný skutečně napevno. Výsledkem bylo dívčino polekané zachrčení. Vodopád ohnivých pramenů zahalil její tvář.

„No neříkal jsem to?“ kontroval muž. „Která kuchticka by skrývala takovou nádheru?“

„Kdo, sakra, jsi? Uměnoznalec amatér?“ štěkla našťvaně.

„Ha!“ vybafl otrhanec. „Já se ptal první. Vidím jistou souvislost mezi tvým angažmá v této hospodě a mezi kradnými špiclíky, co se poflakuje ve výčepu. Jsou tam dvě skupiny. První poslalo Horinisovo ministerstvo vnitra a druzí se vydávají za studenty. Jejich hábity jsou z kvalitní látky a vsadím se, že je narychlo spíchli v dílnách Krabdenského lycea a pak protáhli komínem, aby dostaly patinu. Kdyby’s přišla od Horinise, tak bych tě znal. Ty patříš ke krabdenským. Udivuje mne, že tě nechali tak zmlátit. Slyšel jsem, že čtenáři snů vyznávají rovnost pohlaví, ale tohle se mi zdá přehnané. Pěkně si odpočiň a já se poohlédnu po některém z těch kvazi studentů, aby tě vzali domů. Špionáž počká.“

Muž se zvedl ze židle a chytal se odejít z místnosti.

„Stůj,“ hekla, „nikomu nic neříkej. Prosím.“

Modrooký se váhavě otočil. „Znamená to, že nepatříš ani k jednom?“ Podle toho, jak zarytě se dívka tvářila, pochopil, že se trefil, rozhodil rukama a nadšeně hvízdal. Pak se posadil přímo na pelest rozvrzané postele a chvíli si ji mlčky měřil.

„Děkuju za pomoc, ale budu ještě vděčnější, když zapomeneš, že existuju,“ zachraptěla.

„Belinda ti vzkazuje, že není zaopatřovací ústav,“ řekl tvrdě.

Na dívčině tváři se mihl náznak zděšení, ale rychle jej vystřídal zaťatý výraz. „To se dalo čekat. Však si poradím.“ Se zaúpěním se pokusila vstát.

Jeho velké dlaně ji znovu přimáčkly do zašedlých polštářů. „Takhle zřízenou tě nevezmou ani v tom nejlevnějším bordelu, krásko. Až si s tebou pohrajou ostří týpci z doků, tvoje pěkné tělo najdou s podřezaným krkem někde v odpadní strouze. Nemám rád zbytečnou práci. Dám ti na vybranou. Buď zavolám špicly z lycea, nebo půjdeš se mnou.“

Rezignovaně si vybrala druhou variantu.

Po dlouhé době se nacházela v klidném a kupodivu čistém pokoji. Otrapa ji pod rouškou tmy vynesl z hospody, naložil do kryté bryčky a odvezl neznámo kam. Matně si vzpomínala, jak ji nesl temnými dvory a stoupal s ní po schodech v nějaké věži. Uložil ji do postele a mlčky se vytratil.

Teď bylo ráno. Okem zkušené čtenářky snů hodnotila vybavení místnosti. Krb s kamenným obložením, solidní starý nábytek, porcelánové umyvadlo na stolku z lakovaného proutí. Otevřeným oknem se skleněnými čočkami zahlédla jen kus modré oblohy pokryté bílými oblaky. Posadila se a s obtížemi vstala. Hlava se jí zatočila a svět se zhoupl. Přidržovala se stěn, až se došourala k oknu a vyhlédla ven. Byla ve věži, která vévodila malému hrádku. Překvapilo ji, že za hradbami a korunami kvetoucího sadu prosvítala červená fasáda královského paláce se střechami krytými modravou klinnorskou břidlicí. Blízkost panovníkova sídla by jí vyrazila dech, kdyby nemusela dýchat opatrně, aby si neporanila srůstající žebra.

Odvrátila se od okna a zamířila k menším dveřím, které vedly na záchod.

Než se vrátila, čekala na stole snídaně a za stolem seděl její zachránce a uchvatitel v jedné osobě.

Bez dechu se zhroutila na druhou židli.

Modrooký se škodolibě zašklebil a přistrčil táč s jídlem k její polovině stolu. „Neměla jsi vstávat. Za těmi většími dveřmi spala celou noc hospodyně Tihua. Stačilo jen křiknout a byla by přišla, i když trochu hudrala. Později vás představím. Jez, ať nabereš trochu barvy.“

„Takže na pobudu si jen hraješ?“ zeptala se, zatímco v prstech lámala čerstvě upečený bochánek z bílého těsta.

Neznámý pohodil hlavou. „Už jsem ti to řekl včera. Všichni si na něco hrajeme. Jmenuju se Trenten. Jsem Roneův synovec, zatím třetí v nástupnické linii. Denně se modlím, aby měl můj bratránek Anekor hodně dětí.“

Jasmína nakrčila čelo. „Myslela jsem, že král Roneus měl jen jednoho bratra. Eneada. Protože se Roneus neoženil, počítá se s Anekorem jako s příštím králem. Jak to toho zapadáš ty?“

Trenten se hořce usmál. „Roneus a Anekor měli ještě sestru. Zlobivou princeznu Ismellu, což byla má matka. Nikdy se neprovdala a nikomu neprozradila, s kým toho parchanta Trentena zplodila. Zemřela tady v tom pokoji před dvaceti lety.“

„Takže, protože jsi parchant, bavíš se po svém,“ konstatovala Jasmína.

„Jo. Když už musím být černou ovcí rodiny, jsem v tom důsledný,“ zaníceně přisvědčil Trenten. Natáhl se přes stůl, sebral z podnosu volnou vidličku a dloubl si do kopečku vaječné směsi. „Mám tě ve své moci, zrzko. Takže to vybal. Co jsi, u Velikého, hledala v té hospodě?“

Vsunul si sousto do pusy a čekal, až se dívka začne vymlouvat. Místo toho zpozoroval, jak zaujatě civí na jeho levé zápěstí.

„Co to tam máš?“

Se zvednutým obočím se podíval na svou ruku. Z krajkové manžety, která byla tentokrát čistě bílá a naškrobená, decentně vykukoval proužek kůže s červenou linií nějaké kresby. Trenten bezelstně vyhrnul rukáv a odhalil cejch hada stočeného do osmi smyček v celé kráse. „Myslíš tohle? To je magická značka. Přišel jsem k ní v jedné hospodě. Stála mě deset centimů. Byl jsem už pod parou, ale vzpomínám si, že ten hochštapler tvrdil, že mi přinese štěstí a dlouhý život. Ne, že bych to potřeboval, ale po deseti dryácích mi to připadalo jako dobrý nápad.“

Jasmína nakrčila čelo. Takže Roneus to předpověděl správně. Zloděj z toho udělal novou módu. „Jak vypadal?“

„Kdo?“ vybafl Trenten.

„Ten hochštapler, přece,“ zúpěla netrpělivě.

„Ani velký ani malý, ani ošklivý ani pěkný, ani mladý ani starý.“

„Nějaké znamení, něco typického,“ naléhala dívka.

„Dámo, byl jsem pod obraz,“ rozchechtal se králův synovec.

„Neměl třeba v uchu černou perlu?“

„To nosí všichni hráči. I já mám jednu o patro níž ve svém stolku. Chceš se podívat?“

„Musím toho chlapa najít.“

„Proč?“

„Protože je to Kazivět. Jeho zhoubný vliv se rozleze jako rakovina a rozruší předivo vaší sféry. Právě kvůli takovým založil Velký Architekt Krabdenské lyceum. Jestli máš tenhle svět aspoň trochu rád, měl bys nechat pošklebování a radši mi pomoci.“

Trentenův jasný pohled se náhle zakalil. „Na Architekta zvysoka kašlu,“ odfrkl pohrdavě. „A jak to tak všechno do sebe zapadá, myslím, že právě tohle dělají všichni ti špioni dole ve městě. Pasou po týpkovi, co prodává tohle tetování. Zatím stačili pozavírat všechny, u kterých ho našli. Dokonce i můj kamarád krbař Sifion skončil v lochu a to je slušný člověk, co má jen tu smůlu, že touží být hercem. Jeho dívka, komorná Fifinka, mi včera brečela do zástěry a prosila, abych se u Horinise přimluvil. Řekl jsem jí, že se o to postarám, i když Horinise miluju jako osinu v zadku. Ty vaše magické žvásty postraší leda tak Tihuu. A i ta si zapálí svíčku, pomodlí se k Velkému a pokládá to za vyřešené. Vždycky jsem tušil, že veškerá ta maškaráda s ostrahou snů, je jenom k zabavení hlupáků. Aby se něčeho báli a poslouchali panovníka a vykladače kodexů. Sny jsou soukromá věc. Nikdo nemá právo je kontrolovat.“

Jasmína sledovala, jak se Trenten rozpaluje vztekem.

Mimoděk se postavil, až se židle za ním skácela k podlaze. Tyčil se nad ní v celé své výšce a z očí mu létaly blesky. Vousatý a rozčuchaný v neupraveném oblečení vypadal jako rozvášněný barbar z obávané sféry Sirných dešťů.

„Ani když ty sny způsobí rozpad přediva celé sféry a pozabijí tím vše živé?“ vypravila ze sebe a narovnála se tak, že zády tlačila do opěradla židle.

Barbar se zhluboka nadechl. „Z tebe ten Krabden stříká každým pórem. Kdybys nebyla tak dorasovaná, vyhnal bych tě na ulici, ale nejsem bez srdce. Zůstaň si tu jak dlouho potřebuješ. Vlastně je mi to vaše strašení úplně fuk. Půjdu si po svých a ty už mi nechod' do cesty.“

Po jeho upjatém odchodu si znova zalezla do postele a pokoušela se usnout. Když ji vyrušila Tihua, neskutečně se nudila. Jasmína čekala starou boubelatou osobu a proto ji překvapilo, když do pokoje ladně vplula půvabná plavovláska asi dvacetiletá v brokátových nebesky modrých šatech. Byla tak krásná, že Jasmína cítila potřebu zalézt pod příkrývku.

Při pohledu na rozčuchanou osobu s tváří plnou podlitin a napuchlou rudou jizvou na čele, hospodyně nesouhlasně zavrtěla hlavou. „Ten rozjívenec přivlekl další pochroumané zvířátko. A zase to nechá všechno na mně. Tihua to přece všechno zvládne... No, tak co zíráš? Ještě jsi neviděla dámu?“

Jasmína pochopila, že nemá smysl hrát si na venkovskou husičku. „Na první pohled jako dáma působíš,“ zmohla se k odpovědi.

Tihua si prohrábla své krásné kadeře, vzala do ruky džbánky s vodou, chvíli jej držela a pak zase položila na stůl. Nervózně se usmála a odhalila trošku křivé zuby. „Ani ty nejsi koloušek. Pán domu je palice dubová a nemá smysl s ním diskutovat. Ujasněme si pravidla. Ty nebudeš otravovat mne a já zase tebe. Nebudu tě obskakovat. Když budeš mít hlad, dojdi si po přízemí. V kuchyni kraluje Mario. Je to propuštěný trestanec, má jen jedno oko a tím i šilhá. Vaří obstojně. Pokud budeš chtít prádlo nebo papír, obrať se na Menea. To je majordomus a komorná v jednom. Bydlí v prvním patře. Do druhého patra nechod', to je moje. Ve třetím bydlí Trenten, i když ten je většinou pryč. Tam taky nechod', pro knihy si pošli Menea. Ty bydlíš ve čtvrtém patře v komnatách nebožky paní Ismelly. Pokud se budeš chtít vypravit do města, nezapomeň si dát do bot dýku.“ Tihua zabloudila pohledem pod postel. „Aha,“ ušklíbala se škodolibě. „Ty žádné boty nemáš.“

„Nějaké bych ale potřebovala,“ ozvala se Jasmína.

Tihua pokrčila rameny. „Jsi tu na byt a stravu. Víc je na Trentenovi. A ten se tu objeví nejdřív za pár dní. Kdybys chtěla na vzduch, můžeš se projít v sadu. Tam boty nepotřebuješ. Dej pozor, ať se tě někdo nelekne.“

Tihua pohodila hlavou a brala se k odchodu.

Jasmína si otráveně povzdechla.

Ještě téhož dne sestoupila do dolních pater věže a postupně se seznámila s hrozivě vyhlížejícím kuchařem, který ji zdržel ve své kuchyni na oběd, i s komorníkem Meneem, křehkým stařečkem tak vychrtlým, že to vypadalo, že se každou minutu přelomí vejpůl. Poprosila Menea o knihy psané v obecném jazyce používaném napříč sférami. Zašla i do sadu a prošla se v trávě mezi rozkvetlými stromy. Bosé nohy měla odřené od kamínků a zelené od trávy. Zdálo se, že nikdo, kromě Tihuy, se nad jejím pobytem v Trentenově dvorci nepozastavuje. Pozdě odpoledně zásobená Mariovy maslovými bochánky a jablečnou šťávou se s umytýma nohama opět uvelebila v posteli. Trásl s ní suchý kašel. Připustila, že to s tím pohybem trochu přehnala.

Druhého dne se potýkala střídavě s horečkou i zimnicí. Měla žízeň, průvan od vychladlého krbu ji nutil k neustálému kašli. Neměla sílu se zvednout z postele. Mnula v prstech náhradní cejchovadlo a doufala, že přívěšek obsahující část životní síly původního nositele, ji v tom určitě nenechá. V podvečer vystoupal Meneos po schodech do jejího pokoje a když viděl, její lesklou tvář a horečnaté oči, nespokojeně pokýval hlavou. Bez hlesu zase odešel. V noci vpadl do pokoje Trenten s velikou lampou a temnotu z pokoje vyhnal.

Jasmína zvedla hlavu. Spatřila zamračeného muže s hladce oholenou ušlechtilé řezanou tváří, povědomýma modrýma očima a vlasy v elegantním culíku. Na širokém opasku vykládaném smaragdy se mu houpal veliký meč v ozdobné kožené pochvě. Do pokoje přinesl kromě světla i chlad a závan elegance a drahého parfému. Jasmína ucítila hruškové květy a santalové dřevo se skořicí.

„Copak vás ti krabdenští šarlatáni nenaučili stonat?“ křikl rozzlobeně, sundal si koženou rukavici a položil jí ruku na čelo. „Kde je ta líná bestie?“ Otočil se směrem k otevřeným dveřím a zařval jako vřešťan: „Tihuo!“

Po čase se Jasmína probírala převlečená do suché teplé košile a přikrytá čistým povlečením. Krátce na to už seděla v posteli a usrkávala horké maté. Naježená Tihua jí ani chvíli nepřestávala dávat najevo, že pro ni představuje obtížný hmyz, Trentenovo slovo však bylo svaté. V krbu plápolala jasanová polena, ve svícnech teple blikaly svíce a z konvice s horkým nápojem se linula příjemná vůně. Jasmína si vymohla i kostěný hřeben, takže se konečně pořádně učesala a svět jí připadal o něco vlídnější.

Tiché klapnutí dveří ji vyrušilo z příjemné dřímoty.

„Už je ti lépe,“ konstatoval Trenten.

Jeho honosné vystrojení bylo pryč. V prosté šedivé košili a kožených kalhotách vypadal téměř jako člen cechu bednářů, jen nebýt toho pyšného obočí a klasicky klenutých lícnicích kostí.

Oholený vypadal velmi mladě a kupodivu i přitažlivě. S jistotou pána domu se usadil na pelesti a přilil do Jasmínina hrnečku další maté. „Omlouvám se, zrzko,“ řekl suše. „Nechtěl jsem tě nechat umřít. Tihua si tvůj pobyt zde vzala osobně. Netušil jsem, že by na tebe mohla žárlit, myslel jsem, že bude mít pochopení, protože i ona sama kdysi zažila něco podobného.“

„Vytáhl jsi ji z bordelu, že?“

Trenten se zašklebil. „Dá se to tak říci, ale některá prasata prostě zpívat nenaučíš. Vždycky budou jen chrochtat.“

„Asi jsi jí zavalil důvod,“ pokrčila rameny Jasmína.

Trenten se provinile uchechtl. „To nepopírám. Jeden čas si dokonce namlouvala, že se s ní ožením. Jenže, co bych tím získal? Už tak je dost protivná a kdybych jí dal svoje parchantí jméno, nebylo by s ní k vydržení. Loudila, abych ji vzal ke dvoru. Bezesperu by tam udělala kariéru. Vlezla by do postele prvnímu pracháči, na kterého by natrefila a dělala by jen ostudu. A když jsem u toho, jak ty se vlastně jmenuješ?“

Jasmína se nervózně uvelebila v posteli. „Když ti to povím, vydám se ti v plně do rukou.“

„Hmmm,“ broukl ironicky, „a teď tě plně v ruku nemám.“

„Jasmína,“ pípla, „ale musíš mi slíbit, že o mně nebudeš s nikým mluvit. Určitě mne hledají, i když netuším, jestli je napadlo, že bych mohla být zase tady na Klinnoru.“ Pak jí došlo, že řekla víc, než musela. Naráz dopila hrnek a vzápětí se rozkašlala.

„Zase? No jasně. Proto jsi na mne vyjela kvůli tomu tetování,“ kývl, „víc mi o sobě nepovíš?“

„Nemůžu,“ zavrtěla hlavou, „i když jsi asi mnohem lepší člověk, než jsem si myslela původně.“

Jeho ústa se stáhla do tenké linky. „Jsem takový, jaký jsem. Hlavně se nesnaž mi být vděčná. Na to jsem alergický.“ Atmosféra v pokoji zhoustla. Vstal a dodal: „Takže snad máš vše, co potřebuješ, Jasmíno.“

„Trentene,“ křikla dřív, než stačil odejít. „Můžeš mi sehnat boty?“

„Až ti bude lépe,“ zahučel přes rameno a zmizel.

Pod příkladnou péčí Trentenova personálu Jasmína strávila celý týden. Tihua zarytě mlčela, ať už převlékala postel, větrala nebo nosila jídlo. Meneos Jasmíně svým třaslavým hlasem předčítal Flokustovy bajky a Mario osobně donášel lahůdky se své kuchyně.

Jednou v noci Jasmína zaslechla lomoz v chodbě a pak prásknutí těžkých dveří. Po chvíli ticha následovalo vrzání. Vyšla na chodbu a naklonila se nad šachtu točitého schodiště. „Já ti to říkám pořád!“ zaslechla vysoký Tihuin hlas. „Nemáš tak chlastat! Co se mnou bude, až tě podříznou ve škarpe?“ Odpověď zněla jako hluboké nesrozumitelné huštění. „Tady na ten pergamen podepiš závěť nebo se se mnou konečně ožeň!“ ječela Tihua. Následovalo další prásknutí dveřmi a klapot podpatků do hlubin schodiště potvrdil, že Tihua se vrací do svého patra.

Jasmína počkala, až rámus ustane a pak se tiše vydala po schodech dolů. Bosé nohy ji pořádně studily, ale to nebylo nic proti její potřebě si s Trentenem promluvit. Snad ta jeho opice nebude tak zlá. Vkradla se do apartmá o patro níž. Ocitla se v pěkné obývací místnosti ozářené jedinou svíčkou. Nakoukla do jedné dveří a zase je zavřela, protože to byla šatna. Druhé musely ústít do ložnice. V pokoji byla tma jako v ranci. Trentenovo chrápání až rvalo uši. Mimoděk jí napadlo, co by asi uviděla, kdyby mu nahlédla do jeho snu, ale rychle tu myšlenku zahнала. Neměla sebou záchranného hada a cizí náhradní cejchovadlo neměla vyzkoušené. Zašla do předpokoje a se svíčkou v ruce se do ložnice vrátila. Uviděla stejného otapu, jaký ji zachránil od bídné smrti hospodské rvače. Zarostlý a rozčuchaný, páchnoucí lacinou kořalkou se válel na nerozestlaném postelovém přehozu z drahého denkenového hedvábí. Ten výjev jí něco připomínal. Vědomím jí prolétla nějaká důvěrná asociace, ale dřív, než ji stihla vyhodnotit, se opilec vymrštil s napřaženou dýkou v ruce a zařval: „Mně žádné sny číst nebudeš, ty všetečná veveřice!“

Jasmína se polekaně stáhla. „Ani to nemám v úmyslu! Je jasné, že se ti zdá o moři chlastu!“

„Vypadni!“

„Musím s tebou mluvit, protože zítra budeš zase pryč,“ umíněně sykla Jasmína.

„Vypadni, jinak tě pozvracím,“ zahřimal a podle toho, jak koulel očima, to snad i plánoval dokonat.

„Počkám, až se vyspíš, ale slib mi, že mne vyslechneš, než odejdeš.“

„Sakra, dobře!“ zakoulel očima opilec. „Už jsi pryč?“

Jasmína opustila ložnici, ale protože se bála, že notorik si na jejich rozhovor ráno ani nevzpomene, rozhodla se přenocovat v předpokoji na kanapi. Vystoupala do svého patra, sbalila přikrývky, a vrátila se zpět do Trentenova salonu. Uložila se na kanape, přikryla se a usnula. Probral ji břinkot rozbíjeného porcelánu. Polekaně vyskočila, až ji její čerstvě srostlé žebro píchlo v hrudníku. Trenten stál nad umyvadlem a cákal si studenou vodu do tváře.

„Dones mi ještě, prosím,“ zahuhlal přes rameno. Jasmína pokrčila rameny a mlčky se vydala pro vodu. Cestou jí došlo, že ji považoval určitě za Tihuu nebo komorníka Menea. Když se po chvíli vrátila se džbánem, Trenten se stále ještě potácel nad umyvadlem. Jasmína znechuceně nakrčila nos. „Pěkně ses zřídil.“

Trenten sebou překvapeně trhnul. „To jsi ty? Musíš tak hulákat? Praskne mi hlava.“

Usazený v křesle, přikrytý dekou a s pohárem vody v ruce vypadal jako pacient po těžké operaci. Jasmína seděla na krajíčku židle a čekala, až popadne dech. „Cos to včera chtěla?“ zahuhlal otráveně.

„Divím se, že si na to pamatuješ,“ podotkla uštěpačně, ale pak se přinutila k vážnosti. „Potřebuji boty a nějaké oblečení. Nejlepší by bylo chlapecké. Jo a taky černou barvu na vlasy a nůžky.“

Trenten s pohledem upřeným do okna zamyšleně přikývl. „Kuchtička ti nešla, takže budeš páže. No když myslíš, že to tady stáhneš,“ výmluvně se podíval na její poprsí.

„Stačí trocha plátna,“ pípla Jasmína. „Tak co, dáš mi ty věci?“

„Ale jistě, řekni Tihui.“

„Tihua se se mnou nebaví. Potřebuji, abys jí to přikázal. Můžeš jí to říct ještě před tím, než se budeš koupat.“

Trenten přemýšlivě nakrčil čelo. „Proč bych se měl koupat?“

„Protože smrdíš jako prasečí důl.“

„Kašlu na to. A už se ber. Ledaže bys mi přinesla trochu pálenky.“

Jasmína s povzdechem opustila Trentenovo patro. Když své přání večer zopakovala Tihui, kráska pohodila hlavou. „Pokud odtud konečně vypadneš, tak ti ty krámy seženu co nejdřív. Pro černou barvu musím do města k holiči. Ale dokud je Trenten doma, ani se odtud nehnu. Mohl by mne potřebovat.“

Na druhý den se Jasmína znovu Tihui připomněla.

Tihua se na ni jen divně podívala a opustila pokoj.

Třetího dne, byl Jasmínin dotaz důraznější. Tihua se na ni vztekle rozkřikla: „Už jsem ti přece řekla, že dokud je Trenten doma, nikam nepůjdu!“

„Copak on není pryč?“ podivila se Jasmína. Z pokoje o patro níž se už po dva dny nezval ani hlásek.

„Leží a civí do stropu nebo spí. S nikým se nebaví a na nikoho nereaguje. Živá mrtvola,“ zabručela hospodyně. „Vydrží mu to tak ještě dva tři dny, než se znovu vypraví hrát a chlastat. Je přesný skoro jako hodinky. Koloběh poruší, jen když ho jednou za měsíc jeho strýc král povolá na audienci do paláce. To pak po návratu chlastá ještě zběsileji.“

Jasmínu napadlo, že Trentenův stav nápadně připomíná depresi. Při studiích na Krabdenském lyceu probírali duševní stavy a nemoci tak podrobně, že kdyby pověsila řemeslo čtenářky snů na hřebík, mohla by se legálně živit jako léčitelka. Vzpomněla si, co jí o depresi kdysi řekl kontraverzní děkan Antonís. Některé stavy se dají řešit změnou okolností. Mozek je sice

v serotoninové nouzi, ale drastická změna prostředí, nebo náhlé problémy v rodině, prudké citové vzplanutí, to vše může tyto stavy zhoršit nebo naopak prudce zlepšit.

„Když jsi Trentena poznala, zdál se ti normální?“ vzhlédla k Tihui. „A předtím, než tě našel v...no, vždyť ty víš, kde, ptala ses Menea, jak se choval předtím? Hádám, že chlastal a pak smutnil stejně jako teď.“

Tihua se zamračila, ale pak váhavě přisvědčila. „Našel mě na smetišti, když už to musíš vědět. V bordelu mě totiž ošklivě zmlátili. První dny po tom, co si mě k sobě vzal, se smál. Chodili jsme na tržiště, jednou jsme byli i v muzeu a dvakrát v divadle. Ale poslední dobou je to pořád stejné. Týden chlastá a týden leží. Nic mezi tím. Já...“ Tihua se nadechla, vzpurně vystrčila bradu. „Měla jsem ho ráda. Ale on si se mnou jen zahrával. Vlastně to chápu. Sám je středem posměchu ve své urozené rodině a kdyby si přivedl neurozenou nevzdělanou husičku, bylo by to ještě horší. Možná, že byl okouzlený, ale to už je pryč. Už delší dobu uvažuji, že odejdu. Nějaké centimy jsem si našetřila. Otevřu si ve městě krámk s galanterním zbožím a třeba se i provdám. Nebude to žádný šlechtic, ale nějaký řemeslník. Už jsem vystřízlivěla. Plést se mezi panstvo je bláznovství. Jsem mnohem hezčí než ty, a přesto, když mluví o tobě, má v očích jiskry, které tam v dobách, když mluvil se mnou, nikdy neměl.“

Jasmína vážně přikývla. Tvrdá upřímnost ji neurážela. Cítila, že jí Tihua nikdy ráda mít nebude, ale že jí vzala na vědomí a tím, že jí otevřela své srdce, jí prokazuje jistou dávku respektu.

„Jen co se zase ztratí, přinesu ti barvu, nůžky, šaty i boty,“ dodala Tihua. „Dokonce ti dám i nějakou dýku. Pak se sama dohodnu s kožešníkem, co prodává dům na Jeřabinovém náměstí. Odejdu a nafoukanec si může třeba válet sudy.“

Jasmína navlečená v zeleném kabátci, pod kterým se vzpínala její stažená prsa, s šedivým baretem na polodlouhých černě obarvených zastřížených vlasech a s dvěma dýkami ve vysokých botách, kráčela po hlavní klinnorské třídě. Během dvou týdnů postupně prošmejdlila řetězec heren na výpadovce k obchodní stezce, ale po zloději dosud nenašla ani stopu. Systematicky se znovu blížila k hospodě u Kulaté mísy, ve které se dříve nechala zaměstnat jako Hajda.

Během slídění narážela na herce, hráče, pasáky, vojáky na dovolené, profesionální zloděje i lichváře. Vydávala se za páže, které čeká na příchod svého pána. Do ničeho se nepletla, jen poslouchala, o čem se baví hospodští povaleči. Dvakrát na poslední chvíli unikla zlodějům a jednou musela tasit dýku na námořníka, co propadl jejímu chlapeckému šarmu.

Znechuceně připustila, že dnes už se svému bývalému působišti nevyhne. Zhluboka se nadechla a vstoupila do osudného šenku, ve kterém ji poprvé v životě tak potupně zmlátili. Bylo už před půlnocí a lokál se otřásal ryčnou muzikou vyluzovanou tlupou potulných komediantů. Opřela se o obložení stěny v blízkosti vstupních dveří a čekala, než si její oči přivyknou na šero. V koutě se žárlivě šklebili domácí herci, do ruda rozpálení štamgasti házeli měďáky po vlnící se černovlasé tanečnici oděné jen do dvou různě se pohybujičích vějířů.

Jasmínu umělecké číslo zaujalo až natolik, že kradmé prsty zlodějského učedníka Maxe u svého opasku pocítila na poslední chvíli. Sekla napřaženou pěstí a hubený lapka byl sražen na podlahu. Při pohledu na dýku, kterou Jasmína vytasila z holínky, zloděj omluvně zakňoural: „Každý se nějak živí, kámo,“ načež se odplazil do stínu.

Jasmína raději zamířila do klidnější herny. Tam se jako Hajda dostala vždycky až před polednem, když bylo třeba uklidit. Nyní tam vstoupila sebevědomým krokem výrostka.

Se dvěma posledními centimy v kapse zasedla k hracímu stolku a počkala, až spoluhráči kývnou, že ji berou na vědomí. Vsadila první centim a čekala, až na ni dojde řada. Při tom, jak její spoluhráči házeli, nenápadně okukovala jejich zápěstí. Dva z nich měli moderní „tetování“, přičemž jeden, kterého znala jako zběhlého studenta marketingu, zabručel, že je dobře, že už ho pustili z lochu a druhý dodal, že nechápe, co tím zátahem tajemník Horinis sledoval. Jasmína hodila kostky jako poslední a prohrála. Peníze shrábl plešatý prodavač psího sádla.

Jasmína ukázala na cejch na zápěstí výherce a zakňourala: „To není spravedlivé! S magickou značkou máš mnohem více štěstí! Co bych za to dal, kdybych ji mohl mít také. I můj pán, velkokníže z Flundu, by ušetřil za výdaje na mou stravu.“

„No ty toho určitě spořádáš hodně,“ uchechtl se zběhlý student Hása.

„Jsem ve vývinu a hlad mám pořád,“ zahuhlala Jasmína nešťastně. „Kdybych tatéra našel, doporučil bych jej pánovi. Jen co se vrátí z audience u krále, pomůže mi toho chlapa hledat.“ Výmluvně zakoulela očima, počkala, až se k ní ostatní hráči zvědavě nakloní a spiklenecky špitla: „Můj pán prachy nepotřebuje. Zato touží, aby ho vyslyšela jistá vdaná dáma a na to bude potřebovat hlavně štěstí.“

„Naposledy ho prý viděli u chajdy na mrchovišti,“ poznamenal třetí z hráčů, obtloustlý lichvář s nažloutlou kůží. „Chtěl jsem to tetování, protože mě trápí zdraví, ale když jsem tam včera zašel, místo chajdy doutnala hromada ohořelého dřeva. Tatér odešel a nějaký zklamaný klient chatrč zapálil. Tak až jej najdeš, vyříd' mu, že bankéř Trevor si žádá jeho služeb. Bydlím v tom velkém zeleném domě na Jeřabinovém náměstí.“

„Ten chlap je třída,“ ozval se prodavač psího sádla. „Vypadá jako zplozenec smradlavých bažin. Nosí šedivý plášť a kapuci má až na nose. Značku na ruku dělá jakýmsi železem, ale není ani trochu rozpálené. Vůbec mě to nebolelo, i když bych to vydržel. Co je to trocha bolesti výměnou za štěstí a dlouhý život?“

„Myslím, že už se zdekoval. Není divu, když nechalo ministerstvo vnitra pozavírat všechny jeho klienty,“ konstatoval Hása.

„Jen jestli to není naopak. Třeba nás pustili právě proto, že tatéra už dostali. I Horinis touží po štěstí,“ ušklíbl se nažloutlý lichvář.

Jasmína pokrčila rameny a za posměšného řehotu tří kumpánů ukončila své angažmá.

Byla zklamaná. Tím, že utekla z Krabdeny, ztratila jakoukoliv šanci konzultovat své pátrání s bývalými kolegy. To, co říkal lichvář, mohla být pravda. Možná, že zatímco se léčila v Trentenově hrádku, krabdenští zloděje už chytili. Třeba mají i její cejchovadlo. Zamyšleně vztáhla ruku k hrudníku, kde pod košilí a pod pruhy plátna, skryvala náhradní přívěšek s cizí životní silou. Stalo se tak těsně před tím, než se černý řetízek za jejím krkem pohnul. Ucítila, jak jí cennost proklouzává pod prsty. Bleskurychle se otočila a chytila za ruku toho malého lapku, na kterého před tím v šenku vytáhla dýku. Řetízek se jí zaryl do dlaně. Místo, aby se roztrhl, rozřízl jí kůži až na kost. Zdravou rukou chňapla po samotném cejchovadle a bezpečně je uzavřela ve své pěsti. „Ty jeden švábe,“ vyjekla a pak se až zapotácěla, jak ji porazil nával bolesti. V herně se rozhostilo ticho.

Ohlédla se ke dveřím na chodbu. Uvědomila si, že ve vzteku zapoměla, jak pečlivě do hloubky předtím modulovala svůj hlas. Muži zvedli hlavy od svých stolků a pátravě si ji měřili, neklamně rozpoznali dívku.

Pak dva z hráčů zatarasili dveře na chodbu a třetí, shodou okolností to byl prodavač psího sádla, přišel těsně k ní. „Na špiony jsme tu teď kapánek hákliví, holka. Napřed povíš, kdo tě poslal, a potom si s tebou pohrajem.“

Čísi pěsti jí neurvale zkroutily paže za zády a kdosi jí strhl baret z hlavy. Prsty páchnoucí rybinou jí prohrábly čupřinu. „Jako hedvábí. Dokonce i voní.“ Další ruka jí přejela po hrudníku. „Ale je nějaká plochá, chlapi, podívejte si jí radši do kalhot. Co kdyby ten její kníže z Flundu přece jen existoval?“

„Už dost!“ zaburácelo hernou.

Vzadu u zdi se potácivě zvedla nějaká postava. Přes záclony kouře Jasmína stěží vnímala podobu, ale hlas poznala. „Tatér vzkazuje, že bude na spáleništi zítra po siestě, ale tahle holka je moje! Takže z ní sundejte ty špinavý pracky dřív, než vás jednoho po druhém pověším za koule do průvanu!“

Všechny tváře se na okamžik otočily směrem k tajemnému ochránci.

„Je ožralý,“ mávl prackou prodavač psího sádla a sesmekl Jasmíně z ramen její zelený kabátec. Vzápětí napětí opadlo a hernou se rozlehl pískot a nadšené výskání: „To je Trenova holka!“ Jasmína sebou mrskala jako červík na háčku, ale svíralo ji příliš mnoho rukou. „Koukejte, jak sebou mele!“ pochechtávali se čumilové u krbu.

Jasmína se bezmocí rozvzlykala. „Když mě pustíte, koupím vám celý bordel,“ zkoušela smlouvat.

Student Hása odhalil své křivé zuby a ovanul Jasmínu svým nakyslým dechem: „Sliby chyby, koťe. Na princeznu nevypadáš a tady Tren nám pije krev už dlouho. Objevuje se zčistajasna, chce se kamarádit, ale tím svým nóbl zobákem nikoho neošálí. Obehrává nás, sbalí nejhezčí ženský a nikdy se o ně nepodělí. A teď je tak ožralý, že neudělá ani krok. Až vystřízliví, najde si jinou.“

Znovu se strhl řev a strkanice pokračovala. Pak se místností převalil temný stín a muži, kteří Jasmínu drželi, se začali kácet jako kuželky. „Tak já jsem ožralý?“ burácel Trenten a porážel jednoho pobudu za druhým. Na závěr zůstala Jasmína sama uprostřed trosk nábytku a bezvědomých těl, zatímco ti, kteří jen přihlíželi, se obezřetně shromáždili u stěn. Cvakání, které hernou rozléhalo, vyluzovaly Jasmíniny zuby.

„Vypadnem,“ hekl Trenten a hodil jí přes ramena její zelený kabátec.

Vyvlekl ji ven před hospodu a hvízdal. Z boční uličky vycupital obrovský kůň a radostně zaržal. „Poneseš dvojí zátěž, Jarmilko,“ uchechtl se Trenten a poplácal klisnu po zadku. Chtěl se vyhoupnout do sedla, ale přistál na druhé straně v louži. „A sakra,“ povzdechl si. „Asi jsem fakt trochu přebral.“

Jasmína zaťala zuby. „Páchneš jako tchoř,“ sykla otráveně.

„Uhm,“ zablábolil opilec. „Tak jedeš se mnou, nebo si dáš druhý kolo?“

Chopila se napřážené paže a jak ji tahal k sobě nahoru, několikrát zavrával a málem by spadli oba. „Co ty jsi za člověka?“ rozčilovala se. „Vymlátíš celou hospodu, ale na koně vylézt neumíš.“

„He?“ zamumlal, „mám přece na tlapičce magickou značku.“

„To má půlka té hospody taky. Ten zpropadený zloděj to vymyslel skvěle.“

„No tak jedeme domů, zrzko. Jsem trochu unavený.“

Cesta byla nekonečná, protože Trenten se potácel a jak průběžně usínal, musela jej Jasmína přidržovat, aby si pádem z klisny Jarmilky nesrazil hlavu.

Kokrháči už přivolávali slunce, když jej vyvlekla do třetího patra jeho věže a praštila s ním na postel. „Docela slušný výkon, děvče,“ zahuhlal a usnul.

Rámus probudil komorníka i kuchaře. Oba dávali najevo radost z toho, že Jasmína Trentena dovezla. Mario jí zašil a ovázal krvácející dlaň a nabídl snídani. „Hezky se vyspěte, slečno. Náš pán bude mít sny pěkně těžké, ale to už je osud.“

V poledne Jasmína zaklepala na dveře Trentenovy ložnice. Nakrčila nos, a aby vyvětrala výpary z pálenky, linoucí se z nevábně oděného těla, široce rozevřela okno.

„Chrmmm,“ zahuhlal Trenten rozvalený na břichu.

Přemohla odpor, vzala džbán se studenou vodou a obrátila jej na opilcovu hlavu. „Musíme si promluvit,“ řekla záměrně tak hlasitě, jak jen si troufla.

„Ššššš,“ ozval se s ústy zabořenými do polštáře Trenten.

„Potřebuji, abys v paláci zjistil, jestli toto tatéra opravdu chytili.“

„A kdyby jo?“ ozvalo se z polštáře a v hlase zazněl zvědavý tón.

„Jestli ano, jsem v loži.“

Trenten se potácivě posadil a zatřepal hlavou jako pes. Voda z umaštěných vlasů se vsákla do uslintaných lůžkovin. „Hu, to je průšvih. Takže tragicky unesená nevěsta hlavního

krabdenského inspektora, kterou hledá většina sjednocené armády sfěr, je v loji. Jsem rád, že to vím.“

Jasmína bezvýrazně civěla na pomačkaný a rozšklebený Trentenův obličej.

„Vážně mě hledá celá armáda?“

Trenten pohodil hlavou. „A co sis myslela? Když jsi byla tak brutálně zavlčena sem na Klinnor a donucena stát se děvečkou v kuchyni vyhlášené hospody u Kulaté mísy?“ Pak se zle rozchechtal. „A řekni mi, použili na tebe vymývání mozku? Nebo tě vydírali tím, že vyvraždí tvé příbuzenstvo až do šestého kolena? Protože jinak opravdu netuším, čím by tě mohli přinutit, abys Belindě krájela cibuli. Ty, šlechtěná čtenářka snů s rodokmenem tak dlouhým, že by jeden usnul, než by se dobral jeho začátku, co zajisté sahá až k poskokům toho zpropadeného darebáka Velkého Architekta?“

„Nikdo mě neunesl,“ hlesla Jasmína. „Sama jsem utekla.“

„No to je dobrý!“ uchechtl se sarkasticky, „kvůli rozmarné holčici je v pohotovosti dvaadvacet tajných služeb napříč sférami a tisíce lidí hledá jakoukoliv stopu. Čekal jsem cokoliv. Třeba, že jsi zavraždila násilnického manžela, nebo zapálila stoh, ale to, že jsi jenom upejpává nevěstinka, mě dostalo. Jsem zklamán.“

„To říká povaleč a ochlasta nejtěžšího kalibru,“ štěkla našťavaně.

Dopotácel se k umývadlu a nalil si no něj vodu a pak do něj ponořil celý obličej. Jasmína zavrtěla hlavou a otráveně se posadila na kraj židle. Počkala, až se s prskáním vynoří. Cákal kolem sebe jako mokrý pes.

S mokrým hadrem na čele sebou plácl na postel. Podíval se na ni jako na zkažené vejce a vyhekl: „Co tady ještě chceš?“

Obrnila se proti jeho sprostotě a umíněně si dupla: „Stále to samé. Opravdu potřebuji vědět, jestli toho chlapa s cejchem chytili nebo ne. A pokud je pořád ve městě, musím jej chytit já.“

„Sakra proč?“ křikl znechuceně. Nakonec si rezignovaně prohrábl mokré vlasy a spustil: „Strýc Roneus mi pověděl, že krabdenští značkovadlo tvaru osmi závitů našli na krbové římse v jeho vlastním přijímacím pokoji. Služebnictvo netušilo, jak dlouho kolem tretky chodilo, zatímco ji horda špehů hledala dole ve městě. Našinci tu věc nevnímali, z důvodů, které jistě dobře znáš. Nakonec vše dobře dopadlo. Předmět, který byl ztracen, je nyní zpátky na Krabdenu.“

„Nebyl ztracen, ale ukraden,“ štěkla Jasmína.

„Koho by to ještě zajímalo?“ zavrčel a modré oči mu plály hněvem. „Pokud ses bála vrátit ke snoubenci bez své životní síly, můžeš si oddechnout. Určitě tě čeká doma i s přívěškem. Pověšíš si jej zpátky na svůj štíhlý krček a tu černou náhradní hrůzu vrátíš zpět do jaspisového trezoru.“

„Na budižkničemu toho víš příliš,“ šeptla.

„Mám spoustu času a kvalitní zdroje informací,“ odsekl.

„Hmmm, já už vlastně nikam nespěchám. Jediné, co mne teď zajímá, je ten zloděj.“

„Ty jedna rozmazlená holko, koukej se vrátit na Krabden. Už mě to začíná nudit. Chci spát.“

Nejistě přešlápla. „Pošlu radě inspektorů svou rezignaci. Když to zabalím, odvolají pátrání a spokojí se s tím, že bez svého přívěšku brzo sejdu ze světa.“

Uštěpačně ušklíbl. „Ale ty nezemřeš, protože vitalizér máš. Takže ty si myslíš, že tvůj napálený ženich se kolegiu nepochlubil, že ti dal náhradní?“

Jasmína se musela se obdivovat jasnosti jeho dedukce. „To bych se divila. Když pochopil, že jsem pryč, určitě by si nepodřezal větev, když ten náhradní vlastnil ilegálně.“

„Musíš být pěkná bestie, takhle toho chudáka zneužít,“ uznale houkl Trenten.

„Ne!“ štěkla Jasmína. „To on zneužil mé indispozice. Kdybych nebyla v potížích, nikdy bych s tak rychlým sňatkem nesouhlasila. Měla jsem ho ráda, ale už se k němu nevrátím.“

„A to jako proč?“

„Jestliže mi neuvěřil poprvé a neuvěří mi ani teď, tím spíš, když jsem ho urazila svým útekem. Nabídl mi své jméno a ochranu. U něj bych byla v bezpečí. Ale takový život si nepřeji. Tady

na Klinnoru jsem objevila atypický případ. A odhalím ho dříve nebo později. Nikdo z domácích by mi přivěšek nemohl ukrást, ale přesto se našel jeden, na kterého mlžné kouzlo neplatí. Viděla jsem jeho sen. Ještě teď mne z toho mrazí. Ten člověk je semínkem zkázy. Nedovolím mu vyklíčit.“

„Zajímalo by mne, čím se chceš tady na Klinnoru živit. Ó, ty uvědomělá bojovnice za ryzí čistotu snů a záchránkyně všeho živého v Jeřabinové sféře,“ vyplivl pohrdavě králův synovec. Jasmína se křivě usmála a vsadila poslední centim: „Tihua tě opustila. Místo hospodyně je volné.“

Vlastně ani nečekala, že to půjde tak hladce, protože Trenten jen pokrčil rameny a houkl: „Pro mne za mne...“

Jasmínin život se dostal do pravidelného rytmu. Přes den vycházela do města na trh, vybavena oděvem z hnědého rezného sukna, velkou šedivou zástěrou a cudným čepcem posazeným hluboko do čela. Na lokti se jí houpal proutěný košík, do kterého vkládala zakoupené potraviny nebo nitě a prýmky, kterými Meneos spravoval Trentenovo oblečení. Oči i uši měla stále ve střehu. Každé odpoledne trochu poklidila a pak pomáhala Mariovi s večeří. S oběma sloužícími se důvěrně spřátelila. Oceňovali, že se s nimi jedná srdečněji, než zatrpklá Tihua. Často se spolu smáli a po večerech hrávali stolní hry, nebo dokonce doprovázeli Jasmínu po toulkách městem. Trentena skoro nevidala, protože byl buď v hospodě, nebo celé dny proležel ve své zatemněné ložnici.

Když občas utrousila pohrdavou poznámku na jeho adresu, pokaždé ji překvapilo, jak vehementně se oba staříci šikovali k jeho obraně. Jednou večer, když seděli všichni tři u karet, se na to Jasmína otevřeně zeptala. „Myslím, že každý sloužící je vůči zaměstnavateli loajální, to je vlastně v pořádku,“ řekla hloubavě. „Ale vaše oddanost mi připadá až slepá. Například předevčírem, kdy po tobě, Mario, hodil tu mísu s ovesnou kaší, protože sis dovolil naléhat, aby se po dvou dnech konečně najedl. Nebo třeba onehdy, Menee, jak naházela do vany všechny svoje košile, protože se mu zdály špatně vyžehlené. Jeden by nečekal, že to budete snášet s takovým pochopením.“

Sloužící se na sebe vzájemně zašklebili a pak se Mario svým jediným okem upřeně na Jasmínu zadíval.

„Ale náš pán takový vždycky nebyl, slečno Jasmíno. Pravda, divoký je od nepaměti, však s ním paní Ismella měla sedm sfér, ale jinak to býval činorodý hošík. Chodil do školy, vystudoval dvě university, hodně cestoval, získal vysokou vojenskou hodnost, znal se ze zajímavými lidmi.“

Slova se ujal Meneos: „Fakt je, že přátel míval spíš méně, než více, a taky občas udělal nějaký průšvih. Ale jinak dělal rodině jen radost. Vedl zeměpisnou výpravu do Mlžných hor. Porazil nepřátelskou armádu. Pan vévoda se moc snažil, aby získal srdce své dámy. Zamiloval se ještě jako mladíček. Byl jako posedlý. Ale lady Agneska z něj měla spíš legraci. Ta opravdovost jeho lásky ji až dusila. Byl by se pro ni rozkrájel. Když mu přesně před čtyřmi novoluními v den jeho třicátých narozenin definitivně řekla, že si ho nikdy nevezme, zhroutil se mu celý svět. Od toho dne to s ním jde z kopce. Provokuje a dělá takové naschvály, že i jeho veličenstvo král, který má našeho pána upřímně rád, zvedá výhrůžně prst.“

Nejdřív si z bordelu přivedl do děvče, Tihuu, které je slečně Agnesce tak podobné. Ale radost z toho skandálu mu nevydržela ani týden. Pak začal pít a hrát a rvát se a potlouká se z jedné hospody do druhé. A to, jak několik dní leží v posteli, to také není normální. Ptal jsem se doktora. Přivést jsem ho nemohl, protože by ho pán vyhodil. Když jsem mu popsal příznaky, doktor řekl, že ta nemoc se jmenuje melancholie a že na ni zabere jen nějaký jiný silný citový otřes.“

„Doufali jsme, že byste to mohla být vy, slečno, ten citový otřes,“ ošil se Mario.

Jasmína se omluvně usmála. „Na to bych nespolehala. Ale jsem ráda, že jste mi to řekli. Nu což, budu se snažit, mít s Trentenem stejnou trpělivost, jako máte vy.“

Dále se tedy potloukala městem a všimala si lidí kolem sebe. Chvillemi propadala panice a výčitkám, co to jen provedla se svou dobře rozjetou kariérou, ale stále víc cítila, že se musí něco stát.

Jednou odpoledne kdosi zabušil na vrata. Jasmína byla právě v komoře a třídila uskladněná jablka. Rány na dřevo uslyšela jako první. Šla tedy otevřít, jen si z věšáku na chodbě sáhla pro svůj čepec a vrazila si jej do čela tak, že sotva viděla.

Za dveřmi stál tajemník Horinis se dvěma členy palácové gardy. „Ohlas nás u pána domu, děvče,“ nakázal tajemník. Zběžně si Jasmínu prohlédl, znovu se pomalu vrátil k její tváři a zvláště dlouho civěl na pramínky jejích černě obarvených vlasů, které vykukovaly zpod čepece. Jasmína ani nemrkla a záměrně chraptivě vysvětlila, že pán spí a že se pokusí jej probudit. Odvedla příchozí do druhého patra. V bývalém Tihuině apartmá zřídila přijímací pokoj se spoustou stolků a křesílek. Pokynula jim, aby se posadili a zamířila do Trentenova pokoje. Trenten měl zase své dny. Už třetím dnem ležel jako živá mrtvola a civěl do stropu.

„Je tady tajemník tvého strýce,“ řekla důrazně a počkala, jestli se dostaví nějaká reakce. Čekala zbytečně. Trenten soustředěně studoval vzorek ve tkaném závěsu a ani nemžikl.

„Jestli nevstaneš, přivedu je sem nahoru. Tu ostudu si zasloužíš.“

Povaleč po ní loupnul očima: „To bych ti neradil, zrzko.“

„Tak se seber a mazej je přivítat.“

Seběhla do kuchyně a přikázala Mariovi, aby návštěvě přinesl občerstvení a pak se vrátila do Trentenovy ložnice. Za tu dobu se ani nepohnul. „Tak dost!“ křikla vysoce. Vzala hřeben a břitvu a začala jimi šermovat Trentenovi před obličejem. „Jestli se okamžitě nevzpamatuješ, oholím tě sama! Upozorňuji tě, že to vůbec neumím!“

Unavená z vlastního citového výbuchu se došourala zpět k hostům. Seděli kolem podnosu s kouřícím svařeným dryákem a přikusovali Mariovu marmeládovou roládu. Naladila chraptivý hlas a pronesla: „Pán se upraví a přijde. Zatím doporučuji vaší pozornosti tady tu sbírku Veselých knih od madame Glokourové z šestého století,“ ukázala na pojízdnou polici s deseti vyrovnanými svazky vázanými v kůži poletuch.

Horinis udiveně zvedl obočí a natáhl se po prvním svazku. „Trenten a sběratel?“

Jasmína bezelstně přikývla. Věděla, jaké obrázky ty svazky skrývají a při pohledu na cukající koutky obou gardistů pochopila, že oni to vědí také. Kreslená pornografie byla na Klinnoru novinkou a Jasmína správně odhadla, že Horinise i jeho doprovod spolehlivě zabaví.

Když už všichni tři muži zaujatě listovali lechtivými texty a mhouřili oči nad obscénními ilustracemi, tiše se vytratila zpět ke Trentenovi. Zastihla jej před zrcadlem s břitvou v ruce a zhluboka si oddechla.

Počkala, až oholený, učesaný a kysele se šklebící Trenten odejde návštěvu přivítat, a pak se tiše vkradla do sousední šatny a přitiskla ucho ke dveřím.

„...náměty z Červánkové sféry rozpracovala až po svém návratu domů. Do oběhu je dala až těsně před smrtí. Opisy se prodávají na soukenickém plácku vedle Jeřabinového náměstí, ale s potěšením vám je zapůjčím, Horinisi.“

„Kdo by to byl čekal, že madam Glokourová měla takový talent,“ povzdychl si upjatě Horinis. Následoval dobromyslný řehot obou vojáků.

„Ale kvůli Veselým knižecům jste asi nepřišel,“ ozval se Trenten. Jasmína sebou za dveřmi až trhla, protože ještě nikdy neslyšela, že by povaleč mluvil tak chladně.

„Váš bratranec vévoda Anekor se hodlá oženit. Hned po té mu král předá korunu a uchýlí se na odpočinek. Jako třetí v nástupnické linii máte potvrdit, že se v případě narození Anekorova

mužského potomka vzdáte svých nároků na trůn. Je to jen administrativní pojistka, kterou si vymínila rodina nastávající královny.“

„Připadá mi to směšné. Už tisíckrát jsem potvrdil, že o trůn se ucházet nehodlám,“ řekl Trenten mrazivě.

Jasmína ač nic neviděla, přímo cítila, jak se Horinis ošívá. „Jistě, pane, ale musíte připustit, že vaše pověst je...jaksi...flexibilní. Příbuzní lady Agnesky zkrátka chtějí mí jasno i úředně.“

„Takže proto jste si sebou pro jistotu přitáhl tyto dva hromotluky. A ještě hřešíte na mou dobrou vůli, protože jste vybral muže, které dobře znám, protože jsem je sám před lety vycvičil,“ poznamenal Trenten. „Všechna čest, děláte svou práci dobře. Tak jo, aspoň to svému strýci dlužím. Měl se mnou docela trpělivost. Kdy jsem očekáván?“

„No, pokud myslíte, že vaše garderoba postačí, můžeme jít ihned.“

Pak se dveře, za kterými se Jasmína krčila, prudce otevřely a ona se skácela do přijímacího pokoje. Zatímco se sbírala z koberce, Trenten tyčící se nad ní zamračeně poznamenal: „No dobře. Půjdu se převléknout, abych svého bratrána a strýčka neuvedl do rozpaků. Má hospodyně vám zatím může předčítat z Veselých svazků madame Gloukourové.“

„Pitomče,“ uklouzlo Jasmíně.

Horinis se zdviženým obočím zavrtěl hlavou a gardisté se rozchechtali.

Jasmína vstala, důstojně narovнала záda a hrobovým hlasem řekla: „Pán mívá záchvaty nekontrolovatelného vzteku a pro tyto případy bývám po ruce, abych mohla podat léčivou tinkturu.“ Natrásla si sukni a opustila přijímací pokoj.

Pozdě večer Trenten vpadl do kuchyně ve chvíli, když Jasmína krájela upečeného kapouna a Mario s Meneem rozdělávali salát do misek z tiburckého skla. „Přines mi večerí, ty všetečná veveřice!“ křikl a zase zmizel.

Našla jej oblečeného v posteli. Seděl opřený o její vyřezávané čelo a se zavřenýma očima rytmicky bušil pěstí do stočené roličky pergamenu. S odevzdaným výrazem mu položila podnos na klín.

Naposledy si bouchl a pak procedil mezi zuby: „Ve svém pokoji máš balík s novými šaty. Zítra se koná zasnubní hostina a ty mne tam doprovodíš. Něco se sebou udělej, ať se nemusím stydět.“

Dala si ruce v bok. „Vím přesně, kdo komu by dělal ostudu. Nikam nepůjdu.“

Zavile k ní vzhlédl: „Stačí se jen zmínit, kde je ztracená hadačka snů, a povalíš domů v úhledném balíčku.“

„Čtenářka snů,“ opravila jej upjatě. A pak bezradně rozhodila paže. „Proč sebou nevezmeš Tihuu? Před včerejškem jsem se u ní zastavila v jejím krámku. Když se na tebe ptala, vypadala smutně.“

„To nejde,“ štěkl, „je sice krásná, až to bolí, a umí mlčet tak, že to vypadá až oduševněle, ale problém je v tom, že je skoro na vlas podobná Anekorově nevěstě. Nechci Agnesku ani toho blba Anekora ponížít.“

„Zvláštní náhoda, pořídit si hospodyně tak podobnou nastávající královně,“ konstatovala uštěpačně.

„Nebyla to náhoda. Na tom smetišti skončila na mou objednávku.“

„Tak takhle je to,“ přikývla Jasmína a podezřívavě nakrčila nos. „Tys to její přepadení zinscenoval, aby ses o ni pak mohl velkoryse postarat... Ty bídáku!“

Trenten pohodil hlavou. „No dobře. Nejsem svatý. Teď už vím, že jsem to trochu přehnal. Nakonec, i ten šílený plán, Agnesku ztrapnit, jsem pustil k vodě. A Tihuu jsem vlastně dostal z bordelu k lepšímu životu, takže to dobře dopadlo. Proto tě teď žádám, abys mi pomohla. Bez partnerky bych vypadal jako neschopný blb, ale kvůli mé reputaci se mnou žádná šlechtická dcerka nepůjde a s děvečkou od krav bych urazil hostitele. Ty jsi ta pravá. Když se trochu učeš a oprášíš zásady etikety, mohlo by to vyjít.“

Nečekal na odpověď a zakousl se do kapouního stehýnka. Když viděl, že Jasmína ještě stále stojí u dveří, s plnými ústy zaskuhral: „Prosíím.“

Zamyšleně vystoupala schody ke svému apartmá. Na posteli skutečně našla balík v jemném plátně. Šaty, které v něm našla, jí vyrazily dech. Byly ušity z temně modrého sametu, prostrížená sukně ukazovala blankytnou brokátovou spodničku. Čelenka ze šedivých perel přidržovala závoj ze světle modrého tylu. Vše doladil pár šedivých kožených rukavic a střevíčky z česané šedě obarvené usně. Pohled do zrcadla hlásil, že už rozhodla. Však opilec pozná, že ona mu ostudu neudělá. Byla hodně zvědavá na budoucí klínnorskou královnu a zajímalo ji, proč se král Roneus tak brzy vzdává faktické moci, když je ještě plný sil. Měla spoustu otázek a doufala, že na zásunbní hostině najde odpovědi.

Druhého dne se snažila, aby se Trentenovi nedostala do cesty. Brzy odpoledne začala s přípravou. Umyla a čerstvě si obarvila vlasy, upravila tvar obočí a lehce se přepudrovala, pak vklouzla do průsvitných punčoch dovážených až ze sféry Sedmi měsíců pletených slepými nevěstami boha Účinné lítosti. Když byla hotová, sešla do kuchyně a vyrušila kuchaře v mytí nádobí. „Řekni pánovi, že jsem připravena, Mario.“ Kuchař se otočil za povědomým hlasem a při pohledu na cizí kněžnu, mu do džberu spadl plechový kotlík, až to šplouchlo.

Dobré znamení, pomyslela si Jasmína.

Trenten přišel vzápětí. Jasmína hodnotila jeho výbavu. Kalhoty z šedivé broušené kůže vězely ve vysokých naleštěných botách, kabátec z tmavě modrého sametu ladil s Jasmíninými šaty. Krajkové manžety zdobily stejné šedé perly, jaké se skvěly na její čelence. Jen jeho výraz byl totožný s výrazem odsouzence smrti.

„Vypadáš jako králův synovec,“ řekla spokojeně a čekala, že ji pochválí obdobně. Ale on mlčel.

„Můžete jít, můj pane,“ ozval se Meneos. „Kočár už čeká.“

„Ještě okamžik,“ sykl Trenten a odběhl si pro něco do svého patra.

Při jízdě do paláce se Trenten zeptal: „Kde máš svůj náhradní vitalizér? Nechci tě mít na svědomí.“

Jasmína se zatetelila. Takže si ji přece jen prohlédl. Výmluvně sklonila zrak ve svém nahém krku. „Obtočila jsem si ho kolem paže. Balonový rukáv ho přidrží, kdyby sklouzl.“

Trenten sáhl do kapsy. Z dlaně mu přetékala hromádka šedivých perel navlečených na šňůře. „Zvedni ten závoj, ať ti je připnu. Kdybych tě nechal s holým krkem, ještě by se rozneslo, že jsem na mizině, což sice jsem, ale nemusí to všichni vědět.“

V paláci byli přivítáni samotným Anekorem stojícím na vrcholu širokého schodiště. Jak Jasmína zavěšená do svého průvodce zvolna stoupala nahoru, údivem se jí krátil dech. Anekor oděný ve stříbřitě černém kostýmu byl jasnější Trentenovou kopií. Bylo zjevně patrné, že ti dva jsou příbuzní. Jen vlasy měl následník o trochu světlejší a kratší.

„Škoda, že je zadaný,“ utrousila na půl úst a Trenten pohoršeně sykl: „Myslel jsem, že ho znáš. Přece jsi tu několik dní slídila.“ Dřív, než Jasmína stačila vysvětlit, že Anekor byl v době její oficiální mise mimo zemi, hofmistr zvonivě zahlásil: „Uvítejme vévodu Derecka Rotaria z Trentenu a ctihodnou Filippu, baronku z Ohnivého hrádku.“

To už oba zmínění vystoupali na vrchol schodiště.

Anekor zdvořile kývl hlavou: „Buď zdrav, bratránku.“ Uznalým pohledem přešel Jasmínu od hlavy až patám a dodal: „A pověz mi, je na tom Ohnivém hrádku takových krasavic víc?“

„To je snad fuk,“ odsekl Trenten. „Agneska konkurenci nesnese.“

„A navíc si umí vybrat mezi zlatem a mědí,“ dodal následník trůnu, aniž by změnil příjemný výraz své tváře.

Jasmína si slovní přestřelku pečlivě uložila do paměti.

Chvíli korzovali mramorovým předsálím, a když byli hosté seskupeni, hromadně postoupili do hodovního salonu. Treneten pomohl Jasmíně se usadit, zaujal místo po jejím boku a velmi vybraně ji představil jejímu sousedu, postaršímu hraběti Isidorovi a jeho boubelaté manželce lady Ronině. Jasmína čekala, že bude ve svých hulvátských manýrech pokračovat, ale místo toho jihla, jak uvolněně a příjemně se choval.

Zazněla fanfára. Král Roneus povstal a slavnostním hlasem oznámil zasnoubení následníka Anekora s Agneskou, kněžnou z Namyi. Zraky všech pozvaných spočinuly na krásném Anekorovi a jeho ještě krásnější snoubence. Agneska měla ušlechtilý úzký obličej, jasně modré oči a zářivě světlé kadeře pokryté zlatou sítkou. Jasmína usoudila, že podoba s Tihuou tu sice je, ale bývalá prostitutka Tihua má drobnější a sousměrnější kosti. Po potlesku a přípitku Roneus dodal, že korunovace se odehraje příštího novoluní a hned po té bude následovat královská svatba. Pak se bývalý monarcha odebere na odpočinek do svého zámečku u Zpívajících vodopádů v Mechovém lese.

Jeho slova vyvolala tlumený rozruch, protože dvořané až do poslední chvíle odmítali uvěřit, že královo stažení z veřejného života půjde tak rychle. Jasmíně pochopitelně neušlo, že si ji král pod přivřenými víčky z čela stolu zamyšleně měří a když po očku mrkla na Trentena, pochopila, že synovec mu musel o její totožnosti říci. Vlastně se jí ulevilo, že to udělal za ni.

„Konečně si k sobě vezme tu svou čarodějnici,“ podotkla Ronina a její manžel káravě nakrčil čelo.

„Ale no tak,“ zašklebil se Trenten. „O posedlosti mého strýce najádou z Mechového lesa si dávno cvrlikají vrabci na střeše. Chce začít nový život a my bychom mu měli přát štěstí.“

„Ach ano,“ vydechl úlevně hrabě Isidor a pozvedl číši. „Na královo štěstí.“

„Na královo štěstí,“ opakovali přísedící.

Po moučníku se otevřely široké dveře do tanečního sálu. Hosté se tam po skupinkách přemísťovali. Jasmína zaznamenala, že baronka Ronina se vydala směrem k předsálí a správně vytušila, že míří na toaletu. Vyskočila ze židle a vyrazila za ní.

Mramorem obložená koupelna byla plná dam, které si pudrovaly nosy a upravovaly podvazky. Jasmína se zavřela na záchod a čekala, než se osazenstvo vymění. Pak nastražila uši.

Rámus u zrcadel se trochu zklidnil a pak nějaká dívka řekla: „Viděla jsi Trentena? Přivedl si jinou. Janata mi musí dát sto centimů.“

„Opravdu tvrdila, že Trenten přivede Agnescinu dvojnicí?“ pochybovala přítelkyně.

„Jistě. Těšila se na skandál a teď se bojí vystrčit nos.“

„Tolik ji miloval a ona upřednostnila následníka. Kdyby nebyl takový povaleč, klidně bych si ho vzala.“

„Ty, kněžna z Dentobu? Šlíš? Vaši rodinu by to zničilo.“

„Co říkáš té černovlasé holce?“

„Kdo ví, ze kterého kanálu ji vyhrabal,“ prskla oslovená. „Ale mužům se takové typy líbí. Dáme si na ni pozor. Žádný Ohnivý hrádek neexistuje. Zeptám se tatínka. Podívá se do zemských desek.“

Pak se dveře zaklaply. Po chvíli do místnosti opět kdosi vešel. Jasmína opustila kabinku a sklonila se nad umyvadlem.

„Krásné šaty,“ ozvalo se za jejími zády.

Zvedla oči k zrcadlu. Střetla se pohledem s budoucí královnou. Otočila se a způsobně se uklonila. „Děkuji, madam.“

„Kdysi jsem o Ohnivém hrádku slyšela. V jedné z pověstí Hromových hor,“ řekla laskavě Agneska a uličnický se usmála.

„Každý máme nějaké tajemství,“ řekla neutrálně Jasmína.

„Nejste bažná ani nevzdělaná,“ řekla plavovlasá. „Budete ta pravá.“

„Asi vám dobře nerozumím.“

Agneska obrátila oči v sloup. „Jde o Trentena. Zanevřel na svět, pod dojmem že jsem pohrdla jeho city. Ale já mu nikdy nic neslíbila. Pronásledoval mne od mých patnácti, ačkoliv jsem jej pořád odmítala. Věděl, že obdivuji schopné a silné muže a protože mne chtěl ohromit, vystudoval univerzitu v Glemtonské sféře, prošel armádním výcvikem a dotáhl to do hodnosti admirála, zvítězil v bitvě u Humří zátoky a také objevil solankové doly v Hromových horách. Pořád se utvrzoval v naději, že jednou se do něj zamiluji. Jenže já, baronko, tak, jak to umí on, milovat neumím. Je jako vulkán. Intenzita jeho citů je pro mne děsivá. Nikdy bych mu nemohla dát, co si zaslouží.“

Jasmína se až otrásla nad kadencí takové upřímnosti. „Anekor takový není?“

Agneska se shovívavě usmála. „V porovnání s horkým gejzírem Trentenem je Anekor klidným horským jezerem. Mám Anekora moc ráda. Vlastně jen o trochu víc, než Trentena, což je víc, než dost. V naší sféře je budoucnost ženy limitována kvalitou ženicha. Když už se musím vdát, král je ta nejlepší volba.“

„Chápu,“ uznala Jasmína. „Přeji vám štěstí. Líbíte se mi.“

Plavovláska se spokojeně rozesmála: „Ještě se setkáme. Dejte na toho ztřeštěnce pozor.“

Po té se každá dala svou cestou.

Když už byla Jasmína téměř v tanečním sále, ruka v černé rukavici ji pevně uchopila za zápěstí. Než stačila vykřiknout, byla vtažena za závěs skrývající malá dvířka do šerého skladiště plného polic s vázami a soškami.

„Nechci vám ublížit, madam,“ sykl uchvatitel.

Pod sametovým baretem Jasmína rozeznala tajemníkův dlouhý nos.

„Když jsem vás viděl v tom hrozném čepci, zdála jste se mi povědomá, madam Jasmíno. Jistě víte, že přívěšek byl nalezen a vaši kolegové se vrátili na Krabden. Vás nejdřív hledali napříč sférami, a pak - jako když utne. Jak tomu mám rozumět?“

„Nejsem povinna vám skládat účty, pane. Jedině král Roneus má to právo.“

„Blbost!“ skočil jí do řeči Horinis. „Roneus má v hlavě jen svou čarovnou najádku a praktické záležitosti nechává na mně.“

„Je zvláštní, že prve jste mou totožnost neodhalil,“ štekla uštěpačně. „To už bude stáří.“

I v šeru bylo patrné, že se tajemníkova tvář zabarvila do nachova. „Zajistím, aby se vše vyšetřilo. Musíte být vyšinitá, když se zahazujete s černou ovčí královy rodiny.“

Jasmína zařala čelisti. „Možná máte pravdu. Jsem blázen a k mému postižení došlo tady na Klinnoru při mé poslední misi. Pamatujete si na tu bouřku před třemi úplňky? Myslela jsem, že vám to Roneus řekl, když vše víte.“ Jasmína sledovala, jak se tajemník při jejím výlevu trochu stáhl. Zablýskala očima a udělala dva kroky před. „Tvrdím, že jsem narazila na Kazisvěta.“

Horrinis zaraženě zamžikal očima, zachoval však chladnou hlavu. Ohrnul ret a podezřívavě zavrčel: „K poslednímu zhroucení došlo na Simu před šesti sty lety.“

Jasmína si dupla. „Podle počtu pravděpodobnosti se blíží další. Když Kazisvěta najdu, vaše sféra zůstane celistvá.“

„Pokud je váš vitalizér zpět na Krabden, udivuje mne, že vypadáte stále tak mladě,“ řekl zkoumavě. „Ledaže by vám najáda z Mechového lesa dala čichnout k bájnému zlatému kapradí.“

Netrpělivě zakoulela očima a rozhodila paže. „Najády jsou jen v pohádkách! Můžu už jít? Trenten mne bude hledat!“

„Trenten!“ vyprskl Horrinis a pak se zamračil: „Proč tu nejste oficiálně?“

„Jsem de Vrillová!“ štekla, „to stačí! Až Kazisvěta chytím, všechno zlegalizuji, máte mé slovo! Nechejte mne dělat mou práci! Všechny pořádné katastrofy v dějinách přišly bez varování. Té vaší mohu předejít.“

„Tak dobře,“ zavrčel smířlivě Horinis. „Ještě s tím nahlášením počkám. A dejte si pozor na Trentena.“

„Pod svícnem bývá tma,“ řekla jedovatě, propletla se závěsem, zamžikala na ostrém světle a konečně dorazila do tanečního sálu.

Tentokrát ji kolem pasu drze sevřel Trenten. „Kdes, zpropadeně, trčela? Jestli řekneš, že hledala toho chlapa, co ti sebral cejchovadlo, sežvýkám svůj nóbl kapesník.“ Táhl ji doprostřed parketu bez ohledu na její protesty.

„To dělám pořád,“ odsekla. „Ten kapesník máš od omáčky, takže dobrou chuť.“

„Veveřice jedna drzá,“ sykl jí do ucha a začal s ní kroužit sálem.

„Uniklo ti, že už nejsem zrzavá.“

„Neuniklo, ale zrzavé byly hezčí.“

„Točí se mi hlava,“ namítla nejistě.

„Tak se mě drž,“ ušklíbl se a zvýšil frekvenci otáček. V jeho pevném objetí se kupodivu cítila skvěle. V mihotavém světle lamp odráženém zrcadly sledovala jeho pěkný profil. Když hudba utichla, uvolnil sevření a ona se zapotácěla. Rychle jí nabídl rámě. „Trochu vzduchu, madam?“ poznamenal a vedl ji do atria s cinkající fontánou a lavičkami skrytými v bezovém loubí.

„Mám místo nohou gumu,“ hekla a klesla na mramorové sedátko.

„Držela ses dobře,“ zapředl líně a usadil se k ní.

„Mluvila jsi s Agneskou a s Horinisé,“ konstatoval.

„Nešlo tomu zabránit,“ přisvědčila tiše. „Je docela milá, i když tě nemiluje. A Horinis to na mě jen zkoušel. Myslím, že už dá pokoj.“

„Hledáš Kazisvěta, který neexistuje. To tu chceš špiclovat až do smrti?“

„Nerozumíš tomu.“

„Čemu?“

„Víš ty vůbec, co znamená moje příjmení? Vrill označuje ve staré krabdenštině cibuli. A když si vzpomeneš, co tě o našem světě sférické květiny učili ve škole, nemůžeš popřít, že uspořádání sfér kolem centrální osy v jednotlivých rovinách prostoru připomíná spíše obrovskou cibuli než květinu.“

Trenten vybuchl v smích. „Cibuli?“

„No jistě,“ odsekla dotčeně. „Snobové přirovnávají sousfěří ke květině. My, de Vrillové, ale víme, čemu se skutečně podobá. Cibuli. Vrstvy dužiny představují sféry obydlené živými kulturami. Naše rodina má slavné kořeny, víš? Tatínek už je na odpočinku a v současnosti spravuje rodinné statky, ale třicet let vedl Krabdenské lyceum. Můj bratr Alarik je děkanem na oddělení mezisférické komunikace. Můj prapředeck komodor Flunibud Ryšavý zahynul v boji s Kazisvětem při zániku sféry Simských písčitých věží. A Flunibudův dědeček Ceteris paribus organizoval velkou Emisonskou evakuaci. A ještě starší má příbuzná, někdy před počátkem letopočtu Soustředné osy prý Kazisvěta usvědčila. Ale dřív, než ho stačila zabít, zabil on ji. Dějiny mé rodiny jsou spjaty s hledáním Kazisvěta.“

Trenten si hluboce povzdechl. „Jo, krev není voda, ale nediv se, že jsem tvé poplašné zvěsti alergický. Nemám rád dogmata. Dávám si záležet, abych je boural. Kde máš důkaz, že objevení Kazisvěta souvisí s následným zavinutím sfér?“

Jasmína otráveně otočila oči v sloup. „Souvztažnost je prokazatelná. Kazisvětovy katastrofické sny rozruší postupně celou sféru. Předivo reality se rozpadne, sféra se zavine a propadne do nicoty a lidé bez svého životního prostoru zahynou.“

„A Kazisvět?“

„Co?“ nechápala Jasmína.

„Co se stane s ním?“

Rozpačitě šoupala nohama. „Obecná teorie uvedená v kodexu lycea praví, že Kazisvět je zlovolný mutant. Umí narušit energetické předivo reality. Spustí dominový efekt a vrstva reality, neboli sféra, uvadne jako vysušená slupka z jablka. Zánikem životního prostoru vytváří nicotná pole. Zabíjí tím všechny tvory žijící na sféře. Kazisvět je masový vrah.“

„Cha,“ hekl Trenten, „Takže když rozruší předivo reality, nakonec zabije i sebe sama?“

„Uhm...ano,“ přisvědčila Jasmína.

„Proč by si dobrovolně podřezával větve?“ ušklíbl se škodolibě a dodal: „Celá vaše krabdenská moudrost je škvár a Velký Architekt byl debil.“

Jasmína uraženě vyskočila: „Ty jsi větší!“

„Neruším?“ ozvalo zpoza tamaryškového loubí.

„Trefa,“ zavrčel Trenten.

„Dáma nás snad omluví,“ naléhal následník a výmluvě hodil hlavou směrem k osvětleným oknům.

Jasmína se poslušně zvedla, ale Trenten ji strhl zpět, že přistála na jeho klíně. Anekor dotčeně sykl. Dívka zakoulela očima, vytrhla paži z drzounova sevření a vlepila mu zvučnou facku.

„Je docela zábavná,“ ušklíbl se napadený a znova ji znehybnil. Zatímco sebou na jeho klíně vzpurně zmítala, obrátil se Trenten ke svému bratranci. „Nemáme před sebou žádné tajnosti. Tak co mi chceš?“

Anekor pokrčil rameny a posadil se vedle rozporuplné dvojice. Pohodlně se opřel a založil si paže za hlavu. „V Dreneských slatinách řádí ten renegát Rufius. Zlikvidoval už tři obchodní výpravy. Bez surových krystalů půjde výroba vzducholodí do háje.“

„Na rozvoj průmyslu zvysoka kašlu,“ odsekl Trenten.

„Počítej s tím, že jen co budu korunován, narukuješ zpět k armádě jako kapitán trestného komanda,“ pokračoval plynule Anekor.

„To ani náhodou,“ frkl Trenten.

„Měla jsem za to, že Trenten má hodnost admirála,“ podotkla Jasmína, patou kopla Trentena do holeně a znova se pokusila mu vysmeknout.

Anekor Jasmíně uznale pokynul. „Další cílevědomá žena,“ broukl a na vysvětlenou dodal: „Hodnost admirála byla Rotariovi odebrána minulý týden, protože ignoroval předvolání generálního štábu a nepřevzal oficiální pokárání za své ostudné chování. Zlatým hřebem jeho nestoudnosti bylo veřejné pohanění pomníku našeho společného předka Viktorína Dobrotivého, na který..., ale ne. To nebudu připomínat. Za všechny ty rvačky, hazardní hry, opilecké excesy a neúctu k majestátu byl degradován o čtyři hodnostní stupně a protože má jako můj poddaný brannou povinnost, nezbyvá mu než uposlechnout.“

„Ještě není vašim poddaným,“ neodpustila si Jasmína, ačkoliv se právě sama potýkala s ostudným chováním zmiňovaného.

„Dámo, vy jste houževnatá jako ševcovská dratev,“ zapředl ironicky následník, znova se jí uklonil a vrátil se k záležitosti s Trentenem. „Potřebuji abys na ten záťah dohlédl, Rotarie. A nemysli, že tam budeš chlastat. Osobně dohlédnu, aby byly všechny zásoby alkoholu zabaveny ještě před odjezdem. Po pár týdnech o vodě tě chuť na alkohol přejde docela. Jestli Rufia dostaneš, vrátím ti admirálskou uniformu a začneme se bavit vážně o tvé budoucí roli v tomto státě.“

Jasmína ucítila, jak Trenten strnul. Přestala se vzpouzet a unaveně se opřela o jeho hrudník.

„Nestojím o prebendy, bratránku,“ řekl Trenten mrazivě.

„Cha!“ vyletěl následník a zapíchl prst do vzduchu. „Vím ale, čeho se nehodláš vzdát! Varoval jsem tě už dvakrát. Nebudeš-li loajální, vyvlastním tu horu kamení, které říkáš domov. Nedovolím, aby si z naší rodiny utahovali na všech sousedních dvorech.“

Trenten pohodil hlavou: „Fajn, jen co se po dalším novoluní chopíš koruny, zmizím ze země.“

Anekor se skřípavě zasmál. „Už týden tě sleduje dobrá polovina Horinisovy bandy. Neuděláš ani krok, abych o tom nevěděl. Nenechám tě uchlastat k smrti. Ty bys pro mne kdysi udělal totéž.“

Trenten už neřekl ani slovo, nasupeně se svezl z lavičky, Jasmínu rázně postavil na nohy a táhl ji za sebou po schodech na terasu.

„Jako tvůj budoucí král ti dávám dovolení se vzdálit, Rotarie,“ hýknul za ním uštěpačně Anekor.

„Proč ti říkal tím divným jménem?“ sykla Jasmína.

„Druhé křestní jméno,“ odfrkl tázaný. „Je po našem dědečkovi a já to jméno nesnáším, takže mi to dělá naschvál. Máme ho s Anekorem společné. Stejně jako Agnesku. Dostal ji on, protože bude král. Jasný?“

Jasmína povlávající za ním sotva popadala dech. Přesto na něj našťvaně křikla: „Dostal ji proto, protože si ho vybrala! Nevím, co jste spolu kdy měli, ale vybrala si jeho, protože ty ji děšíš! A mě pořádně šťveš! Jestli mě okamžitě nepustíš, kopnu tě do koulí, ty hulváte!“

Trenten jí smýkl tak, že tvrdě narazila na jeho hrudník. „Tebe zjevně neděším, ty běsko!“ Pak ji pustil, posadil se na schod a rozchechtal se. „Jsme my to ale páreček! Víš ty co? Běž si, kam chceš. Když budeš natřásat ten svůj kostnatej zadek, seženeš nového protektora ještě dnes. Já se mrknu, co se tu pije.“

Jasmína odhodlaně svraštila obočí a dala si bojovně ruce v bok. „To by se ti hodilo. Jdeme tančit.“

„Pro dnešek jsem skončil,“ houkl, opřel si lokty o kolena a podepřel si pěstmi vzpurně vystrčenou bradu.

„Nepotřebuji si hledat dalšího pitomce!“ setřela ho Jasmína, „ty mi zatím stačíš. Anekor to s tebou myslí dobře.“

„Jasně,“ odsekl umíněně.

„Ty jeden rozmazlený fracku! Jestli okamžitě nevstaneš a nepůjdeš tančit, opravdu se našťvu!“ Pobaveně vyprskl. „Tak budeš našťvaná.“

„Prosíím,“ zaúpěla dojemně. Při pomýšlení, že pokud to nezabere, se Trenten zase opije a pozvrací Horinisovi náprsenku, jí zatrnulo. Matně si uvědomila, že nerozumí svým pocitům.

Vstal a uchopil ji za ruku. „Tak dobře. Asi jsem nějaký nemocný, protože normálně se sebou mávat nenechám.“

Zbytek večera probíhal jako sen. Trenten se překonával a Jasmína se po dlouhé době cítila jako respektovaná a hezká žena. Hluboko po půlnoci nasedli do kočáru. Cestou domů Jasmíně v uších šuměly dozvuky posledního tance a pod přivřenými víčky si promítala barevnou nádheru dvorských toalet.

Až když si Trenten odkašlal, všimla si, že je netypicky střízlivý a že mlčí jako hrob. Aby odušila napjaté ticho, lehce se zeptala: „Jaká byla tvá matka, princezna Ismella? Nikde jsem nezahlédla její portrét. Byla podobná tvým strýcům Roneovi a Eneadovi?“

Nejdřív to vypadalo, že její dotaz ani nezaznamenal. Odpověděl, až když kočár vjížděl na příjezdovou cestu. „Zemřela, když mi bylo devět. Byla vysoká, plnoštíhlá, modrooká a plavovlasá. Hezky se smála, ale dokázala mi i naplácat. Všechny její obrazy, a byly celkem čtyři, jsem po její smrti uložil do truhly na půdě. Strašně jsem se na ni zlobil, že mě tu nechala. A jestli tvůj dotaz oklikou směřoval k mému otci, nikdy se o něm nezminila a já myslel, že bude ještě spousta času, aby mi všechno řekla. Kdoví, kdo to byl. Třeba jen potulný kejklíř, ve kterém našla zalíbení. Nebo ten pitomec Horinis. Říká se, že k sobě mívali blízko.“

Jasmína vyprskla: „To bys měl mnohem delší nos.“

„To jediné mě uklidňuje,“ připustil krotce.

„Jsi docela milý, když nechlastáš.“

Kočár se houpavě zastavil a lokaj otevřel dvířka.

Nahoře ve svém apartmá se Jasmína uložila do postele s úsměvem na rtech. Byla unavená, ale spánek nepřicházel. Po marném převalování zapálila svíčku, vstala a sestoupila do druhého patra s úmyslem vybrat si něco ke čtení. Zapálila olejovou lampu zavěšenou pod stropem bývalého Tihuina salonu. Rozhlédla se po svazcích vyrovnaných ve vysoké polici u krbu, ale

její pohled se zastavil na hraničce Veselých knížeček madame Glokourové. Byla si jistá, že ještě včera byly uloženy jinak. Po jedné sáhla a náhodně ji otevřela. Namalovaný výjev jí vhehl ruměncem do tváře. Hluboce si povzdechla a hlasitě knihu zaklapla.

„Nějaké potlačované potřeby, madam? Třeba bych mohl pomoci,“ ozvalo se chraptivě. Polekaně sebou trhla, div že knihu neupustila.

Ve stínu, kam světlo dosáhlo jen tápavě, opřený o rám otevřených dveří, stál pán domu v nedbalkách s kouřícím pohárem ve štíhlých prstech.

Štítivě knihu položila k ostatním. Nakrčila nos, když k ní doplula vůně nápoje. „Svažené víno?“

Temná silueta se zeptala: „Chceš taky?“

„Na spaní je vhodnější mléko s medem, ale jestli v kuchyni trocha vína zůstala, měla bych ji dopít já. Po korunovací tě čeká odvykací kúra. Už se to blíží, že?“

Trenten zmizel ve tmě. Jasmína pokrčila rameny, s provinilým úsměvem překryla lechtivou knížečku Atlasem šesti vnitřních sfér, strčila vše pod paži a se svíčkou v ruce zamířila do Mariovy kuchyně. Nad vychládajícím ohništěm visel kotlík s voňavým vínem. Sáhla po cínovém poháru, nabrala si vrchovatě a rozkošnický usrkla.

„Je tam dost skořice?“ ozvalo se tlumeně. Tentokrát už ji nevyděsil. Šeptal, protože vedle v komoře spal Mario.

„Budeš mě sledovat až do postele?“

„Má nabídka názorné pomoci stále platí,“ sykl drze.

„Huš ty,“ rozesmála se.

V šeru, které v kuchyni panovalo, spíš jen tušila, jak se jeho ústa stáhla, když jí to vrátil: „Slyším ve tvém hlase stopu křeče?“

Vyšli na schodiště a napjatě stoupali každý do svého patra. Jasmína cítila hmatatelnou přítomnost nějaké nevyhnutelné síly. Něco se dělo a ona nad tím ztrácela kontrolu. Těsně před tím, než Trenten došel ke svým dveřím, se nadechla a vyhrkla: „Myslím, že hned tak neusnu. Co kdybys mi ukázal ty obrázky své matky?“

„Na půdě je zima, špína a tma. Taky pavouci a myši,“ namítl krotce.

„Spoléhám, že mě před všemi běsy ochráníš.“

„Sama jsi běska,“ usklíbl se a pak pohodil hlavou: „Vlastně, proč ne? Stejně dobrá doba jako kdykoliv jindy.“

Vystoupali k Jasmíninu apartmá a pak ještě užším schodištěm k padacím dvířkům na půdu. Trenten je po několika úderech uvolnil, až se skřípavě nadzvedly. „Tu svíčku drž pevně a druhou ruku mi podej,“ radil jí. „Tady přescoč kleštinový trám a tady další.“ Vedl ji temnotou, ve které tušila hromady harampádí. Prorážela staleté pavučiny plné prachu a hrozila se představy, jak bude vypadat po návratu dolů. „Tady,“ přiblížil svíčku k veliké dřevěné truhle. Petlice nebyla provlečená zámkem, stačilo ji zvednout. Lněné plátno chránilo zarámované obrazy. Trenten odněkud podal lampu a plamínkem Jasmíniny svíčky ji zapálil.

Sfoukl prach z hrany truhly a Jasmína se usadila, aby si mohla prohlédnout, co jí ukáže. Na nejmenším oválném obrázku seděla na koníkovi usměvavá boubelatá holčička v červených šatičkách a mávala dřevěným mečem. Vlasy jí spadaly ve světlých lokýnkách hluboko pod ramena. Druhý menší obraz zachycoval hezkou dívku na louce plné kopretin. Tvářila se velmi vážně, téměř zamračeně. Na třetím stála Ismella modelem spolu s bratry Roneem a Eneadem. Bylo patrné, že obraz nebyl dokončen, nejspíš se jednalo o nepovedenou verzi nějakého oficiálního státního obrazu. Na čtvrtém byla Ismella zachycena jako žena sedící za stolem čtoucí knihu. „Ten obraz vznikl v době, kdy jsem byl na cestě,“ poznamenal. „Myslím, že už to sice věděla, ale zatím se nikomu nepochlubila. Skandál vypukl až těsně před mým narozením.“

„Možná proto jsi takový kverulant,“ konstatovala laskavě Jasmína.

„Do důsledku naplňuji, co se ode mne očekává,“ řekl umíněně Ismellin syn a začal obrazy znova balit do plátna.

„Nechceš je vystavit v domě?“ napadlo Jasmínu.

„Ještě se na to necítím,“ odpověděl prostě.

„Nemám ráda alibisty,“ sykla Jasmína.

„Já zase nesnáším dogmatiky,“ opáčil Trenten.

„Jsi nesnesitelný.“

„Ty jsi zase běska.“

„Idiote.“

„Štěkno.“

Po poslední nadávce se Jasmína prudce obrátila a zamířila tam, kde tušila dvířka ke schodišti. Ve vzteku si zapomněla vzít svíčku a tak zakopla o první vazný trám a natáhla se do prachového lože.

„Jsi celá?“ houkl jí Trenten do ucha a ve vzduchu zavanul zápach síry.

„Kuš ty, pálíš mi vlasy!“ hekala a chrchlavě plivala prach.

„Vypadáš jako přízrak šedé Morriny,“ uchechtl se zlomyslně. „Trocha teplé vody to spraví. Myslím, že Mario má v kamnovci něco na ráno. Jdeme, ty tragická postavo.“

Jasmína se štítlivě usadila na prostou dřevěnou židli a čekala, než Trenten přivleče vodu. Vanu si přitáhla ze šatny hned po té, co se uviděla v zrcadle. „Hlavně na nic nesahej,“ nabádal ji a nepřestával se uculovat.

Ani když už vězela ve spoře naplněné vaně a drhla se kusem levandulového mýdla, necítila se o nic lépe. Oheň v krbu téměř dohořel. Drkotala zuby a vyčítala si své hloupé rozmarny.

Zaklepání jí na náladě nepřidalo. Zrovna chtěla křiknout, že už nic nepotřebuje, ale on strčil hlavu do dveří a při pohledu na její napálený výraz pokrčil rameny. „Jestli okamžitě nepřihožím, uženeš si rýmu.“

Spoléhala na to, že hned vypadne, ale on se místo toho rozvalil na kanapi a dělal, že se nedívá.

„Potřebuješ umýt záda,“ řekl starostlivě a pokýval hlavou. „Měla sis vydrbat i vlasy.“

Jedovatě odsekla: „Tekla by z nich černá barva.“

„Tak proto je máš sepnuté do toho strašného chomáče.“

Slyšela jak vstal a pak ucítila za krkem jeho dech. Mlčky jí sebral kostku mýdla z napřažené dlaně a začal jí kroužit po zádech. Postupně ji oplachoval a ani nemukl. „Můžeš mi podat ručník, prosím?“ pípla přiškrceně.

„Když tak pěkně prosíš...“

Vstala a zamotala se do kusu hrubě tkaného plátna, který před ní rozvinul. Cítila jeho upřený pohled, proto důsledně civěla na plameny olizující polena v krbu.

„Tak díky. Už abys šel.“

„Podívej se na mě,“ vyzval ji tak, jako by nebylo nic prostšího.

Proti své vůli k němu zvedla oči. Jeho uličnický úsměv se kamsi vytratil. Stál na vzdálenost doteku paže a modré oči mu plály jako o ohňostroji. Pak k ní natáhl ruku a pomohl jí vystoupit z vany a úplně samozřejmě si ji přitáhl blíž. Zapomněla na chlad, protože pochopila, že to, před čím celý večer unikala, ji stejně dohnalo.

„Chceš to,“ šeptl se rty přitisknutými k jejímu spánku. „Možná, že tvůj rozum se bouří, ale tvoje srdce, duše, vášeň, to chce.“ Byl tak napjatý, až téměř vibroval. Přesto k ní promlouval tichým a soustředěným hlasem. Jeho naléhavost ji vyděsila, ale ještě více ji děsila vlastní ochota se tomu poddat. Levou paží ji pevně svíral okolo pasu, pravou jí hladil záda a ústy bloudil po její tváři. Putoval od ušního lalůčku přes lícni kosti až k úžasem pootevřeným ústům. „Jsi jak ponorná řeka. Proudíš ve skalách a skrýváš svoje jiskření. Otevři se mi,“ přemlouval ji, dokud ji poprvé nepolíbil.

Jestliže před tím jen tajila dech, teď myslela, že omdlí. Přitiskla se k němu tak zoufale a s takovým zápalem, že se až zapotácel. Když viděl, že jej vítá, okamžitě se vášnivě vpil do

jejích úst. Jeho ruce cítila snad všude. Ztrácela přehled o prostoru a čase, matně si uvědomovala, že ji bere do náručí a nese k posteli, pak se na sebe vrhli jako dva odsouzcenci, které ráno čeká poprava.

Když leželi zpocení a užaslí na pomačkaných prostěradlech, byl už dávno den.

Jasmína musela na chvíli zadřímát, protože jeho horké polibky a naléhavé dlaně ji probudily. „Měl jsem tě svést dřív,“ zachraptěl smutně.

„To, co se stalo,“ začala a pak se odmlčela. Musela uznat, že nic takového nikdy nezažila. Bylo to nečekané a unikátní. Chtěla to znovu a zase až do smrti a nic jí nepřipadalo důležitější, než Trenten nejbližze, jak to jen lze. Konečně jí došlo, jak silně ji vždycky přitahoval a jak moc by se jí byl líbil, kdyby to nekazil svými opileckými excesy. Cítila, že není cesty zpět. To musela být láska, protože žádné jiné slovo nemohlo být výstižnější. „Miluju tě,“ vydechla tichounce.

„Já vím,“ kývl pohřebním hlasem. „Jsi z toho vyděšená do morku kostí. Já za to snad ani nemůžu. Dopadne tak každá, kterou dostanu do postele.“

Ztuhla a do očí jí vyhrkly slzy. S tím, že všechno pěkné pošlape, měla přece počítat. Politá studem jako ledovou sprchou ucítila, jak on se jemně chvěje. Oči se jí rozšířily úžasem a rozhořčením.

„Promiň,“ zamručel omluvně. „Tomu nešlo odolat,“ zajíkal se smíchem a současně jí násilím bránil v útěku. Obemkl ji pažemi a vzápětí celou zalehl. Její uražená ješitnost zvolna tála vlivem jeho slov, ze kterých v rozporu s významem čišela vroucí nefalšovaná vášeň: „Jsi tak nádherná, Jasmíno, tak opravdová, a tak nešťastná z toho, že miluješ právě mne. Snažil jsem se tě ignorovat, protože jsem to tušil. Že jedno milování ti nebude stačit, ale natrvalo mě chytit nebudeš. Že pro tebe budu jen špatným svědomím, něčím, čemu se sice nedalo odolat, ale co tě vlastně sráží z piedestalu ušlechtilé členky starodávné krabdenské cibulové famílie. Víím, že mě miluješ, ale stejně tak víím, že tě to přejde. Dobře. Užijme si to. Tady a teď. Třeba už žádné zítra mít nebudeme.“

V záplavě slov, kterými ji zahrnul, postrádala ta dvě nejdůležitější. Přesto ji ukonejšil svými rty, svým krásným silným tělem, svou kořeněnou vůní, svou vášní a horkostí. Znovu ji miloval a ona si za zavřenými víčky promítala horký bublající vulkán.

Pak se spolu propadali do snů. Unášeni mimo prostor a čas se jejich snové roviny mimoděk prolínaly...však u čtenářky snů to nebývalo ničím neobvyklým.

A náhle byla Jasmína opět v povědomé scéně plně vroucího bublavého bahna, které vůči ní stříkalo jedovaté plivance. Stejně tak podvědomě vytvořila představu chladivé ponorné řeky, jejímiž vodami zalévala žhavou lávovou krustu.

Ten výjev ji vyděsil a probudil. Všude kolem sebe cítila dozvuk silného otřesu sférického přediva.

Zatímco spal s pažemi těsně kolem jejího těla, ona kluzká a svědivá chladnoucím potem své hrůzy myslela stále jen na to jediné. Tu představu už viděla. Ten zážitek znala. A o ponorné řece byla řeč před několika hodinami. Když si konečně přiznala krutou pravdu, pochopila, že od té chvíle už nic nebude takové, jako dřív.

Hluboko k poledni se Trenten probudil a zjistil, že je v posteli sám. Polonahý prošmejdil celý dům, ale Jasmína byla pryč.

V naději, že pátrá po svém Kazisvětovi v městských špeluňkách, se oblékl a vyrazil ven. Kdykoliv přivřel oči, viděl její úsměv a křivku obočí, v uších mu zněly její vzdechy a smích a při každém pomyslení na vůni její kůže, jej tak bodlo u srdce, až se zapotácel. Hledal ji snad

všude, ale ačkoliv ji všude cítil, nikde ji nenacházel. Její nepřítomnost bolela. Musel to nějak otupit, a protože byl alkoholik, sáhl po osvědčené metodě. Ani po desátém poháru se lépe necítil. Za dva dny se dopotácel domů a další týden vyspával. Pak opět vyrazil doplnit hladinu. Zaspal i korunovaci svého bratrance.

Anekor na svou výhrůžku nezapomněl. Hned své první vladařské ráno vyslal do města desetičlenné komando se specifickým posláním. V hospodě u Kulaté mísy sebrali z kouta za zástěnou u krbu nevábně zapáchajícího bývalého admirála, a převezli jej do kamenné cely městského vězení. Po třech dnech jej umyli, navlékli do kapitánské uniformy a vyvlekli bledého a strhaného na nádvoří před nastoupený průzkumný oddíl, kterému měl velet. Sám král byl přečtení rozkazu přítomen a otupělý kapitán Trenten se zmohl jen na polohlasem šeptané nadávky.

Nasedl na svou oblíbenou klisnu Jarmilku a v čele oddílu opustil Klinnor směrem k Dreneským slatinám.

Po třech novoluních se trestní výprava pokrytá prachem, zaschlým potem a krví vlastní i cizí, vracela zpět. Velitel povstalců baron Rufius tou dobou už ležel v mělkém hrobě zasypaný pískem stejně jako dvanáct z jeho dvaceti mužů. Ostatní zajaté lapky Trenten dle instrukcí své mise prodal otrokářům v říčním přístavu Cenuonnu na zpáteční cestě.

Klinnorské hradby už byly na dohled. Při myšlence na čistou postel a na to, že brzy svlékne nenáviděnou kapitánskou uniformu, Trenten pobídl svou kobytku do kroku. Slunce už zapadalo. Mhouřil oči, aby se ujistil, že jeho odhad neobvykle vysokého počtu vojáků u hlásky je správný.

Jen co dojeli k bráně, byli požádáni, aby sesedli. Vojáci byli odveleni do kasáren.

Na Trentena čekal nervózní major Ymtech. „Jsem rád, že ses vrátil v pořádku,“ řekl a ukázal ke dveřím do zbrojnice přilehlé ke strážní věži.

„Výjimka z obvyklého postupu?“ ušklíbl se Trenten. Normální by přece bylo pokračovat do paláce a podat hlášení přímo králi, který jej na výpravu vyslal. Hlavou mu prolétlo, jestli se jej Anekor nechce zbavit, ale pak se zastyděl. Určitě by to nedělal tak složitě. Pokrčil rameny a vstoupil do malé zbrojnice.

„Zavři za sebou,“ ozvalo se tlumeně.

V koutě za prostou lavicí u cínového džbánu seděl sám panovník.

„Co se děje, bratranče? Jdeš blíž k lidu?“ zeptal se napolo ironicky Trenten.

„Přestaň blbnout, pitomče,“ syknul vážně král. „Ta tvá holka, ta čtenářka snů. Máme tu problém. Musíš zmizet dřív, než tě najdou.“

Trenten se rozvážně posadil. Vzpomínka na Jasmínu jej přiměla vyzkoušet, jestli v cínovém džbánu něco zůstalo. Byla tam dobrá polovina. Přihnul si přímo z nádoby. Polykal palčivě svíravé červené víno s jistotou, že po šesti novoluních abstinence bude brzy pod obraz.

Anekorova ruka mu džbán vyrazila z ruky už po šesti doušcích. „Přestaň s tím a mluv! A už žádný blbý pózy! Každý mi říká něco jiného a Horinis blekotá cosi o sférické katastrofě na pochodu! Chci vědět, co se vlastně stalo!“

Trenten si dotčeně setřel potřísněné strniště. „Dobře. Začalo to před sedmi úplňky, když tě Roneus poslal do Sensenu na koncil o regulaci odlovu lososů. Tehdy mě Agneska definitivně dorazila, když mi oznámila, že si vezme tebe. Připouštím, že jsem ztratil všechny zábrany. Skoro si nepamatuji, co jsem v těch dobách dělal. Mám to jako pod vodou. Jednou jsem se probudil ve stáji, protože tam bylo seno a smrděl hnůj. Na zemi ležela nějaká ženská v dvorské toaletě s podivně zářícím přívěškem na krku. Měl jsem žízeň, bolela mne hlava a docela mne nazlobilo, že otisk toho přívěšku jsem našel na svém zápěstí. Označkovala mě jako dobytek na porážku.“ Trenten si vyhrnul manžetu a ukázal bratrancovi cejch ve tvaru osmi smyček. Dál

vypravoval, jak si přivěšek vzal, a zařídil, aby v krátkém čase tu značku získala spousta dalších mužů ve městě. „Jasně, že jsem poznal, co je ta osoba zač. Ale já jim na jejich čachry kašlu. Neměla právo narušovat mé soukromí,“ vztekal se a pak jeho tvář zjihla. „Ale později jsem ji poznal blíže. A přiznám se ti, že mne dostala. Je jiná, než všechny ostatní. Ale taky je umíněná a dogmatická a tak jsem se ji snažil chránit a...“

„Odhalila tě,“ skočil mu do řeči Anekor.

„Aha,“ kývl Trenten. „Tak proto mne opustila.“

Anekor vstal a začal vzrušeně rázovat po malé místnosti tam a zase zpět. „Takže tys věděl, že hledají právě tebe, už když tu byli poprvé? Už když hledali ztracené cejchovadlo a ztracenou čtenářku snů, tys měl obojí doma na svém hrádku? A při tom jsi to byl ty, kdo to všechno nastartoval?“

„Ne,“ odsekl Trenten. „Odstartovala to ona, protože mi vlezla do snu a udělala mi značku na ruku.“

„No, to je vlastně pravda, i když ona asi řekne, že má svatou povinnost tě uškrtit, protože tvé sny mohou způsobit patologické vibrace v naší sféře. Nehledě na to, že kdyby ses k ní prostě neznal a držel se zpátky, a nebral si ji domů a tuším, že i do postele, nikdy by tě nepoznala. Takže ty sis to všechno vlastně vykoledoval,“ uvažoval dál bratranec.

„Když se na to díváš takto...“ připustil Trenten.

„Poslala na tebe celou četku. Vede je hlavní inspektor Cedrik de Ferenge. Rojí se po celém paláci. Ohánějí se generální plnou mocí Centrální osy sousfěří. Nejlepší bude, když vyrazíš k našemu strýci a jeho najádě do Mechového lesa. Tam tě hledat nebudou.“

Trenten zavrtěl hlavou. „Ale budou. Myslí si o mně, že jsem Kazisvět.“

„Lavinie tě ukryje tak důkladně, že tě ani já nenajdu,“ prskl Anekor. „Přivedl jsem ti čerstvého koně, jídlo a nějaké peníze. Když si pospíšíš, do večera budeš z dohledu. Vráťím se do paláce zahradními dvířky a budu se dušovat, že jsem neopustil Agnesčinu ložnici.“

Trenten si Anekora zadumaně měřil. „Myslel jsem, že využiješ příležitosti a odklidíš mě z cesty.“

Anekor otráveně rozhodil rukama. „Vím, co sis myslel. Žárlivost tě úplně oslepila, což bylo tím horší, že tě Agneska vlastně nikdy nechtěla. Co se politologie, vojenství i ekonomie týká, máme stejné školy. Ale kdybys nebyl levoboček a navíc idiot, měl bys na hlavě korunu ty a ne já, z důvodů, které spíš tuším, než abych je dokázal vysvětlit. Nedopustím, aby tě krabdenští vlci odvedli někam k periferii a připravili tě tam o rozum.“

„Takže nevěříš tomu, že jsem Kazisvět?“

„Možná jsi mi poslední půlrok pil krev a dělal rodině ostudu, ale vraždící maniak nejsi,“ povzdechl si Anekor. „Už prosím tě jeď.“ S těmi slovy přistoupil k dveřím.

Dřív, než stačil vzít za kliku, se dveře rozletěly samy. Stál v nich tajemník Horriniis a za jeho zády svítily bledé obličejové mužů v černém. „Omlouvám se, veličenstvo, ale toto je záležitost mimořádného významu. Vydejte inspektorům Kazisvěta,“ zamumlal tajemník a postoupil dál, aby mohli muži z Krabdeny projít dál.

„Jste propuštěni, Horriniisi,“ vyštěkl Anekor. Tasil svůj meč a obrátil se k šestici cizinců: „Pánové, váš útok na člena mé rodiny si беру osobně.“

Trentena na zádech zasvědčil pramínek potu. Rychle se rozhlédl po zbrojnici. Místnost druhý východ neměla a okna byla tak malá, že by jimi neprotáhl ramena. Sveřepý výraz krabdenských šarlatánů mu napověděl, že nebudou váhat, pokud bude třeba jít přes mrtvolu. Nesmí dovolit, aby Anekor za svou šlechtetnost zaplatil. Pomalu si sundal opasek a hodil jej i s mečem v pochvě na lavici. Pak se obrátil k Anekorovi a smutně zavrtěl hlavou. Bez ohledu na bratrančův nesouhlasný výraz k němu přistoupil a pevně jej objal a řekl: „Jsem pyšný na to, že jsem tvůj bratranec. A nenech se mýlit. Z nás dvou jsi ty mnohem lepší. Sbohem.“

„Šílíš? Zmasakrují tě!“ syknul Anekor.

„Nemám na vybranou,“ ušklíbnul se Trenten a obrátil se ke svým uchvatitelům.

„Váš příbuzný má pravdu, veličenstvo,“ poznamenal muž, který skupinu vedl. „Až se vášně zklidní, uznáte, že nebyla jiná možnost. V případě vašeho vzdoru hrozí vaší zemi nucená správa a vám osobně internace. Narušitel by byl dopaden stejně. Veškeré výlohy by byly dodatečně vyúčtovány vaší rodině ve formě reparací.“

Zatímco muž hovořil, jeho společníci Trentena obklopili. Dva z nich mu stáhli z ramen kapitánskou uniformu, pevně ho chytili za paže a posadili jej na lavici. Třetí mu vyhrnul rukáv košile, chvíli všichni tři studovali klíčky Jasmínina cejchu. Další si mezitím na stole z truhličky vyložil potřebné nástroje. Trenten jen zatínal zuby, ale nebránil se, protože věděl, že to nemá smysl. U dvířek stáli další tři. Tušil, že venku jich bude ještě víc.

Konsternovaný Anekor dosud stál v koutě místnosti. Aby k sobě přilákal pozornost, udeřil mečem naplocho do stolu, až poloprázdný džbánek nadskočil: „Tak co je to, sakra, za jednání, inspektore? Alespoň se mému bratranci oficiálně ohlaste a přednete mu, z čeho jej obviňujete!“

Cedrik de Ferenge se strnule uklonil. „Myslel jsem, že už jste příbuzného stačil informovat, veličenstvo, ale budiž.“ S pohledem upřeným do zdi začal krabdenský pohlavár deklamovat: „...ehm vévodo Derecku Rotarie z Trentenu, tímto vám jako předseda Komory inspektorů Krabdenu oznamuji, že jste byl kvalifikován jako narušitel sférické stability. Jelikož při první interakci došlo ke smrti strážního hada a při té druhé k masivnímu otřesu přediva, budete internován v testacích laboratořích Krabdenského lycea, aby se v souladu s kodexem Velkého Architekta vyloučilo riziko zavinutí sféry. Čtenářka snů Jasmína de Vrill vás označila za potenciálního Kazisvěta. Pobyt v karanténě tuto hypotézu vyloučí nebo potvrdí. Pokud by byl váš negativní vliv eliminován, budete propuštěn.“

Trenten zamračeně sledoval, jak mu brýlatý boubelatý medikus tenkou kovovou jehlou tlačí do žíly nejdříve bezbarvou a pak rubínově rudou kapalinu. Hlava se mu začínala točit. Přesto ještě posměšně hekl: „Takže sám hlavní inspektor osobně.“

Pak se zapotácel a muži jej pohotově zachytili, aby se neskácel na podlahu.

„Proč jste ho omámili?“ zaútočil Anekor.

„Aby neusnul,“ houkl medikus, který obhospodařoval skříňku s nástroji.

„Nechápu,“ brblal král. „Vždyť přece spí.“

„Jo, ale toto je bezesné koma. Kdybychom ho neuspalí a on cestou vznášedlem samovolně usnul, mohl by nás svými sny ohrozit,“ poklepal si na čelo další z inspektorů.

„Jste všichni šílení,“ zachrptěl zdrceně Anekor.

„Konáme dle platné legislativy, sire. Mí muži vás tu chvíli pozdrží, než s naším úlovkem bezpečně opustíme tuto sféru. Jistě chápete,“ rozloučil se Cedrik de Ferenge.

„Darebáku,“ ulevil si Anekor.

„Jak dlouho taková karanténa trvá?“ zaskřehotal Horriniis, krčící se u dveří.

Hlavní inspektor ustoupil kohortě nesoucí bezvládné Trentenovo tělo a zle se usmál. „Obvyklá doba je okolo dvaceti let, pane tajemníku.“

„Ten titul už mu nepřísluší,“ procedil mezi zuby král

Krabdenská centrála Krabdenská sféra

Jasmína ležela u monitoru a ládovala se kukuřičnými křupkami. Ode dne, kdy se vrátila na základnu a napochodovala se zvěstí, že identifikovala Kazisvěta, přímo do probíhajícího zasedání Komory inspektorů a rozšířené inspektorské rady, uplynulo čtvrt standardního roku. Než prošla testačními chodbami a než zodpověděla všechny otázky křížového výsledku nařízeného za svévolné opuštění mise a porušení stanoveného postupu, uplynul celý týden.

Na skandál s jejím útekem od oltáře se pochopitelně nezapomnělo, ale příčina jejího iracionálního jednání byla přičítána interakci s narušitelem a velké nervové únavě. Protože se při vyšetřování nikdy nepřiznala, že vlastně Cedrikovi utekla i s jeho nelegálně drženým přívěškem, Cedrik nad ní podržel ochrannou ruku.

Navenek své nevyzpytatelné snoubence neodpustil vůbec nic. Nechal ji prohnat všemi nařízenými testy a prosadil, aby byla suspendována. Polehčující okolností bylo, přirozeně, dopadení narušitele a rovněž jasně naměřený a zaznamenaný otřes sférické pleteně Jeřabinové sféry. Cedrik sice prohlásil, že on se s Jasmíniným tvrzením, že našla Kazisvěta, neztotožňuje, ale byl to on, kdo vytyčil úkol narušitele okamžitě vyhledat a zneškodnit. Dokonce se uvolil osobně se lovu zúčastnit, což většinou předsedové komory nemívali zapotřebí. Škodolibé jazyky šeptaly, že předseda se v obavě, aby jeho snoubenka nezastínila jeho vlastní slávu, odhodlal obnovit slavnou tradici Krabdenských vlků známou z úsvitu dějin sférického poupěte.

V soukromí Cedrik Jasmíně řekl, že žádná žena jej nikdy tak hluboce nezranila. Řekl jí také, že zatímco bude na Klinnoru honit narušitele, získají oba patřičný odstup a hlavně on sám pak vyhodnotí, jestli jí stále ještě chce pojmout za manželku.

Mezitím, co část krabdenských speciálních jednotek lovila nejzavilejšího narušitele všech dob, Jasmína si užívala pozornosti své rodiny i přátel.

Přátelé ji oslavovali pro její drzost, protože byla dosud jedinou čtenářkou snů, která donutila změnit pečlivě předem připravený program zasedání rady inspektorů. Když se jí vyptávali na podrobnosti z její poslední mise, bez rozdílu opakovala totéž, co už před tím několikrát papouškovala inspektorátu. Ostatně i to bylo dost zajímavé, aby to zvědavce uspokojilo.

Závistivci si z ní utahovali pro její posedlost hledáním Kazisvěta a škodolibě se těšili, až bude současný „Velký případ“ po testaci v tichosti odsunut do karantény.

Bratr Alarik Jasmíně poslal z děkanátu potrubní poštou krátký vzkaz. Napsal, aby se v případě, že by ji její nucená dovolená nudila, ukázala u něj doma, což znamenalo, že její eskapádu nijak nepřeceňuje. Jasmína si oddechla a připsala to na vrub bratrově pracovnímu vytížení. Rodiče však na Jasmínu naléhali, aby za nimi přijela. Jasmína cestu na venkovské sídlo stále odkládala a raději se válela na pláži nebo se nechávala přáteli zatahovat na sportoviště, do divadel nebo barů, protože se nechtěla dostat do křížové palby zkoumavých dotazů. De Vrillové by se s polovičatými odpověďmi nespokojili.

Nyní bylo komando z Klinnoru zpět i s Kazisvětem. Jasmína věděla, že pořád je to jen ona sama, kdo je přesvědčen o jeho výjimečnosti. Lhůta její exemplární suspendace dosud nevypršela. O přístupu do podzemních laboratoří si mohla nechat jen zdát.

Kousala se nudou ve svém bílém prázdninovém domku u písčitého mořského břehu na dohled od hradbami obehnaného komplexu krabdenského státu ve státě, sledovala záznam nějakého divadelního kusu a usilovně chroupala kukuřičné křupky, jako by na tom záležel osud všech sfér.

Vibrace otevřených okenních tabulí jí uvědomily o příchodu vetfelců. Znechuceně smetla drobnky z trika a zaujala na gauči důstojnější polohu. Otevírat nemusela, věděla, že trefí sami.

„Chtěl bych se mít jako naše slavná Jasmína,“ halekal Jorrik, boubelatý příslušník medicínského oddělení a Jasmínin přítel z dětství.

„To bys musel mít její sebevědomí, hošku,“ uchichtla se Adléta, Jasmínina kolegyně z oddělení čtenářů snů. „Ahoj Jasmíno,“ jako jediná slušně pozdravila Vinnona, štíhlá šestnáctiletá dívka, kterou včera Jasmíně Adléta představila v baru při večeři. Vinnona pocházela ze sféry Modrých písků. Jako kadetka lycea nyní pod Adlétiným dozorem zpracovávala závěrečnou seminární práci.

Jasmína věděla, že Jorrik byl členem klinnorské výpravy. „Tak jak to šlo? Bránil se hodně?“ zeptala se zvědavě. Myslí se jí míhaly katastrofické vize běsnícího narušitele mávajících zatápnými pěstmi.

„Ale vůbec ne,“ pokrčil rameny medikus. „Byl jako beránek,“ dodal a povzdechl si.

„Proč vzdycháš?“ zajímala se Adléta.

„Nevím,“ řekl Jorrik. „Něco se mi na tom všem nezdá. Ty to, Jasmi, necítíš?“

Jasmína s kamennou tváří zavrtěla hlavou.

Černovlasá snědá Adléta sebou pleskla na nejbližší křeslo a chňapla po misce s křupkami.

Jorrik vytáhl z kapsy podivný kousek spletených drátků a s tajuplným výrazem je zasunul do jedné ze zdířek monitoru. Obraz divadelní hry se okamžitě rozplynul v duhové čmouhy.

„Co s tím děláš?“ houkla domácí paní.

„To budeš koukat,“ zvedla obočí Adléta. „Jorrik přinesl translátor vyladěný na vnitřní okruh testační chodby číslo jedna. Přesně za deset minut začne konec světa.“

„Samozřejmě v případě, že se skutečně jedná o Kazisvěta,“ brouknul Jorrik, zatímco různě manipuloval s drátky ve zdířce.

„Je to Kazisvět,“ řekla mrazivě Jasmína. „Nevidím v tom žádnou švandu.“

„Promiň,“ ušklíbala se Adlera, „ale to s tím Kazisvětem přece nemůže být pravda.“

„Ehm,“ odkašlala si nesměle Vinnona, „ale co kdyby to byla pravda?“

„S tím koncem světa?“ broukl Jorrik přes rameno. „Blbost. Podle toho, jak se mi na Klinnoru jevil, se jedná o klasického patologického snílka. A kdyby byl trochu divokej, Cedrik se pojistil. Půjde jich na něj hned šest. Jen ti nejlepší. Nemůže je ohrozit. Spíš si myslím, že z něj zbude slintající troska a skončí v domě sociální péče, pokud to vůbec přežije. Toho chlapa je škoda. Ale znáte to, kodex a pravidla a to všechno. Paragraf číslo 28 odstavec 4: zdroj veřejného ohrožení stává se objektem.“ Drátky byly zřejmě na svém místě. Spokojeně si oddechl a pak se usadil k Jasmíně na pohovku. „Za chvíli by to měli spustit. Co uvidí dispečer, uvidíme my taky.“

„No sláva!“ houkla Adléta.

„Zvuk to nepřenáší, ale i tak budeme mít informační náskok,“ zabručel Jorrik.

Jasmína jen zkoprněle přikývla.

Po chvíli se na obrazovce objevil zrnitý výjev nahého spícího muže připoutaného na polohovacím stole.

„Zkusím to víc vyladit,“ broukl Jorrik a upravoval přenos prostřednictvím dálkového ovladače. Adléta při pohledu na souměrnou anatomii uznale hvízdla a Jasmína se po ní jen bezvýrazně ohlédla, ale hned se vrátila zpět k záznamu.

Do žíly měl muž zavedenu infuzi, která měla stimulovat činnost spánkových laloků. Z nezřetelného záběru se náhle vyloupil naprosto ostrý záběr a Jasmíně uklouzl překvapený výkřik. Pochopila, proč jí tvář připadala nezvykle bledá a tělo zase podivně tmavé. Při podrobnějším záběru bylo jasně patrné, že téměř celé tělo je pokryté fialovými podlitinami, stejnými, jaké po sobě zanechává elektrický bič.

Do zorného pole vstoupilo šest šedivě oděných postav. Každá měla na holém předloktí pravé či levé ruky navinutého strážního hada. Jeden z inspektorů, kteří zaujali role čtenářů snů, spustil lehátko téměř k zemi. Jasmína rozeznala Cedrika. Hlavní inspektor se usadil k hlavě spícího objektu a ostatních pět inspektorů zaujalo pozice po stranách.

Vzápětí se obraz zavlnil a ostré kontury byly nahrazeny původním zrnitým zobrazením.

„Sakra,“ zaklel Jorrik.

„Nerýpej do toho,“ varovala jej Jasmína.

Jorrik pokrčil rameny. Uznal, že lépe bude neriskovat a sledovat přenos v menší kvalitě, než jej nesledovat vůbec.

Inspektoři zatím uchopili své vitalizéry a podle soustředěných výrazů se snažili o napojení s vědomím spáče. Detaily spáčovy tváře v zrnitém záběru téměř splývaly, bylo jen patrné, že v poutech zmítá údy a že tedy sní.

Pak se všech šest sedících postav náhle zhroutilo, jakoby je ležící muž něčím zasáhl. Čtyři muži včetně Cedrika zůstali ležet bez pohybu, jeden se nekontrolovatelně třásl, a jeden se podivně tápavě sunul mimo záběr kamery. Vzápětí do testační chodby vtrhla servisní jednotka. Jeden z členů medikačního týmu mířil k objektu s lesklou injekční stříkačkou, ale byl zadržen druhým. Strhla se hádka, zatímco ostatní odnášeli zmasakrované čtenáře snů.

„Ať ho zabijí, hajzla,“ sykl Jorrik a pak uznale vzhlédl k Jasmíně: „Tys ho fakt našla. Kdybych to neviděl na vlastní oči, nikdy neuvěřím. Kdysi jsme se vsadili, pamatuješ? Prohrál jsem a ty si můžeš vybrat výhru.“

„Ale to ne,“ zklamaně hýkla Adléta s prstem zaměřeným na obrazovku: „Vypadá to, že ho chtějí ušetřit.“

„Co můžou studovat na takové bestii?“ podotkla nespěšně Vinnona.

Pak se všichni soucitně otočili k Jasmíně. Zrzavá čtenářka snů byla bledá jako mramorová socha a modré oči jí plavaly v slzách.

„Promiň, vždyť Cedrik tam byl taky,“ řekla Adléta. „Myslela jsem, že jste se rozešli, ale v takové situaci, to asi nejde jen tak pustit...Ale on se z toho vylíže, uvidíš. Vždyť i ty ses z toho dostala, když na tebe ten neřád poprvé na Klinnoru zaútočil.“

Jasmína mechanicky vstala a odkračela do koupelny. Zamkla dveře, pustila sprchu a otevřela kohoutek s vodou. Pak se zhroutila za studenou dlažbu, tloukla pažemi o zem a skučela hrůzou a zoufalstvím jako fomijská stařena. Tolik se snažila klinnorskou misi zařadit do požadovaných měřítek a norem. Muže z Klinnoru důsledně i ve svých soukromých myšlenkách nazývala pouze Kazisvěttem a ve smířlivých chvílích narušitelem. Objevila-li se u ní vteřinka pochybností, okamžitě ji udusila argumenty, které jí od dětství v tloukali do hlavy.

Ale teď ho zase viděla. Srdce jí pukalo a hlava třestila. Pečlivě budovaná slupka její netečnosti se rozpadala v prach.

Po nekonečně dlouhé době vyrazil Jorrik dveře koupelny, aby jí sdělil, že na ni čeká vyslanec z centrály, který ji má doprovodit k urgentnímu slyšení.

Administrátor Komory inspektorů sir Ubideus byl starý přítel Jasmíniny rodiny. Když tedy vstoupila do jeho kanceláře umístěné v centrální oválné budově s okny směřujícími k horám, vstal, a přivítal ji objetím. Posadili se do křesílek v odpočinkovém koutu. Ubideus Jasmíně nalil brusinkovou šťávu. „Jistě víš, Jasmíno, že dnešního dne měl být prověřen tvůj klinnorský narušitel. Bohužel došlo k neštěstí. Tři z inspektorů zaplatili životem, jeden „oslepl“ a dva ochránili jejich hadi, ale jejich mentální kapacita je otřesena a zůstanou invalidní. Bohužel, mezi mrtvými je i předseda inspektorské komory. Víím, že jste si s Cedrikem byli blízcí. Pokud tě tato zpráva zdrtila, pochopím to a dám ti čas,“ řekl laskavě administrátor.

Jasmína k Ubideovi bezvýrazně vzhlédla. „Moc by tě překvapilo, strýčku, kdybych to už věděla?“

Ubideus jen přikývl a pokračoval: „Protože jsi s tím Kazisvěttem měla pravdu, kolegium jmenovalo ve zkráceném řízení do předsednického postu tebe. Jako jediná jsi s ním přišla do styku, aniž by tě to poškodilo. Kvalifikovala ses v předstihu. Nikdo z nás není vybaven lépe.“

„A Kazisvět?“ zeptala se Jasmína.

„Je medikován v komatu beze snů. Osobně se zlobím na doktora Drowona, že prosadil jeho udržení při životě. Argumentoval, že musíme odhalit mechanismus destrukce. Při dodržení

rozpisu koňských dávek wrintoboxového séra snad bude možno eliminovat riziko na minimum. Přesně za hodinu budeš uvedena do čela komory i rady a pak bude na tobě, abys rozhodla, co dál.“

Následující dny po inauguraci Jasmína přijímala gratulace přátel i rodinných příslušníků, promlouvala při zpopelnění mrtvých inspektorů, starala se, aby přeživší dostali nejlepší péči, zadala výzkumné úkoly všem osmi oddělením lycea, přijala rektora a všechny děkany, proháněla své námětky a její srdce se zvolna zatvrzovalo.

Když usoudila, že to postačí, nakázala svému sekretáři přinést záznamy z předběžných výsledků Kazisvěta pořízené před usvědčující testací. Zvedlo ji ze židle, když zjistila, že žádné neexistují.

Nechala si zavolat dispečera a požádala jej, aby vyhledal, který inspektor objekt vyslýchal. Dozvěděla se, že tuto práci zastával sám předseda a že vedl výslech v oranžovém kódu, což znamenalo supertajné slyšení, při kterém byly kamery ve výslechové chodbě mechanicky odpojeny.

„Znamená to, že můj předchůdce ignoroval veškerá bezpečnostní opatření?“ houkla podezřavě Jasmína.

„Ó to jistě ne, madam,“ ošíval se dispečer. „Jsem přesvědčen, že sir Cedrik užíval mobilní nahrávací jednotku v obavě před piráty. Poslední dobou se objevily pirátské nahrávky z výsledků testovaných objektů ve veřejném komunikačním okruhu. Dokonce i váš...ehm...přítel...medikus Jorrik...byl v podezření, že...“

„To stačí,“ štěkla, „chápu, že můj předchůdce jednal prozíravě. Ale pak se divím, že první a poslední snovou testací kamerový systém snímal.“

„Jako předseda komory nemohl přece při stěžejní testaci před svými kolegy přiznat, že tu má piráty,“ řekl zkroušeně dispečer.

Po dlouhé době se chápavě ušklíbla.

Pak ji něco napadlo. Zamířila do Cedrikovy kanceláře a otevřela jaspisový trezor. Hned vedle náhradního vitalizéru tvaru hadího zubu ležela krabička s nahranými krystaly.

S odhodlaným výrazem zasunula první krystal do projektoru a zabořila se do křesla.

Když si prohlédla ten poslední, hlava se jí točila a brada se jí nekontrolovatelně třásla.

Cedrik si Klinnorský objekt při výslechu vychutnal. Přesně a dopodrobna připoutanému zajatci vykreslil, co jej čeká. Pak do něj napíchal drogy a pečlivě volenými otázkami jej nutil prozrazovat nejintimnější touhy, sny a hříchy.

Úvodem vyšetřovatel zajatce vyzval, aby sdělil, kolik lidí už zabil.

Objekt lhostejně odpověděl, že mraky.

Radostně vzrušený Cedrik objekt požádal, aby své oběti vyjmenoval konkrétně.

Objekt s blaženým výrazem feťáka odvětil, že vyčíslit to bude těžké.

Cedrik přidal do infuze další dávku drogy a otázku důrazněji zopakoval.

Usměrněný zajatec tedy začal blábolivě vypočítávat své oběti: „V té rybářské vesnici jich bylo nejmíň patnáct. Přesně to nevím, inspektore, protože se tam pletly tam spousty lidí, ovcí a psů. Všude se valila mračna kouře z rákosových střech. Ženské ječely, dečka řvala, psi vyli, slepice kdákaly a ovce bečely. Ymtechovi jsem zlomil ruku, protože mě nechtěl pustit z lodi. Pořád cosi mlel o spojenecké dohodě. Ale už jsem se na tu hrůzu nemohl dívat. Jasně, byla válka, vesnice patřila nepříteli a ti vojáci patřili k našim spojencům. Ale na takové spojence, co sekají ruce umouněným klukům a podřezávají staré babky, na ty já seru. Prostě jsem je zmasakroval dřív, než by tu vesnici vypálili stejně, jako tu předchozí, kterou jsme viděli cestou kolem pobřeží. Byl z toho diplomatický skandál, ale Roneus to dal do pořádku. Bitvu u Pentenu jsem vyhrál, tak co?“

Cedrikova tvář se zavlnila zklamáním, ale nevzdával to a chtěl znát další oběti.

Jenže Kazisvět pokračoval ve stejném duchu. Vzpomněl si na sedláka, kterému rozbil hlavu kladivem a jedním dechem rozmarně dodal, že za to, že otrávil svou druhou ženu a pak zneužíval svou nevlastní sedmiletou dcerku, by jej zabil i třikrát po sobě, kdyby to bylo možné. Tak to šlo dál. Cedrik tedy neochotně předsedal k jiným neřestem.

Zajímal jej zajatcův vztah k majetku. Zajatec reagoval téměř nechápavě.

Následně tazatel přešel k moci, ale tam se zajatec zadrhl u prosté odpovědi: „Respektuji svého strýce,“ a „Anekor je sice t'ulpas, ale trůn je jenom jeden.“ Vzhledem k tomu že v tomto stavu nemohl lhát, to musel tazatel akceptovat.

Nakonec si Cedrik nechal zajatcovo libido. Přímo s úchylným potěšením se zajímal o jeho sexuální orientaci a byl viditelně znuděný, když zjistil, že je obvyklá. Podbízel se bezmocnému zajatci promítáním nejrůznějších perverzít a sledoval jeho reakce, když vězeň znechuceně zavíral oči.

Pak se Cedrik odvážil na nejtenčí led a zeptal se na důvěrnosti mezi objektem a jistou zrzavou čtenářkou snů. Zajatec odpověděl tak prostě a výstižně, až inspektorce naskočila husí kůže.

Výsledek výslechu inspektorku definitivně vyvedl z míry. Klinnorský objekt se projevil téměř jako Jednorozec, bájně zvíře proslulé ušlechtilou povahou. Držel se rovně a působil bezelstně, a i ve svých neřestech přirozeně.

Když ze záznamu sledovala ubohou Cedrikovu reakci, pochopila, proč krystaly skryl do trezoru. Cedrik Trentena nenáviděl až do té míry, že jej po probuzení z transu sešvihal elektrickým bičíkem. Spoutaný zajatec nejdříve nechápavě koulel očima, protože si nemohl pamatovat, co na sebe prozradil. Cedrik mu vše výsměšně opakoval a prokládal to ranami a jízlivými poznámkami ještě dlouho po té, co jeho oběť ztratila bolestí vědomí. Věžňův život zachránila až siréna přístroje monitorujícího tělesné funkce.

Bylo patrné, jak moc se Cedrik bojí, aby se nikdo nevšiml, jak moc jej Trenten převyšuje. Jasmína vlastně vždycky tušila, že Trenten je jedinečný, ale protože si jej z Klinnoru pamatovala převážně jako povaleče a ochlastu, bylo snadné to dlouho ignorovat.

Od nešťastné závěrečné testace uplynulo deset dní. Celou tu dobu už vládla Krabdeni ona. Jen péče o Klinnorský objekt probíhala stále podle zavedených pravidel, protože nová inspektorka dosud nezadala nové pokyny.

Objekt byl pětkrát probuzen a sanován. Jediný sociální kontakt měl se zdravotnickým personálem, což nestálo za řeč, protože už pouhou klasifikací na narušitele pozbýval občanských práv. Společnost sférického poupěte se tím bránila proti zničení a ti, kteří tuto ochranu zajišťovali, byli pod velkým tlakem. Nemohli si dovolit soucit, protože ve hře byla existence sousfěří.

Sjela tubusem hluboko do podzemí. V chodbě před vyšetřovací celou stály stráže. Kývla jim na pozdrav a magnetickou kartou si otevřela první a pak i druhé dveře.

Pečlivě se vyhýbající pohledu na objekt uložený na lehátku ve středu místnosti obešla všechny čtyři rohy a mechanicky vypočila kamery. Pak z kapsy vytáhla ruličku náplasti a přelepila objektivy. Po té se sklonila ke dveřím a přelepila páskou místo nad škvírou záznamového klíče, kam mohla být vložena miniaturní štěnice. Po pečlivé obhlídce zdí i infuzní aparatury, zastavila přívod infuze a vytáhla jehlu ze spáčova předloktí. Rozprostřela příkrývku, kterou si přinesla přehozenou přes rameno přes spáčovy nahé boky a mimoděk se posadila na pelest lehátka a protože už se tomu nedalo uniknout, klouzala pohledem od místa vpichu vzhůru až k rameni a dál po klíční kosti k ramennímu pletenci. Sledovala napjaté krční tepny a drzou bradu s povědomým strništěm a zaťatý výraz okoralých úst. Stíny dlouhých řas ještě zvýrazňovaly temné kruhy pod očima. Prerostlé tmavé vlasy v neuspořádaných provazcích rozprostřené na tvrdé podložce v kombinaci s nezdravě namodralou barvou kůže a modřinami po Cedrikově elektrickém bičí dodávaly původně přitažlivému obličejí umrlčí vzhled.

Pak se víčka zachvěla jako motýlí křídla a Jasmína zatajila dech.

Spáčovy oči se otevřely a neomylně si ji našly. Čekala, než si ji prohlédne a doufala v jeho zamlženou paměť. Marně.

„Máš svého Kazisvěta. Gratuluju,“ zaskřehotal s obtížemi.

Z prasklinek jeho rozpukaných rtů vyprýštily drobné pramínky jasně rudé krve.

„Zabil jsi tři lidi,“ řekla upjatě.

„Skvělý,“ řekl jízlivě. „Až na to, že o tom nevím. Pokud mi lezli do hlavy, můžou si za to sami. Je mi tě líto, protože... až ti konečně dojde, jakého zvěrstva se na mně dopouštíš, nejspíš se z toho pomineš. Já totiž... nevěřím... že jsi bezcitná... mrcha. Jsi prostě jenom uvědoměle... hloupá. Tomu svému zakomplexovanému šamstrovi vyříd', ať si ho dá vycpat. Divím se, že tě sem pustil.“

„Jeho jsi zabil taky.“

Spokojeně se zazubil. „Super dobrá zpráva.“

Jasmína se rozpačitě zavrtěla. „Vím, co ti dělal. Stydím se za něj. Nic takového už se nestane. Od nynějška se s tebou bude zacházet s úctou.“

Překvapeně zvedl hlavu tak, jak jen to pouta dovolovala: „A to jako proč?“

„Hlavní inspektorkou jsem teď já.“

Trentenova hlava hlasitě udeřila zpět na podložku. Jeho štekavý smích přešel do suchého kašle. „Aha,“ hekl po té, co se trochu uklidnil. „A myslíš, že budu rád? Když ostatní mají ze mne hrůzu a jen ty, nejstatečnější hlavní inspektorka v sousfěří sebereš odvalu a zajdeš za ubohou zrudou prohodit pár teplých slov?“ Postupně zvyšoval hlas a místností se šířilo téměř hmatatelné napětí. „Tak víš ty co?“ zaburácel a vzepjal se v poutech, až postel zapraskala a Jasmína polekaně odskočila. „Vypadni dřív, než se přestanu ovládat! Jsem přece Kazisvět! Jestliže odrovnám pár kretěnu zatímco spím, co teprve, když se pořádně naseru v bdělém stavu!“

Jasmína stiskla spínač a přivolala personál. Dva muži běsnícího Trentena přidrželi a třetí mu zavedl infuzi zpět do žíly. Za minutu opět nevěděl o světě.

Předsedkyně komory propustila své podřízené a vytáhla z police pod infuzním stojanem krabičku s vazelínou. Znovu se posadila na hranu lehátka, nabrala vazkou hmotu na roztřesený prst a opatrně natírala Trentenovy popraskané rty. Soustředila se jen na dvě přitažlivé linie a na to, jak moc jí záleží, aby se citlivá sliznice co nejlépe zregenerovala. Někam na periferii svého vědomí odsunula všechny urvané myšlenky, které na ni něco zásadního vykřikovaly.

Od té doby posílala za Trentenem podřízené. Důsledně jim nakázala, aby se k objektu chovali s respektem, což si ostatně hlídala tak, že vše sledovala kamerovým systémem. Trenten to nějakým svým šestým smyslem vytušil a pokud už se vůbec k nějaké komunikaci s inspektory snížil, neodpustil si jízlivé narážky na paní předsedkyni. Jasmínino srdce bodalo stále víc a častěji.

Pak začali mít pečovatelé zdravotní problémy. Banální bolesti hlavy se při statistickém vyhodnocení projeví jako významná odchylka a bylo třeba zaujmout stanovisko. Jasmína ty výsledky dostala do rukou dřív, než ostatní členové rady, ale nemohla to tajit donekonečna. Proto se rozhodla znova vypravit jámy lvové.

Nechala do cely přinést dvě křesílka a stolek, čímž si vysloužila nechápavé pohledy personálu. Vyzkoušeným způsobem oslepila monitorovací systém a dřív, než jej probudí, si objekt důkladně prohlédla. Spokojeně konstatovala, že je přikrytý a že má zdravější barvu, upravené vlasy i nehty, jeho rty jsou v pořádku, jen pleť postrádá přirozený snědý nádech.

Pak odpojila infuzi a počkala, až se probudí.

„Dobré ráno, ospalče,“ ohlásila se, aby to nebyl on, kdo ji jako první srazí na kolena.

„Že bych měl dnes svátek? Kde je kytice? A kde pěvecký sbor?“ zachraptěl, když po ní sjel lhostejným pohledem. Zaznamenala, že ten pohled byl až příliš zběžný, jako by se štítil na ní spočinout.

„Mám návrh,“ řekla pomalu. „Odvážu tě a pomůžu ti se posadit. Po tak dlouhé době ti atrofovalo svalstvo, měl by ses trochu projít. Pak si musíme promluvit.“

„To je snad zbytečný,“ prskl jedovatě. „Do Klinnorského objektu se nevyplatí investovat.“ Pak mu v očích blikla jiskra poznání. „Aha,“ vyjekl živěji. „Už víte, jak to legislativně zfouknout. Tak to nemusíš tak opatrně, vždyť tvůj předchůdce mi nastínil nespočet možností. Od výletu k perifernímu vakuu, přes osově vlání až ke klasické vivisekci.“

„O čem to, sakra, mluvíš?“

„O mé konečné eliminaci, samozřejmě,“ štěkl.

„Nic takového není na pořadu dne,“ odsekla.

„Škoda.“

„Slíbíš, že mne nenapadneš, když tě teď odvážu a pomůžu ti vstát?“ naléhala.

Chvilí mlčky civěl do stropu. „Na takové věci máš poskoky.“

Vzpurně vystrčila bradu: „Chci to udělat sama.“

„Nestojím o tvou osobní pozornost,“ houkl zajatec.

„Já zase nestrpím ztráty v řadách svých podřízených. Někteří z těch, co s tebou jen třikrát mluvili, mají zdravotní problémy.“

Jízlivě vypískl: „Chá! Ach, moje zodpovědná Jasmíno. Kéž bys stejně úporně chránila ty, které miluješ. Po tom svinstvu, co do mě cpete, jsem odrovnaný. Můžeš být v klidu, slibuji, že proti tobě nevyjedu. Neprokousnu ti krční tepnu, ani nezlomím tvou krásnou páteř.“

Přistoupila k lehátku a po vynaložení nemalé námahy uvolnila dvojité jištěná pouta kolem Trentenových zápěstí a kotníků. Pokusil se vzepřít na pažích a okamžitě klesl zpět. Zaslechla, jak vztekle zaskřípal zuby nad svou bezmocí.

„Jsi zesláblý,“ konstatovala věčně, „ale když budeš rozumný, můžeme to postupně napravit.“

Naklonila se a zahákla si jeho paže za svá ramena. Když sepal ruce na její hrudi, pomohla mu posadit se. Pak si jej zezadu natáhla na sebe. Na vteřinu jí mihlo myslí, že kdyby se jí opravdu chtěl pomstít, v tomto rozložení sil by jí vaz zlomil velmi snadno. Vzápětí jí stejně tak došlo, že možná právě proto tuto situaci zaranžovala. Pokud to však vězně napadlo, nevyužil toho. Skoro ji porazil svou vahou, i když pobytem v internaci hodně zhubl. S vypětím všech sil jej dovlekla ke křeslu. Sesunul se do něj a zalomil hlavu vzad, aby mu neviděla do tváře.

Jasmína se upjatě usadila do druhého křesílka a čekala, až se zajatec zkonsoliduje. Viděla jediné zařatou spodní hranu jeho čelisti.

„Opravdu nevím, jak bych ti v tomto stavu mohl prokousnout krční tepnu, zlato,“ zachrčel znechuceně.

„Neboj, přinesu nějaké sportovní nářadí,“ řekla v návalu sdílnosti. „Budeme na tom pracovat,“ dodala povzbudivě. Pak jí došlo, co vlastně řekla a zajíkla se.

Trenten k ní konečně sklonil tvář a zkoumavě se na ni zadíval. Pak se rozesmál. Jeho smích byl nakažlivý a tolik, tolik úlevný. Rozbíjel veškeré krusty, kterými obrnila své bolavé srdce. Smála se s ním a z očí jí tryskaly proudy slz.

„Je mi to tak líto,“ hlesla zkroušeně.

„Já vím.“

„Musíš mě nenávidět.“

„Kéž bych to dokázal! Ale tak to není, i když by to bylo mnohem lehčí. Nejdřív ses mi vkradla do hlavy, pak sis mě označkovala jako vola na porážku. Pak jsi mě donutila abych se do tebe zamiloval a když se tak stalo, přišla jatka. Ani kdybych měl sílu tě teď zabít, jako že nemám, neudělal bych to, protože jsem beznadějně ztracený v hlubinách tvé ponorné řeky. Pořád jsem čekal, že se vynoří na světlo, ať se ten chudák Cedrik posmíval, jak chtěl.“

„Trentene.“

„Vím, co chceš říct. Asi jsem opravdu Kazisvět, ale nic z toho jsem neudělal úmyslně. To si, laskavě, uvědom. A pokud mají tví poskoci migrénu, sázím na autosugesci vyvolanou strachem. Možná dokážu zabít, ale jen, když mě k tomu někdo provokuje. Nikdy to nedělám vědomě.“

„Nejhorší je, že jsem si to uvědomila pozdě.“

„Stejně si s tím nevíš rady,“ kývl a smutně se usmál.

„Veškeré moje zásady, tradice mé rodiny, vše, na čem stojí společenský kodex, který chráním a ztělesňuji, to všechno se sype jako hromádka z karet. Ale vůbec netuším, co se může stát, když to zradím a když tě osvobodím, ačkoliv po ničem jiném netoužím. Jsi Kazisvět, ať se ti mi to líbí nebo ne. Dokud neodhalíme mechanismus, nemůžeme tě nechat běhat napříč sférami, protože kdyby se ti to vymklo...“

„Paradoxní je, že jsem se vždycky tajně trápil, že jsem budižkničemu. Nedopatření,“ řekl Trenten a se zlým úsměvem pokračoval: „Teď mám oficiálně potvrzeno, že jsem výjimečný. Jak to, že mě to ani trochu netěší?“

„Jsi Dereck Rotarius z Trentenu,“ vzlykla, „kterého miluju a budu milovat, dokud se všechny sféry nezavinou do mrtvého bodu.“

„Okamžitě,“ skočil jí chraptivě do řeči a vztáhl k ní ruce, „okamžitě pojď sem.“

Jasmína se sesmekla ze svého křesla a zhroutila se k Trentenovým nohám. Položila si hlavu na jeho kolena a znovu se hořce rozplakala.

„Šššš, veverka, nestojím tvé o pokání. Jestli mě okamžitě nepolíbíš, tak zešílím, a bude pokoj,“ zamumlal a nejistými pažemi ji zvedal nahoru k sobě.

Líbali se, jako by konec světa měl nastat každým okamžikem. Nekorunovaná vládkyně krabdenské sféry a autorita respektovaná hlavami ostatních sfér, se svíjela na klíně zdecimovaného úředně potvrzeného Kazisvěta, plenila jeho hezká ústa a po dlouhé době absolutního zoufalství se opět cítila šťastná.

Když se od sebe oddálili, aby mohli nabrat dech, zasněně se usmál. „Při pomyšlení, že jsem tě měl tak dlouho na dosah, bych mlátil hlavou do zdi, kdybych na nějakou dosáhl. Připadám si neschopný jako slintající idiot a tvoje blízkost mě dohání k nepříčetnosti.“

Jasmína obrátila oči v sloup. Přes tenkou vrstvu prostěradla, kterým byla omotána Trentenova bedra, cítila probouzející se důkaz jeho neklamně dominance, i když milovat se s ní ve stavu, kdy byl zesláblý a prosycený drogami, nebyl schopen. Tušila, jak moc jej jeho postavení štve a viděla, že svou zlost drží těsně na hraně únosnosti.

„Myslím, že tak zlé to s tebou není,“ sykla a radši si položila tvář na jeho prsa, aby nevytušil její myšlenky. Musela krotit potřebu říct mu, jak strašně jej obdivuje, protože by si to mohl vyložit přesně opačně. Vyvolala by jedině jeho pochyby o své víře v jeho vysvobození. Natolik jej už znala.

Nerada se vztyčila a napřáhla ruce. „Měl bys ještě chodit. Zkusíme to spolu.“

Vláčeli se po cele, dokud se vysíleně neskáceli na Trentenovo lůžko.

„Slib mi, že se nepokusíš o útěk a já zařídím lepší ubytování,“ pípla zadýchaně.

„A měkčí pouta a tenčí cévku do močové trubice?“ dodal znechuceně.

„Nedělej nám to ještě těžší.“

„No jo,“ vyrážel ze sebe v potlačovaném vzteku. „Jsem přece Kazisvět. Jednomu se s tím těžko smíruje. Stejně bych daleko neutekl. Jen už mě, krucinál, nepřivazuj.“

Jasmína přikývla. „Mrzí mne, že jsi z těch infuzí tak slabý. Ale musím tě uspat, protože jinak bys mohl usnout spontánně. Prosím, pochop to. Zítra nastolíme změny.“

S neochotným úšklebkem se uložil a natáhl paži, aby do ní mohla zapíchnout jehlu.

Hned ráno Jasmína svolala mimořádnou schůzi. Seznámila radu se zdravotními úskalími péče o Kazisvěta a vyvolala tím vlnu vzrušených reakcí. Mávnutím paže si sjednala pozornost.

„Svolala jsem vás, protože mám řešení. Z výsledků vedených mým předchůdcem, jsem dospěla k závěru, že Klinnorský objekt je i přes svou nebezpečnost emočně křehký. Interakce s opatrovníky i hygiena prostředí, to vše je pro jeho pohodu klíčové. Zkusíme objektu navodit vlídnější klima a pak zahájíme nové kolo testace. Protože je pro personál nebezpečný, budu se mu i nadále věnovat sama. Vzhledem k tomu, že přistoupil na spolupráci, a bude schopen samoobsluhy, nebudu s tím mít problém. Těch několik hodin denně nijak nenaruší mou práci v radě.“

Náměstek Henesy se podezřívavě zamračil. „Kazisvět? Spolupráce?“

Jasmína nehnula ani brvou a přikývla. „Klinnorský objekt si je vědom, že ve spánku zabil tři lidi. Tvrdí, že to udělal nevědomky a já to připouštím.“

„Vy sama, madam, žádné zdravotní obtíže nepocítíte?“ zamračila se letitá radní Eufonia.

„Asi jsem si to odbyla hned napoprvé, kdy zahynul můj strážní had,“ kývla vážně Jasmína.

„Můj organismus si pak zřejmě při další interakci vybudoval jistou formu imunity. Kolegové, chápu vaše obavy. Vstupujeme na neprobádanou půdu. Nemůžeme si dovolit chyby, ale ujišťuji vás, že dodržíme veškerá bezpečnostní opatření. Než nám oddělení správy kodexu předloží svou analýzu a návrh dalšího postupu, budeme se držet této mé linie.“

Závěrem schůze Jasmína v rychlém sledu zadala několik přesných instrukcí jejichž tón nepřipouštěl diskusi. Za hodinu bylo Trentenovo spící tělo přesunuto do normální postele. Do cely byl nastěhován nábytek, do skříní dostal prádlo, do knihovny přibyly knihy, na stole se leskl monitor. Internaci nezapřely zlověstně dokonalé zámky, absence oken, lesklý stojan infuze a příruční lednice na rezervní dávky, ale jinak se vyšetřovna změnila v docela útulný pokoj.

Jasmína jako vždy oslepila kamery a pak Trentena probudila.

Jeho oči chvíli bloudily po stropě, pak lhostejně sklouzly po novém vybavení cely, až nakonec spočinuly na předsedkyni Komory inspektorů. Dlouze hodnotily její křivky navlečené v decentním černém kostýmku, v jehož výstřihu se leskla její stavovská značka. „Jsi krásná i v těch komisních hadrech.“

Zkusil pohnout rukama a viditelně si oddechl, když poznal, že není přivázaný. Okamžitě toho využil a napřáhl k ní paže. Úplně přirozeně mu vklouzla do náručí. Ochutnávali zakázané ovoce s vědomím, že stačí nějaká hloupá náhoda a bude následovat jistá smrt. Jasmíně blesklo hlavou, že dřív či později, se něco stane, a oni tomu nedokáží zabránit. Podle toho, jak se otřásla, poznal, nač myslí. Konejšivě jí bloudil rukama po zádech a šeptal: „To nic, veverka, to nic. Uvidíš, zvládneme to.“

„Pojď, podepři tě, musíš se projít,“ vypravila ze sebe. Nekonečně dlouhé vteřiny se svorně potáceli, než se složili do křesílek, aby na sebe mlčky obdivně zírali.

„Nejvíc mě štve, že nemůžu přemýšlet,“ začal Trenten.

Jasmína chápavě přikývla. Neměl k tomu příležitost, když ho po většinu času drželi v umělém spánku.

„Jak jsi mě teď vláčela, napadla mě spousta věcí. Když jsi poznala, že tím Kazisvětem jsem já, nedala jsi mi nejmenší šanci se obhájit. Udělala jsi to proto, protože ses bála, že bych tě ve tvém odhodlání, mě udat, zviklal.“

„Jistě,“ skočila mu do řeči Jasmína. „Byla jsem šílená hrůzou z toho, co tě čeká a na druhé straně z toho, co se skoro stalo. Když jsme vedle sebe usnuli, naše sny splynuly... Je druhou přirozeností mého řemesla nahlížet do snů blízkým lidem. Dělán to spontánně. Jenže tys to nevědomky vyhodnotil jako útok. Naštěstí jsme spolu už jednou v interakci byli a dopadlo to dobře. Tvé lávové pole a má ponorná řeka se nakonec vyrušily. Jenže když jsem se probudila, cítila jsem, jak se předivo celé Jeřabinové sféry třese. Znamená to, že kdyby naše interakce neprobíhala tak úspěšně, skutečně bys mohl vyvolat katastrofu. Tak mi zbylo jediné. Důkladně se odstříhnout.“

„Až na to, že mě držíte v kleci, jsem vlastně rád, že se konečně dozvím, co jsem zač. Škoda, že jsi mě poznala v mém nejhorsším období,“ ušklíbl se zajatec. „Jako zhrzený nápadník jsem se choval tak skandálně, abych to Anekorovi co nejvíc osladil. A když jsem pak narazil na tebe, byl jsem ještě hnusnější, abych se vyvaroval dalšího zklamání.“

„Stejně ses mi dostal pod kůži,“ zachvěla se Jasmína.

„Mimo jiné mě ale napadlo, od čeho bychom se mohli odrazit. Vrátime se na začátek partie.“

„Nechápu, co máš na mysli.“

„Když jsi přišla na Klinnor poprvé, co bylo popudem ke tvé misi?“

Jasmína nakrčila čelo. „Úkol mi byl přidělen mým nadřízeným, náměstkem Davsiem. V popise stálo, že rada obdržela anonymní udání na činnost narušitele sférických vibrací působícího v blízkosti klinnorského královského dvora.“

„Co se pro jistotu náměstka zeptat, jestli toho nebylo víc?“

Jasmína nešťastně sepjala ruce. „To nepůjde. Davsius byl jedním z těch, které jsi nedopatřením zabil.“

„Aha,“ schlípl Trenten.

Jasmína přivřela víčka. „Přesto si myslím, že by stálo za to, se na Klinnor vrátit. Blízkost královského dvora. To bude klíč.“

„Anekor to nebyl,“ štěkl rozhořčeně Trenten.

„Jistě,“ mávla rukou Jasmína. „Mám na mysli jiného ptáčka.“

Jasmína ještě téhož večera vyhledala Jorrika. Načapala jej v zapadlém baru za elektronickou florballovou hernou, kde měl otevřený účet, protože provozovateli udržoval černé připojení k veřejné síti. Položila mu ruku na rameno a vyděsila jej tak, že se téměř udusil praženými ořechy.

„U Velkého, Jasmíno, to jsi ty?“ hekal medikus.

Předsedkyně komory inspektorů v platinové paruce, oblečená v růžové lakované bundičce a úsporných černých minišátech, zmalovaná jako nejlacinější štětka, chvatně přikývla, podala si židli a obkročmo se na ni usadila.

„Už žádná jména, hošíku,“ řekla a obscénně se zavlnila. „Pamatuješ na tu naši sázku?“

Jorrik obrátil oči v sloup. „Myslíš, jak jsme se vsadili, že když najdeš Kazisvěta, sežeru svoje ho...“

„Dost!“ přerušila ho Jasmína. „Mám pro tebe náhradní řešení. Daleko civilizovanější. Potřebuji, aby ses po dobu tří dnů o Kazisvěta postaral.“

Jorrik vytřeštil oči. „Ty ses zbláznila. Proč mě tak nenávidíš?“

Jasmína výhrůžně přimhouřila oči. „Musím na tři dny pryč a potřebuji, aby se o něj postaral někdo, komu věřím a kdo s ním bude jednat jako s člověkem.“

„Mohla jsi mi to přikázat oficiálně,“ nechápal Jorrik.

„Zítřka to dostaneš příkazem, ale dříve, než se tak stane, potřebuji, abys to přijal dobrovolně. Všichni ostatní by ho nechali v komatu, ale to mu velice škodí. Jsi medikus a můj starý přítel. Neublíží ti, pokud se mu nepokusíš vstupovat do snu, což stejně neumíš, protože z toho máš jen jeden semestr.“

„Ty si to nerozmyslíš, že?“ otrásl se Jorrik.

„Ještě pořád máš tu původní možnost,“ usmála se medově Jasmína.

„Musím s ním i mluvit?“

„Bylo by to žádoucí.“

Nazítří dostal medikus Jorrik oficiální příkaz k přístupu ke Klinnorskému objektu, zatímco bude předsedkyně komory na služební cestě.

Klinnor

Jeřabinová sféra

Jasmína cestovala nalahko. Nechtěla, aby o jejím příchodu na Klinnor kdokoliv kromě Anekora věděl, proto se těsně nad ránem vkradla známou cestou do předpokoje králova apartmá, propletla se mezi spícími gardisty a opatrně se vloudila až do ložnice. Tam bezpečně došla až k posteli, ale krále v ní nenašla. Udiveně se rozhlédla po pokoji a spočinula na malých dvířkách vedoucích do šatny. Byly odemčeny. Poslepu tápala prostorou přeplněnou stojany s kabáty a klobouky, jeden dokonce překotila, než se dostala ke druhým dveřím. Ty, jak správně předpokládala, vedly ke královně. Lomoz v šatně oba manžele probudil. Ve chvíli, kdy Jasmína vešla do královnina pokoje, už Agneska držela zapálenou svíčku a nahý Anekor vytasil zpod postele veliký meč.

„Omlouvám, se veličenstva,“ sykla provinile Jasmína. „Přicházím v míru, ale velmi důvěrně. To jsem já, Jasmína, hlavní krabdenská inspektorka.“

„Jakže?“ zahřímá Anekor. „Vy si dovolujete přijít mi na oči?“

„Vy zrádná čubko! Za Trentenovo utrpení jste si koupila skvělou kariéru! Je mi z vás špatně,“ odplivla si Agneska. „A já vám tolik věřila!“

„Nepopírám svůj díl viny,“ šeptla Jasmína.

„Táhněte!“ štěkl král. „Na Klinnoru pro vás není místo. Zmizte, nebo zapomenu na rytířské zásady a ten meč použiji!“

„Musíte mne vyslechnout,“ zalkala úpěnlivě Jasmína a zhroutila se na kolena. „Jestli mi nepomůžete, ani moje postavení Trentena nadlouho neochrání.“

Agneska udeřila pěstičkou do saténové podušky a křikla: „Co když jen dál špiclujete? Další past krabdenské vlčice?“

Anekor zamyšleně pokýval hlavou. „Hm, vím, jak to ověřit.“ Podal své ženě meč a napřáhl jej k Jasmínině krku. Pomalu jako k dítěti k ní hovořil: „Drž to stále v téhle poloze. Jestli se ta zmije hne, okamžitě sekej.“

„Nezklamuj mě,“ řekla bojovně královna.

„Budu pryč jen krátce,“ uklidnil ji Anekor a zmizel skrytými dvířky v dřevěném obložení komnaty neznámo kam.

„Ani se nehni,“ dodávala si odvalu mladičká královna. „Ten meč je pořádně těžký.“

„Vidím, jak se ti chvějí ruce,“ šeptla smutně Jasmína. „Kdybych ti slíbila, že opravdu neuteču, asi bys mi to neuvěřila, že?“

„Je mi líto, ale už jednou jsi mne zklamala,“ povzdechla si oslovená.

Anekor byl skutečně zpátky snad po deseti minutách. Jasmínu překvapilo, že si sebou nikoho nepřivedl, ale působil spokojeně. Převzal meč od své ženy a na důkaz díků ji něžně políbil. Pak návštěvě pokynul směrem ke křeslu. Jasmína se usadila a postupně vypověděla svůj a Trentenův příběh. Když skončila, hluboce si vydechla a dodala: „Jsem zde proto, že chci odhalit totožnost toho, kdo podal Krabdenu první zprávu o existenci narušitele sférických vibrací. Myslím si, že ten člověk o Trentenovi ví více, než ostatní a třeba ví, jakým způsobem eliminovat jeho destabilizující vliv. Je to ironie osudu. Celý svůj dosavadní život jsem zasvětila pátrání po Kazisvětovi. A když jej najdu, zjistím, že pod slupkou opilce a nechutného otrapy se skrývá ušlechtilost sama. To přece nemůže být náhoda. Potřebuji, abyste mi pomohli najít toho udavače. Mám málo času. Nemůžu nechávat Trentena na Krabdenu dlouho samotného, protože mí lidé se ho bojí a jejich péče je úděsná.“

Chvíli bylo ticho, pak se Anekor trůnící v Agnesčině široké posteli obrátil k místu, kde se ukrývala tajná dvířka. Jasmína si až tehdy všimla, že průchod zůstal nedovřený. Náhle se znovu dokořán rozevřel. Z chodby zavanul průvan a současně do ložnice vplula zářivě jasná étericky křehká víla, celá jakoby utkaná z měsíční záře.

„Jaký je tvůj ortel, Lavinie?“ zeptal se Anekor.

Najāda upřela své podivně průzračné oči na zkoprnělou Jasmínu a pronesla: „Ta úřednice mluvila pravdu, můj nevlastní synovče. Je to tak silné a tak bolavé, ach, že by se tom dalo koupat. Ve své úpornosti mi připomíná Trentena, ale oba se řítí do propasti.“

Jasmína se nechala kolébat najádiným melodickým hlasem, ale když jí došel význam slov, vyskočila jako uštknutá a bojovně se na Lavinii obrátila: „Nehodlám se vzdávat bez boje, paní! Musím vědět, jakým způsobem usměrnit Trentenovu obranu. Když mu někdo vstoupí do snu, jeho vědomí se vzepne k protiútok. Právě jeho živelná síla je nebezpečná. Je má teorie správná?“

„V zásadě se nemýlíš, ale to mu nepomůže,“ odpověděla Lavinie.

„Ale proč?“ vyjekla Jasmína. „Vždyť Trenten je vzorem vši ušlechtilosti. Když o své moci ví, naučí se ji kontrolovat. Kdyby nebyl dobrým člověkem, skutečně by mohl způsobit zkázu sféry, tak, jak se to stalo Kazisvětům v minulosti.“

Jasmínu zarazil najádin cinkavý smích.

„Ty se mi směješ, paní?“ zeptala se dotčeně.

„Odpusť,“ zvažněla najáda, „ale tvá naivita mne dojala. Kazisvět je jen jeden. Jeho osobnost prochází z jednoho života do druhého. A rozvrat jest jeho úkolem.“

„Tvrdíš, že Trenten je tím jediným Kazisvětěm, který v sousměří kdy byl, je a bude?“ vypravila ze sebe zdrcená Jasmína.

„Tak jest,“ potvrdila najáda a zívla si.

„Ale on přece není žádný zločinec!“ soptila urputně Jasmína.

Lavinie zvedla obočí. „Kdo říká, že je? Nikdy nebyl. K obranné reakci byl vždycky donucen hlupáky, kteří podle návodu kodexu Velkého Architekta lovili „narušitele sférické stability.“ Tvými předky a tvými kolegy a nakonec i tebou, ctěná předsedkyně.“ Poslední slova najáda téměř vyplivovala.

„A co obyčejní narušitelé stability?“ zhrozila nad tím troufalým nápadem Jasmína. „Ti, které běžně neutralizují čtenáři snů? Ti jsou také nastrčení?“

„Jistě,“ odsekla oslovená. „Existuje jistá genetická odchylka dědičná vždy ob několik generací. Ti lidé mají jistou velmi slabou schopnost ovlivnit kvalitou svých snů vibrace prostoru. Ale tito takzvaní narušitelé existují jen proto, aby mělo lyceum důvod ke své existenci a aby mohlo jednou za šest staletí lovit Kazisvěta a vyprovokovat jej ke zničení sféry. Kazisvět je destrukční element. Na principu myšlenka-slovo-čin dokáže účinně rozbít sférické předivo. Je to čistý způsob ničení. Žádné zbytkové záření, žádné jedy. Vím, o čem mluvím. Má rasa pochází z vnějšího vesmíru, máme s tím zkušenosti.“

„Jaký by to mělo smysl?“ namítla rozčileně Agneska.

„Velký Architekt byl svým způsobem génius,“ řekla Lavinie, „chtěl vytvořit dokonalý svět. Drásalo jej, že existence života je omezena koloběhem zrodu a zániku vesmírných těles. Tak vyprojektoval vaše Sférické poupě. Váš svět ne nadarmo připomíná rozkvétající růži. Jedna sféra podobná okvětnímu plátku na periferii uvadne a další vypučí těsně u osy, kterou přirovnáváte k blizně. Zatímco zánik sféry bývá prudký, protože místa není nikdy nazbyt, rozvoj nové sféry trvá téměř století. Proto ještě nikoho nenapadlo dát existenci Kazisvěta s obnovou sférického květu do souvislosti. Ale právě ta nekonečná obnova byla cílem šílence, kterého vy nazýváte Velkým Architektem a Trenten jako Kazisvět celý proces zajišťuje.“

„Jak?“ vyštěkl Anekor.

„Jednotlivé vrstvy reality upředené z tvůrčí myšlenky rozkvétají okolo centrální osy, které říkáte blizna nebo zárodečná cibulka a odumírají tam, kde se nacházejí periferní sféry. Podmínkou existence sférického poupěte je jeho kontinuální obnova. Periferní sféry bývají zaneřáděné vším možným, proto musí odumřít. To, co z nich zbude, se zhroutí časoprostorovou průrvou až k centrální ose a cestou se očistí od balastu emocí, až zůstává čistá tvůrčí informace. Po čase u osy vypučí sféra nová. Dokud ještě Architekt pobýval mezi svými ovečkami, řídil proces obnovy on sám. Ale postupně byl stále otrávenější z toho, jak jej všude

uctívali. Trpíval depresi. „Nemám chvilku klidu,“ říkal mi smutně, „musím zmizet, jinak se z toho věčného zbožňování úplně zblázním...“

„On s tebou hovořil?“ skočil najádě do řeči Anekor.

Lavinie zakoulela očima. „Postavil můj křišťálový palác v Mechovém lese, ty hlupáčku. Když se rozhodl odejít, učinil tak velmi překotně. Spoustu podrobností zřejmě nedomyslel. Vy lidé nevnímáte řazení sfér v sousfěří. Jedna katedra toho vašeho slavného lycea se už věky zabývá stanovením počtu sfér, ale stále se pohybují jen u mlhavých odhadů. Další ústav se věnuje studiu vnější podoby sférického květu, ale výsledky jeho bádání bývají opředeny mlčením a civilistům se do ruky nedostanou. Proč asi? Cestujete hyperprostorem, ale nikdy nevíte, která sféra je přesně tou poslední na periférii. To vidí jen bytosti vyššího řádu, stejného rodu jako byl Velký Architekt. Svěřil starost o Kazisvěta lyceu, ale vůbec nepočítal s tím, že krabdenští kodex přepíše podle svých vlastních zvrácených potřeb. Slíbila jsem mu, že na vás dohlédnu, ale ani já nedokáži vyřešit zádrhel, v konstrukci, který tam měl už v samém počátku. A Krabdenští? Ti se ode mne distancovali záhy po jeho odchodu. Škoda, že mi ten starý blázen nenechal ani jediný opis toho svého kodexu. Ale to byl celý on, důvěřivý až na dřev. To ty jeho deprese. Po smrti milované Hirany už nikdy nebyl, co dřív.“

„Copak Velký Architekt měl ženu?“ ozvala se Agneska.

„To se v žádném životopise nepíše, že?“ zašklebila se najáda.

Jasmína pokrčila rameny. „Pravověrným Krabdencům to určitě připadalo svatokrádežné. Vymazali to.“

„O Kazisvětovi,“ pokračovala Lavinie, „vím jen to, co mi Architekt letmo řekl osobně, když se se mnou přišel rozloučit. Na jeho poslední návštěvu v mém křišťálovém zámku si vzpomínám jako by to bylo včera. Byla krásná letní noc a na vysokém nebi se mihotaly hvězdy. Seděli jsme v zahradě a probírali filozofická témata. Pili jsme víno a pojídali křupavé kvekry a hádali jsme se až do rána. Těsně před odchodem mne šokoval oznámením, že už se neuvídíme a že všechno potřebné pro budoucnost Sférické květiny sepsal, takže se tím prý nemusíme zdržovat. Když o tom teď s odstupem přemýšlím, myslím, že o tom ani mluvit nechtěl. Možná se bál, že jej budu přemlouvát, aby zůstal, možná, že jej to uvádělo do rozpaků. Každopádně věřil, že budu na Krabdenu vítaná, a opis kodexu dostanu k dispozici. Počítal s tím, že Kazisvět, kterého tehdy nazval Pěstitelem, bude Krabdeským ku pomoci, a ne, že si z něj udělají lovnou zvěř. V kodexu určitě musel být návod pro rozpoznání periferní sféry. Dodneška se na něj zlobím, že svým ovečkám tak bezmezně důvěřoval a všechno jim to dal v plen. Lidé jeho dílo zneužili a pošlapali.“ Najáda se zamračila a rozčileně se obrátila k Jasmíně, ukázala na její vitalizér a dodala: „Nic jim nebylo natolik svaté, aby to nevydrancovali. Víte, proč žijí krabdenští mágové hluboko v podzemí? Protože tamější ovzduší mi nesvědčí. Vědí, že mám na ně vztek, vědí, že kdybych mohla, zarazila bych to. Nejvzácnější tajemství znovuzrození ujařmili do neživých předmětů pro svou mrzkou potřebu. Stačí se na to podívat a je mi z toho zle.“

„Ale pak je všechno s Kazisvětem podvod,“ blekotala Jasmína a zoufale sevřela svůj vitalizér v dlani.

Najāda připlula až k ní a lehce ji pohladila po oroseném čele. „Nechej si to projít hlavou, děvče,“ hlesla náhle laskavějším hlasem. „I mně to trvalo pár staletí, než jsem se s tím srovnala.“

Jasmína k ní zvedla usazené oči. „Ale tolik času nemám, paní.“

„Víc ti pomoci nemohu. Nejsem si jistá, zda jsem ti vůbec pomohla.“ Najáda zamířila k tajným dveřím.

„Počkej, Lavinie,“ zadržel ji Anekor. „Jestli přece jen víš něco o Trentenově otci, tak nám to pověz. Pro všechno, co je ti drahé.“

„Ty to nechápeš, králi klinnorský,“ povzdechla si Lavinie. „Windeus, byl moudrý muž, ale už je dávno mrtev. Odhalení jeho totožnosti nijak neovlivní nevyhnutelnost Trentenova osudu.“

Bude přinucen zničit další sféru, aby mohla vypučet nová. Legrační je, že zruší jádro systému, který plodí jeho lovce. Až se za pár staletí zase narodí do lidského těla, už se nenajde nikdo, kdo se mu vkrade do snu a kdo jej vyprovokuje k ničení, protože Kazisvět je od své podstaty hodný člověk.“

„Je Trenten vůbec člověk?“ skočila jí do řeči Agneska.

„V zásadě ano,“ potouchle se ušklíbla Lavinie, „ale jeho duše má svůj vlastní program.“

Do nastalého ticha se Anekor zeptal: „Co se tedy může stát?“

„Když se Krabdneská sféra zhroutí,“ odpověděla Lavinie, „koloběh honby po Kazisvětovi se zadrhne. Bez procesu obnovy systém zdegeneruje a sférické poupě uvadne. Zemřou všichni.“

„Vůbec tomu nerozumím. Proč by mělo poupě uvadnout?“ vyjekla Agneska.

Lavinie pokrčila rameny. „Než se Krabdenská sféra dostala na řadu, a stala se periferní, uplynula tisíciletí. Ale nyní ta doba nastala. Jestli jej inspektorka osvobodí, Krabdenská sféra zůstane uchráněna, ale proces obnovy sférické květiny se zadrhne a za asi tak za tři sta let celá naráz uvadne. Zahynou miliardy lidí. Pak je zde druhá možnost, že jej tady jeho lovkyně nechá svým soukmenovcům napospas. Dovolí jim, aby jej vyprovokovali ke zrušení Krabdenské sféry. To by pak byl zánik sousfěří na šest set let odložen.“

„Sakra,“ štěkl Anekor, „proč jen na šest set let?“

„Kdyby Kazisvět nyní zničil Krabden, za příštích šest set let by jej neměl kdo lovit. Květina uvadne, jen o šest set let později. Krabdenští svatokrádežnou pravdu nikdy nevyslyší. Místo aby přistoupili na evakuaci, raději zemřou, protože jsou příliš pyšní,“ odsekla najáda a pak krotčeji dodala: „Omluvte mne, je mi zima. Půjdu za Roneem, aby mi zahřál nožky.“

Naposledy zablikala a pak zmizela v temném obdélníku tajné chodby. Průvan zaklapl dvířka a zeď působila celistvě.

„No,“ podotkla omluvně královna, „nesmíš se na ni zlobit, Jasmíno. Na věci se dívá ze své tisíce let staré perspektivy. Je to prostě naše rozmarná střelená najáda.“

Jasmína královnina slova stejně neslyšela. Seděla jako socha a bezhlučně si pro sebe mumlala:

„Utečeme. Získáme tři sta let času.“

„Měla by si odpočinout, Agi,“ řekl soucitně Anekor.

„Uložím ji do své postele,“ přisvědčila královna.

Anekor zamumlal, že je třeba cosi zařídit a zmizel skrze šatnu do svého pokoje.

„Musím mluvit s Horrínisem,“ řekla mdle Jasmína, když ji Agneska přikryla až po bradu.

Královna zamyšleně našpulila ústa. „Myslíš, že to on prásknul našeho Trentena? To bude problém, protože po té, co ho Anekor vyhodil, si sbalil svých pět švestek a odplazil se neznámo kam.“

„Mám půl druhého dne, abych se do „Neznámo kam“ dostala“,“ hlesla Jasmína a usnula.

Po dvou hodinách se do ložnice vplížil Anekor. „Jak je na tom?“

Královna vzhledla od vyšívání. „Než usnula, trvala na tom, že musí mluvit s tím hadem Horrínisem.“

„S tím jsem počítal. Už jsem pro něj poslal.“

Agneska obdivně vydechla: „Ty víš, kam odjel?“

Její manžel mávl rukou. „Na takové jako Horrínis, je třeba dávat pozor ještě pár let po smrti. Bylo to snadné. Odjel na venkov k sestře. Do oběda tu s ním Ymtech bude.“

Po poledni Jasmínu šetrně probudili a odvedli do kamenné komůrky v západním křídle paláce. Na dubové lavici seděl zarputilý stařík v oděvu venkovského šlechtice s chytrými očima a dlouhým nosem.

„Slyšel jsem, že jste povýšila, lady Jasmíno,“ začal místo pozdravu.

Složila ruce do klína, aby nebylo patrné, jak se jí třesou. Chladně přikývla a řekla: „Chci vědět, jakým způsobem jste v Trentenovi rozpoznal narušitele.“

Horrinis na ni nejdřív upřeně civěl a pak se jeho stále ještě hezká ústa roztáhla příjemným úsměvem. „Jsem sice starý, ale paměť mi ještě slouží. Nebyla jste to vy, kdo se dušoval, že objevil Kazisvěta?“

Jasmína cítila, že ji chce dostat jejími vlastními zbraněmi. Zachovala kamennou tvář a zavrtěla hlavou. „To sem netahejme. Mám na mysli vaše první hlášení na Krabden.“

„O žádném hlášení nevím,“ řekl Horrinis.

„Ale Davsius mi řekl, že ví, kdo je autorem.“

Bývalý tajemník nahnul ani brvou. „Davsius to nemohl vědět.“

Jasmína zvýšila hlas: „Jak to víte? Ha! Protože taky víte, že to hlášení bylo anonymní!“

„Blafujete!“ nadskočil Horrinis.

„Jistě,“ zapředla, „mimo jiné je Davsius po smrti. Ale dost hraní, jde se do mučírny.“

„O co vám, krucinál, jde, inspektorko?“

„O pravdu. Jedině o pravdu.“ Hodila hlavou ke dveřím a křikla: „Strážel!“

Do místnosti vpochodoval kapitán Ymtech se třemi gardisty.

Horrinis zbledl. „Pošlete ty hromotluky pryč, Jasmíno.“

„Tak už konečně mluvíte, čas mi běží.“

„Má rodina byla sem na Klinnor evakuována ze Simu těsně před tím, než se Simská sféra zásluhou Kazisvěta zhroutila,“ začal Horrinis a při zmínce o své původní vlasti se mu tvář rozsvítila pýchou. Celý se narovnal a téměř s potěšením pokračoval. „Na Simu jsme byli jedinou vládnoucí dynastií celé sféry. Ne jen nějakého královstvíčka jako je ubohý Klinnor. Ale vy, de Vrillová, předsedkyně Komory inspektorů respektovaná všemi vládami sfér, to jistě chápete.“ Horrinis se na chvíli zasnul, jako by znovu prožíval ztrátu, která jeho předky kdysi postihla. „Odkaz naší rodiny jsme si tajně předávali po generace. Naším cílem bylo se etablovat v této sféře a znovu se dostat na výsluní. Byli jsme už tak blízko. Ismella byla jako stvořená k tomu, aby se stala matkou nové vládnoucí dynastie, protože ten hlupák Roneus se příhodně zamiloval do najády, se kterou jako s jiným živočišným druhem nebyl schopen zplodit potomstvo. Nemusel jsem se nijak přemáhat, protože jsem se do Ismelly upřímně zamiloval a ona si mne docela oblíbila. Měl jsem slušné jméno i majetek, nic nám nestálo v cestě.“

„Ale co Eneados, Roneův mladší bratr? I jeho potomci přece mohli získat trůn,“ namítla Jasmína.

Horrinis se netrpělivě zavrtěl. „O to jsem se postaral. Dal jsem Eneadovi do vína prášek ze zirusového kořene. Muž, který ho vypije, zůstává neplodný. Bohužel, tou dobou už bylo pozdě. Ten chlípík zbouchnul mladičkou dcerku barona z Březových metliček a jako čestný ťulpas se s ní vzápětí oženil. Nemohl jsem nic dělat, protože kolem nevěsty se pořád rojily nějaké ženské. Dokonce se mi zdálo, že pojaly podezření. Jestli něco nevyčítala ta bestie z Mechového lesa. Tou dobou ji Roneus často skrýval ve svých pokojích a ona se po nocích ploužila palácem jako strašidlo.“

Jasmíně při tom vyprávění tuhla krev v žilách. Kradmo sledovala, jak Horrinisovi svítí oči.

„Tak se tedy nakonec Anekor narodil. Zkrotil jsem svou netrpělivost a řekl si, že je nechám užít trochu rodinného štěstí. Vždyť i já jsem byl šťastný. Ismella měla oči jen pro mne, naše svatba byla na spadnutí. Počítal jsem s tím, že až se nám narodí syn, starší bratranec mu poskytne ochranu a vhodný příklad. Plánoval jsem, že ubohého Anekora nechám odejít ze scény, až nastane čas, aby se můj potomek chopil žezla. Jenže pak se objevil ten darebák, co mi všechno zkazil.“

„Kdo?“

„Přece ten, kdo mi odloudil mou krásnou Ismellu. Ten, co zplodil toho hnusného zmetka. Odporný zběh z Krabdeny. Zrádce kodexu. Bývalý čtenář snů s černým přívěškem ve tvaru hadího zubu, o kterém hrdě prohlašoval, že patřival samotnému Velikému.“

Jasmínu bodlo u srdce. Jakoby se historie opakovala. Opatrně namítla: „To je zvláštní. Každý čtenář snů má přece svůj vlastní vitalizér sestrojený na míru. Obsahuje třetinu jeho životní síly. Proč by nosil nějaký jiný?“

„Protože ten jeho mu exemplárně odebrali a zničili, aby jej potrestali, že svými buřičskými řečmi ničí dobré jméno lycea. Na vlastní uši jsem ho slyšel, když Ismelle líčil, jak ten černý náhradní přívěšek ukradl z trezoru samotného předsedy komory. Drzost mu tedy nescházela. Ostatně jen díky tomu si zachránil život. Bez vitalizéru by rychle zestárnul a zemřel, což zajisté dobře víte.“

„Co bylo dál?“ naléhala Jasmína.

Horrinis se udiveně zašklebil. „Nechcete vědět, jaké buřičské řeči ten provokatér rozšiřoval? Myslel jsem, že osobu vašeho postavení, by to mělo zajímat v první řadě.“

Jasmína mávla rukou. „Musel odhalit pravý důvod existence lycea. Ale to už vím. Mne zajímá, jak pokračoval příběh s Ismellou.“

„Utečenec z Krabdeny požádal o azyl tu zrůdu Lavinii. Mechový les je vlastně enkláva, která, ač leží v Klinnorském království, požívá samostatnosti. Lavinie ve svém křišťálovém zámku žila dávno před tím, než nějaké Klinnorské království spatřilo světlo světa, takže je to naprosto respektovaný právní stav. Ismella se s Lavinií přátelila. Tam se s tím darebákem poznala a od té chvíle byla jako vyměněná. Lavinie to mlčky trpěla, ale protože nechtěla mít potíže s Krabdenem, trvala na úzkostlivém Windeově utajení. Ismella o svém milenci neřekla ani vlastním bratrům, ale podle toho, jak vůči mně náhle ochladla, jsem poznal, že se něco děje.

Pochopitelně za ním velmi často jezdila. Byl jsem jí v patách. Sledoval jsem, co dělají a poslouchal, co si povídají a zalykal se rozhořčením. Nakonec jsem ji jednoho dne po návratu do Klinnoru překvapil v její komnatě a řekl jí, že všechno vím. Snažil jsem se ji přesvědčit, že Windeus je jen zkrachovanec a dobrodruh, ale ona se jen smála.“

„Windeus?“ sykla Jasmína. To jméno už někdy slyšela, jen si nevzpomínala kde.

„Tak jsem si na něj v Mechovém lese počkal, když si vyjel na koni a zbavil jsem sousfěří toho jedovatého hada,“ plynule pokračoval Horrinis, jako by se nechumelilo. „Jeho vitalizér jsem prostřednictvím obecné pošty anonymně navrátil k rukám předsedy rady inspektorů, kterým byl tou dobou ještě mladý lord Kvaken.“

„Jenže Ismellu jste stejně nezískal, že?“

„Ne, protože ta nestoudnice, byla tou dobou taky už těhotná. Prosil jsem ji, aby dítě toho odpadlíka dala pryč, že si ji vezmu a založíme novou dynastii, ale začala se na mě divně dívat. Jednoho dne jsem se probudil a ona stála u mé postele, v jedné ruce držela nůž a ve druhé pohár. Řekla mi, že si je jistá, že za Windeovo zmizení jsem odpovědný já. Taky mi oznámila, že má podezření, že stojím za úklady proti Eneadově zdraví, protože se ještě před jeho svatbou v jednom z pohárů našly zbytky rudého zirusového prášku. Rudou skvrnu našla i pradelna v kapse košile s mým monogramem. Všechno to byly jen nepřímé důkazy, ale ona prostě věděla své a odmítala diskusi. To její velké břicho se nade mnou tyčilo a já ten její plod tak nenáviděl... Přinutila mne vypít ten pohár. Byl v něm prášek ze zirusového kořene. Jak také jinak. Řekla, že tak mě aspoň přejdou dynastické choutky. Měla bohužel pravdu.“

„Nenáviděl jste ji?“

„Spíš jsem ji obdivoval. Miloval i nenáviděl. To všechno. A pozoroval jsem ji. Věděla to. Nikdy jsem jí neřekl, kde jsem zahrabal Windeovo tělo. A ona byla příliš hrdá, než aby mne prosila. Možná, že se bála, že když to bude vědět najisto, bude to bolet ještě víc.“

„A Trenten?“

„Ten zmetek? Ten to všechno způsobil. Kdyby jeho nebylo, hříšného plodu Ismelliny pomýlené lásky, náš syn by teď byl klinnorským králem a slavná Simská dynastie by se zvedla z prachu. Když jeho matka zemřela, a já jí do hrobu nepomohl, byla to přirozená smrt, byl jako ze samé rtuti. Nevím, co mu o mně navykládala, ale určitě mu řekla, aby si na mne dával pozor. Kdykoliv jsme se dostali do styku, neustále mne urážel, ale já jsem se k němu choval vždy tak uctivě, aby všichni uvěřili, že ho mám rád kvůli tomu, že jsem miloval jeho matku.

Studoval jsem psychoznalectví v Moriónu a mám dva semestry na Krabdenském lyceu. Poznám charismatika, když ho vidím. A Trenten byl odjakživa něčím víc. Když vešel do místnosti, někteří až tajili dech, ačkoliv si to vůbec neuvědomovali. Z toho jsem usoudil, že bych jej mohl předhodit krabdenským vlkům. O zbytek jste se už postarala vy, madam.“

„To už stačí,“ zaduněl s chodby Anekorův hlas. Vzápětí se král objevil v komoře. „Ani nevíte, pane ex tajemníku, jak mne blaží, že byl můj drahý otec takový chlípák. Kdyby čekal se svatební nocí až do stavby, nikdy bych se nenarodil. Obviňuji vás z vraždy otce mého bratrance a uvěžuji vás k doživotí bez odvolání a bezprostředně.“ Houkl přes rameno ke svým gardistům: „Odved'te ho, ale nedejte mu najíst, dokud vám věrohodně neprozradí místo, kde pohřbil Windeovo tělo.“

Cestou na Krabden Jasmína dospěla ke konečnému rozhodnutí.

Zbývalo jediné.

Krabden

Přistála na střešním portu, cestou se zastavila ve své předsednické kanceláři a sáhla do trezoru. Pak sestoupila tubusem do Trentenova vězení. Nikdo ji sice nezastavil, ale neušly jí zkoumavé pohledy zaměstnanců podzemní sekce, které mījela. U dveří vyvstal problém s magnetickou kartou, a protože se tím odmítala zdržovat, požádala člena ostrahy, aby jí půjčil svou. Když se konečně dostala až k Trentenovi, šokovalo ji, že jej opět našla přivázaného k tvrdému lehátku uprostřed prázdné místnosti. Rychle oslepila kamery a probudila ho. Zatímco mžikal víčky, už urputně zápolila s řemeny utaženými tak silně, že jeho ruce měly barvu slonové kosti.

„Zvířata zatracená,“ soptila polohlasně, a třela jeho zhmožděná zápěstí. „Co se tu, krucinál, dělo?“

„Nevím,“ hekl unaveně a očima těkal po prázdném pokoji. „Asi něco vědí. Hlavně nedělej kravál, nebo jim to podezření potvrdíš.“

Jasmína se podívala na láhev s infuzí a chvíli soustředěně studovala popisku složení roztoku. Pak přimhouřila oči poznáním. „Ti darebáci. Koma jim nestačilo. Přidali inhibitory. To je proti předpisům!“

„Ten tvůj přítel, Jorrik,“ zachraptěl, „byl tu jednou. Ke konci se mě skoro nebál. Druhého dne přišel chlap, co se nepředstavil. Řekl, že Jorrika kdosi přepadl a že to vzal za něj. Ale že s ohledem na mé bezpečí užije ověřených metod.“ Trenten se při pohledu na rozrušenou Jasmínu zamračil. „Už toho nechej, děvče. Nejsem přece z cukru. Tvoje vyšilování to dělá ještě horší. Tohle lehátko je polohovací. Horní polovina se dá zvednout, ne?“

Mlčky přikývla a po chvíli už oba seděli s opřenými zády v pevném objetí.

„Nějaké nové zprávy?“ zamručel se rty v Jasmíniných vlasech. Podle toho, jak se zachvěla, se připravil na drama a pak během jejího líčení jen střídavě tajil dech.

Závěrem si sáhla do výstřihu a oddělila od svého stříbřitého přívěsku ten černý, který před hodinou vyzvedla ze sejfu ve své kanceláři. „Tvůj otec ho nosil. Je to jediná věc, která po něm zbyla.“

„Já, Kazisvět, a mám nosit tuhle tretku?“ ušklíbnul se Trenten. „Vždyť mi to stejně seberou.“

„Nedostanou příležitost,“ usmála se, „je ti, doufám, jasné, co musíme udělat?“

„Ovšem,“ povzdechl si, „neuvěřili by nám. Už jen proto, že by přišli o svou výlučnost.“

Mlčky přisvědčila. „Navrhuji sféru Rendorských dlastů. Mám tam starý dům po babičce. Leží uprostřed lidnatého města, tam snadno zapadneme. Jestli je Krabdenská sféra na řadě, musíme připravit a vynutit evakuaci, ale bez zásadních politických změn to nebude možné. Zpočátku to bude partyzánská válka.“

Trenten přikývl: „Komora nebude ochotná připustit kacířské bludy. Potřebujeme kontakty s lyceem.“

„Nejdříve musíme získat spojence,“ upozornila jej.

Přesto jí nedal pokoj: „Co tvoje oficiální závazky?“

Pochopila, že od ní potřebuje ujištění, že si je vědoma, čeho všeho se zříká. Vzpurně pohodila hlavou a řekla: „Teď, když všechno vím, necítím žádnou zodpovědnost. Radši budu někde krájet cibuli, než abych se dál účastnila tady té šaškárny.“

„Ani nevíš, jak se mi ulevilo,“ oddechl si. Pak se zarazil. „Myslíš, že opravdu nejsem nebezpečný?“

Pevně jej objala. „Ne. Je to jen tvůj způsob obrany. Reakce na to, že ti nějaký čtenář snů krade soukromí. Než se to naučíme zvládat, budeme spávat odděleně, abych se k tobě zase samovolně nevloudila, však víš. Už nikdy se to nestane. Dám si pozor.“

„To mi říká ta pravá.“

Pak do cely i přes dvojité dveře proniklo houkání poplašné sirény a zámek na dveřích zapípal. Jasmína hbitě odskočila ke stojanu s infuzí. Dveře se rozletěly a cela se zaplnila všemi osmi radními včetně administrátora Ubidea, několika příslušníky ostrahy. Jako poslední se připlížil pobledlý Jorrik. V náhlém záblesku pochopení Jasmína vzhlédla k oslepeným kamerám. Na hlavních objektivů zpozorovala drobnou lesknoucí se puchýřku. Byly to štěnice, které svými miniaturními snímači zaznamenaly všechno, co si dnes s Trentenem řekli.

Sesypali se na ni jako vosy, stejně tak obklopili Trentena, který se sice vzpouzel, ale oslabený komatem a inhibiční fetáčkou kůrou, byl jako pápěří.

„Nejdřív uspěte toho zmetka,“ štěkla senátorka Eufonie.

„Ne,“ odporoval radní Henesy. „Naše nadřízená přece tolik dbala, aby se s ním zacházelo lidsky. Jen ať si to pan, ehm, vévoda, vyslechne. Hlavně ho pořádně přivažte, protože to je základ,“ houkl k ostraze. Pak pokynul administrátorovi.

„Jasmíno de Vrill,“ začal prkenně starý muž a bylo zřejmé, že je z vývoje situace upřímně zděšen, „Komora inspektorů tě obviňuje z velezrady a veřejného ohrožení. Jelikož ti tyto nejtěžší zločiny byly na místě dokázány, jsi odsouzena k trestu smrti obvyklým způsobem a sice postupným žhavením v jícnu Hartusivého vulkánu při jeho nejnižší hladině, která nastane přesně za tři týdny. Na důkaz veřejné pohany ti bude o dnešní půlnoci v přítomnosti členů tvé rodiny odebrán a rituálně zničen tvůj vitalizér. Do té doby budeš uvězněna bez možnosti sociálních kontaktů.“

Jasmína vzpurně vystrčila bradu a zaryla se pohledem do výsměšně se tvářícího Henessyho.

„Co uděláte s Trentenem?“

„Další testy a pak eliminace,“ štěkl Henesy. „Ale to už tebe zajímat nebude.“

„Copak jste to neslyšeli?“ křikla Jasmína. „Tato sféra je na periferii a čeká ji zánik přesně, jak to Veliký Architekt vyprojektoval! Máme jedinečnou možnost to udělat řízeně, protože jinak to proběhne živelně. Trenten, když ho pěkně poprosíte, bude spolupracovat. Není čas na pitomosti. Chystejte evakuaci.“

Radní Eufonia popošla až k Jasmíně a s nezvyklou silou na svůj pokročilý věk jí vrazila tvrdou facku. „Ty zrádná bestie! Takto pošlapat odkaz velkého kodexu!“

Jasmína se chtěla na tu zapšklou babiznu vrhnout, ale zadržely ji paže pohotové ochranky. Hodila hlavou k lehátku obklopenému dalšími ozbrojenci a skřípavě ze sebe vypravila: „Jestli Trentena zabijete, během dvaceti let se narodí znova přímo tady na Krabdenu, ale nepoznáte ho. Pamatujete na ten starý žert? Čtenáři snů honí narušitele, ale jedině de Vrillové pasou po Kazisvětech. Jestli ho zabijete, mí příbuzní se na to vykašlou!“

Dřív, než Jasmínin hlas dozněl, ji umlčela další Eufoniina facka. Tentokrát použila levačku, ozdobenou několika velkými prsteny. Jeden z nich si obrátila do dlaně a tím Jasmíně natrhla ret. Teplá krev stékající do výstřihu se vsakovala do černého elegantního prádla, které zakrátko vymění za nějaké věžeňské tepláky. Jasmínu v té chvíli napadlo, jak hloupými myšlenkami ztrácí čas.

„Stačí pár let v exilu, a de Vrillové přílezu ke křížku, ty huso,“ ušklíbla se radní. „Za šest set let nám chytí dalšího Kazisvěta.“

Trenten se vzepjal v řemení a směrem k Eufonii křikl: „Jste čubka, madam! Copak nevíte, že holky se nebíjí?“

„Ach, jaká to oběť od toho, který nemá co ztratit,“ konstatoval ironicky Henesy.

Zapšklý radní Tenorri se ušklíbl a udeřil Trentena do čelisti. „Je to drzé. Měli jsme to přece jen uspat.“

„Co rozumný rozhovor?“ zamumlal zajatec hořce se usmívaje rozbitými ústy. „Myslím, že bych dokázal ovládat své reakce při testaci, pokud bych o ní předem věděl. Zaručím, že už nikdo z experimentátorů nezemře. Nechejte Jasmínu jít a nebudu dělat potíže.“

Eufonie popošla k Trentenově lehátku, poklepala na láhev s infuzí a škodolibě se usmála. „To nebudeš dělat ani tak, hezký hochu. A kvůli té zrádné děvce, že by se z vlka stal beránek? Kdo by tomu věřil? Ukončeme ten trapný výstup.“

„Počkejte,“ vzpamatovala se Jasmína, když pochopila, že jak ona, tak Trenten, házejí perly sviním. „Každý odsouzenec má právo posledního přání.“

„Co by to mělo být?“ povzdechl si Ubideus.

„Jeden polibek.“

Sledována nenávidnými pohledy se Jasmína sklonila k přerývavě oddechujícímu připoutanému muži a něžně jej políbila na zkrvavené rty. Dlaní pravé ruky se mu opřela o hrudník a prsty mu zasunula vyčnívající kousek černého řetízku za látku hnědé tuniky.

O půlnoci ji odvedli na kruhové náměstí ke Studnici práva, místu kde vyvěral jeden vedlejších sopouchů Hartusivého vulkánu. S kamennou tváří a pohledem upřeným do tmy byla u toho, když byl její přívěšek obsahující třetinu její životní síly vhozen do otvoru studnice, až se zanořil do žhavého magmatu. Vzhledem k tomu, že její život měl trvat už jen tři desítky dní, ji zničení vitalizéru nezkuřilo. Daleko horší byly skelné pohledy otce, matky a bratra, které se zarývaly do její tváře, seč se snažila uhýbat pohledem, jak se jen dalo.

Chtěla to všechno vykřičet. Říct jim, že ji odsoudili za něco, co je založeno na lži, ale před obřadem ji Henesy varoval, že pokud to udělá, pocítí následky její milovaný Kazisvět a ona se na to bude dívat. Takže mlčela, i když ji Ubideus vyzval k tradiční poslední větě. Tím byla její čest pošlapána definitivně a když se matka rozplakala, rvalo jí to srdce. Nyní mohl její pyšný otec udělat jen jediné, aby zachránil rodinné statky, postavení Jasmínina bratra, jeho ženy i budoucnost jejich dětí. Musel by se jí veřejně zříct. Všechny pohledy se k němu zvědavě obrátily. Ale Justin de Vrill zarytě mlčel. Tím byla rodinná klatba zpečetěna. A Jasmínina matka přestala plakat.

Ale noc ještě takto skončit neměla.

Jasmína po tom všem nemohla usnout. Nelitovala ničeho, ale štvála ji vlastní bezmoc. Hlava jí třeštila a myšlenky jí bloudily jedna přes druhou, neustále se jí vracel jeho poslední pohled. Namísto aby se díval vyčítavě, zoufale či vztekle, dokázal se na ni povzbudivě usmát.

Pak k ní dolehlo první chvění. Nejdřív si myslela, že jde o mámení smyslů vyvolané stresem. Jistoty nabyla, když do cely napochodovali strážníci a odvedli ji nahoru do konferenčního sálu. Cestou zaznamenala, že celá budova se jemně chvěje a v nitru hlavy cítila zvláštní tlak. V zasedacím sále ji čekalo sedm pobledlých radních včetně Jorrika a Ubidea seskupených před lesklou obrazovkou.

Henesy chyběl.

„Ten hazardér,“ komentoval výjev na obrazovce Ubideus.

„Chtěl si vysloužit ostruhy,“ zaúpěla Eufonie. Pak si všimla eskorty s přivedenou Jasmínou a očividně nerada se k ní obrátila: „Nabízíme ti dohodu. Svůj život už zpátky nezískáš, ale jestli

nám pomůžeš, tvůj otec dostane zpět veškerý majetek, tvůj bratr se vrátí k postu proděkana a jeho žena bude přijata zpět k nejvyššímu obchodnímu soudu. Máš šanci očistit jméno své rodiny.“

„Co po mně chcete?“

„Nový předseda komory Henesy zahájil další kolo testů. Ale Kazisvět se utrl z řetězu a navodil si destruktivní sen. Infuze přestala působit. Začíná hroutit naši sféru. Zatím zabil Henesyho a všechny lidi na výslechové chodbě a vybil všechny naše mágy v podzemí. Jeho vliv se zvolna šíří a sílí směrem k povrchu. Jestli ho můžeš zastavit, tak tam běž.“

„Hlavně ho konečně zabij!“ zasyčel Flonibud.

Jenže Jasmína mající plnou hlavu rodinné hanby, kolegium nejdřív přinutila, aby všechny ty slibované rehabilitace a restituce potvrdilo písemně a aby tento akt provázený povážlivým kolísáním zvuků linoucích se z podzemí, stvrdilo dálkovým přenosem do centrálního registru.

„Odemkněte mi ta pouta,“ štekla nevrle, když byla všechna data odeslána.

Pak se rozběhla k výtahovému tubusu. Jak se blížila k epicentru destrukce, vibrace sílily. Všude v chodbách přeskakovala zkroucená mrtvá těla. Chodby byly zakřivené v podivných úhlech a veškerá hmota těkala. Místy se materiál, ze kterého byly vyrobeny zdi, stával průsvitným, jakoby se rozpouštěl. Vznikala obávaná nicotná pole. Těmto oblastem se pečlivě vyhýbala, ničeho nebylo radno se dotýkat. Konstrukce budovy se drolila a rozpadala na myriády nepatrných částic, které zvolna zanikaly v drobných vířivých spirálách. Podlahy byly postiženy rovněž, ale destrukce postupovala od stěn, proto Jasmína utíkala středem. Zatím byl proces v počáteční fázi, ale bylo jasné, že pokud si nepospíší, rozpad pletiva celé Krabdenské sféry se vzápětí rozeběhne naplno.

Jinak vždy pečlivě zajištěné dveře do Trentenovy cely zívaly otevřené. Propletla se groteskně rozhozenými těly Henesyho a mrtvolami strážných, až zakotvila u vibrujícího Trentena. Mimoděk zaznamenala krvavé podlitiny na jeho těle. Okamžitě mu uvolnila pouta a v záblesku naděje sáhla pod roztrhanou tuniku. Ale černý vitalizér po Windeovi byl pryč. S vědomím, že to musí dokázat i bez magie, se k němu na lehátko položila tak, aby si byli co nejbližší.

Cítila se jako unavená loď. Představila si, že doplouvá do přístavu. Uložila svou hlavu do prohlubně nad jeho klíční kostí a zavřela oči. Konejšivě se kolébala na horkých kolotajících vlnách, které by pro ostatní byly vražedné, ale ona jejich úskalí důvěrně znala. Věděla, že nesmí podlehnout strachu a nesmí ucuknout, jako tehdy poprvé ve stáji, jinak ji Trentenova horkost zabije. Prolínala se jí a splývala a pomaloučku ji obohacovala o svůj osobitý vklad. Do snových plátů vřelého vulkanického bahna přidávala průzračnou křišťálově chladivou vodu své ponorné řeky a postupně to děsivé horké bahno ochlazovala a rozpouštěla. Cítila, jak se Trenten nejistě vzpouzí, a proto napřela veškerou svou vůli, aby ji ve snové představě ponorné řeky rozpoznal. Její síly rychle ubývaly, protože neměla svůj přívěšek. Ucítla, jak jí po chvíli zaváhání radostně vychází vstříc. Spolu přetavili představu děsivého vulkanického jícnu do podoby zčeřené vodní hladiny jezírka v lesní tišíně ozářeného raním sluncem a přidali i osvěžující stíny vysoké trávy na břehu.

Pak konečně usnuli ozdravným spánkem beze snů.

Probudila se v křesle nějakého vznášedla. „Už je vzhůru,“ zaslechla matčin hlas. Ucítla stisk prstů na své paži: „Jak se cítíš, Jasmi?“

„Co udělali s Trentenem? Prosím, řekněte mi to! Hned!“

„Protože jsi zachránila celou sféru, zrušili rodinnou klatbu,“ houkl bratr od řízení. „Promiň, ale docela mě štvála představa, že budu žít rodinu prací v dolech. Tak proto jsem se na tebe při té šaškárně u studnice tak mračil. Jenže...to nic není oproti tomu, co čeká...tebe.“

„Na to kašlu!“ zaječela Jasmína. „Řekněte mi, co je s Trentenem!“

„Strašně jsi je rozzlobila, protože jsi Kazisvěta nezabila,“ řekla matka s decentním úsměvem.

„Byli přímo nasraní,“ uchechtl se jindy vždy decentní bratr.

„Oba jste spali,“ řekla matka. „Trvali jsme na tom, že si tě odvezeme domů. Ale všichni se báli do vyšetřovací chodby byt jen vstoupit, protože tam byla nicotná pole. Představ si to. Deset tisíc let po smrti Velkého Architekta tady na Krabdenu byla skutečná bílá místa. Tak tam šel tatínek s tvým bratrem. Viděli spousty mrtvých. Z průlinů fičel subprostorový průvan.“

„Zavraždí ho,“ vydechla zhrouceně Jasmína. „Stačí, aby tam vehnali nějaký otravný plyn, nebo hodili bombu.“

„Nezavraždí,“ zavrtěl hlavou sir Justin. „Hned po tom ceremoniálu u studnice, mne vyhledal ten nešťastník Jorrik. Byl jako pochodující špatné svědomí a všechno mi pověděl. Jak ho Henesy přistihl, když špicloval a dělal pirátské nahrávky a jak ho přinutil, aby nahrál i to, co si říkáš s Kazisvětem. Všechno mi to začalo dávat smysl. Připomnělo mi to starou pohádku o pěstiteli a květině, a taky případ rektora lycea který se jmenoval Windeus, jehož jméno muselo být vymazáno ze všech ročenek, ale přes veškerou snahu se ještě dnes v nějakých odkazech nebo starých seminárákách objeví. Windeus hlásal teorii pučení a odkvétání jednotlivých vrstev reality. Tvrdil, že odhalil mechanismus obnovy sférické květiny, protože, světe div se, ani hyperprostor není nafukovací, jak jsme si vždycky mysleli. Vyvolal tím obrovskou nevoli, byl zostuzen a odsouzen k smrti.“

Když jsme si to všechno dali dohromady, pochopili jsme totéž co on. Krabdenská sféra je nyní tou periferní a čeká ji uvadání. Seděli jsme v hotelu a přemýšleli, jak to všechno využít, abychom radu donutili rozsudek nad tebou změnit a taky, pochopitelně, jak co nejučinněji zorganizovat hromadnou evakuaci. Pak se rozječely poplašné sirény. Došlo nám, že je zle a vyrazili jsme na inspektorát. To už jsi ty byla dole s Kazisvětem.

Neztráceli jsme čas. Však tys taky stačila dojednat rodinné restituce,“ zasmál se pod vousy Justin. „Tehdy jsem Eufonii a ostatním řekl, že máme dvě podmínky. Propustit tebe a propustit Kazisvěta. Pohrozil jsem jim, že pokud tebe a Kazisvěta zabijí, zařídím, aby se celá ta špína dostala na veřejnost. Napříč všemi sférami se bude předávat zpráva, že pravým účelem existence Krabdenského lycea a vlastně i inspektorátu je hon na Kazisvěta, jehož jediným posláním je obnova životního prostoru. Myslím, že Kazisvět si poradí i bez svých honců. Tady Alarik to už vymyslel. Kazisvět rozpustí periferní sféru až poté, co se všichni odklidí. Když budou inspektoři slušní, dovolíme jim převzít logistické zajištění přesunu. Co se daleké budoucnosti týká, na dalších generacích akademiků bude probádat, jak rozpoznat periferní zónu. Za dalších šest set let se situace bude opakovat. Bude třeba Kazisvěta v populaci opět najít a připomenout mu jeho specifický úkol.“

„A oni to akceptovali?“ užasla Jasmína.

„Do puntíku,“ přisvědčil Justin. „Chvilku se čepýřili, ale pak se do toho vložil Ubideus. Však ho znáš, je to slušný člověk. Je sice trochu pomalejší, ale když už je všeho příliš, dokáže udeřit hřebíček na hlavičku. Nakonec zvolili předsedou jeho a on se našich návrhů pevně chopil.“

„Takže toho tvého Kazisvěta propustí, až bude schopný vstát z postele,“ dodal Alarik. „Ubideus slíbil, že se postará, aby trochu zesílil, protože Henesy do něj rval inhibitory. Pak mu nabídnou dohodu ohledně spolupráce, co se zavnutí periferní sféry týká, aby mohl vývoj sférického poupěte pokračovat v souladu se záměry Velkého Architekta. Čeká nás velké stěhování. Krabdenská sféra se za pár let zavine, ale jen díky tomu vypučí u zárodečné cibulky nová. No nic, zatím se usadíme ve sféře Tufuncových zemřítů, je tam docela hezky. A také se více zaměříme na studium makroskopie poupěte.“

„Takže jedeme domů?“ hlesla Jasmína.

„A kam bys chtěla, holčičko?“ podivila se matka.

„Já...myslela jsem...“ pak jí to došlo. „Moc času nezbyvá, že?“ Tím spíš by snad mohla ty poslední měsíce strávit s Trentenem. Vyděšeně těkala očima z jednoho člena své rodiny na druhého.

„Jasmínko,“ řekla bezbarvě matka, „Tvůj přívěšek byl zničen a ten černý rovněž. Henesy svým nezodpovědným jednáním způsobil smrt více, než dvou set lidí. Pomřeli i všichni mágové v podzemních laboratořích. Nezbyl nikdo, kdo by dokázal vyrobit nějakou náhražku.“

„To je dobře,“ řekla Jasmína. „Tohle uvazování se vlastní životní silou bylo proti lidské přirozenosti.“

„Ano, ale pro tebe je to fatální,“ vzlykla matka. „Trentena jsi zastavila sama, ale protože ti chyběla velká část životní síly, odnesla sis následky.“

Jasmína sledovala, jak matčin pohled výmluvně poklesl k její ruce. Teprve tehdy to zaznamenala. Ze skvrnité kůže modravě vystupovaly žíly. Matka odněkud vytáhla zrcadlo. Tvář s vějířky vrásek, kterou uviděla, ji nevydělala. Vypadala stejně, jako by byla vypadala, kdyby jí bylo o třicet let více. Ale Jasmína věděla, že proces stárnutí bude bez vitalizéru rychle gradovat. I bez popravky bude za pár měsíců pod drnem. „Ještě není čas umírat,“ řekla zaťatě.

I když na ni rodina naléhala, zarytě trvala na své svobodě. Musela jim přísahat, že až její zdraví zcela selže, vrátí se umřít domů.

Byla zahlcena dojmy. Děsil ji fakt, že než se dá Trenten do pořádku, bude z ní shrbená stařena. Najisto věděla, že by nesnesla jeho soucitné pohledy. Tušila, že až se trochu vzpamatuje, bude se po ní ptát a nejspíš ji bude hledat.

Po mezipřistání na letišti v Genkonnu si koupila jednomístnou vzducholoď. Použila starou osvědčenou poučku, že pod svícnem bývá největší tma.

Krabden

kancelář Předsedy Komory inspektorů

Do předsedovy kanceláře bez ohlášení vrazil pobledlý a pohublý Trenten a rovnou se do něj pustil: „Už mě tu neudržíte ani párem volů, Ubidee. A přestaňte mě pořád posílat do postele. Po vaší lázeňské kůře jsem na to alergický. Chápu, že očekáváte spolupráci, ale musím dát do pořádku svůj osobní život. Najdu si ji sám, když toho ten váš debilní aparát není schopný.“

Předseda Ubideus se nervózně ošil. „Vaše regenerace trvala pouhé dva týdny, sire, ale Jasmínino chátření zatím rychle pokračuje. Od začátku ji hledá veškerá krabdenská ozbrojená moc. S každým dalším dnem se pravděpodobnost úspěchu snižuje. Když se ji vydáte hledat sám, stejně ji nepoznáte.“

Trenten potlačil další vztekly výbuch, opřel se o desku stolu a skrze zaťaté zuby procedil: „Však jste se o to taky postarali, ale já se opravdu snažím zůstat nad věcí, protože i vy jste žili v bludu. Dobře. Dívejme se na to racionálně. Kam by mohla jít? Stárnoucí a umírající? Pyšná, umíněná a praštěná osoba?“

„Jasmína byla vždycky originál,“ povzdechl si Ubideus. „Podle toho, jak o ní mluvíte, ji znáte nejlépe. Rodině nabulíkovala, že umřít se vrátí domů, ale to bych nebral vážně. Možná, že k tomu ani nebude mít sílu. A taky nejspíš nechce, abyste ji vyhledal, protože mladé dívky nejsou rády, když je jejich chlapec překvapí s mastnými vlasy. A Jasmína, i když teď asi vypadá jako stařena, je duševně pořád svěží. Takže se někde skrývá. Býval jste jí nejbliže, použijte intuici. Jste přece výjimečný tvor, při vši účtě.“

Trenten se narovnal a obrátil oči v sloup. „Při vši účtě, pane předsedo, někdy mám chuť vám udělat něco hodně ošklivého. Ale asi máte pravdu. Chce to méně křeče. Však mě něco napadne. Najdu ji, i kdyby krájela cibuli v té nejhorší putyce.“ Kývnutím se rozloučil a bral se odchodu.

„Ještě okamžik,“ vydechl Ubideus.

Trenten strnul v půli cesty a otočil se.

„Co uděláte, až ji najdete, sire?“

„To je velmi prosté,“ usmál se Trenten. „Už ji nepustím.“ S tím oddusal pryč.

Ubideus tu informaci chvíli zaraženě zpracovával.

Klinnorské království Jeřabinová sféra

V hospodě u Kulaté mísy bylo toho dne narváno. Herci zapíjeli novou premiéru, zlodějíček Max oslavoval zasnuby s masérkou Sisinkou a kloboučník Gven konečně pochoval svou sedmdesátiletou manželku Thulii. Všichni si objednali bílou tlačenu a rendorský dryják, jen Gven trval na tlačence krvavé, aby nebožce, jak tvrdil, projevil svou úctu. Jak bílá tak červená, každá tlačinka musela být zasypána horou cibule. A všechnu tu cibuli musel někdo nakrájet. Když do šenku vstoupil nezvykle slušně oblečený host, dřív, než si objednal, zaujala ho právě ta spousta cibule a taky její typická vůně linoucí se celým výčepem.

„Co si dáte?“ houkla Belinda, majitelka hostince a zavrtěla kyprými boky.

Muž ani nevzhlédl zpod širokého klobouku a tichým hlasem si objednal: „To, co ostatní.“

„Nehcete radši jehněčí?“ podivila se hospodská.

„Ne, chci bílou tlačenu s cibulí, Bello,“ zamračil se muž a Bellinda zvedla udiveně obočí, protože ji překvapilo, že ji ten nastrojený krasavec zná. Provokativně se opřela lokty o stůl, aby se mohla cizinci mrknout do tváře a taky aby mu nabídla výhled do svého výstřihu. „Co dělá pán, jako vy, v přístavní knajpě?“

„Projíždím kolem,“ houkl, a bez ohledu na štědrú podívanou se ohnal za sebe a neomylně chňapl za zápěstí malého zlodějíčka Maxe, který se mu pokoušel vytáhnout z holínky jeho oblíbenou dýku. Svíraje pěst kolem tenkého Maxova zápěstí doprovázen hurónským smíchem štamgastů a Maxovým úpěnlivým jekotem, si Maxe přivlekl blíž. Aniž ho pustil, obrátil se znovu k Belindě a ledovým hlasem dodal, že tu tlačenu s cibulí má přinést hned nebo vůbec. Belinda uraženě ohrnula ret a odběhla do kuchyně.

„Hej, ty, té cibule ještě přikrájej! Ten modrooký rozmazlený panák, co mu počestná hospodská není dost dobrá, na tu tlačenu strašně spěchá,“ houkla k pomocné kuchaře stojící nad hromádkou čerstvě oloupané zeleniny. Žena se ani neotočila, jen přes rameno přikývla, vzala do ruky ostrý nůž, rozkrojila první cibuli napolovic a po té ji začala soustředěně krájet na plátky.

Pak se stalo několik věcí v rychlém sledu.

Vrzla vrátka oddělující prostor výčepu od kuchyně a Belinda, když viděla, kdo do kuchyně vstoupil, se polichoceně usmála a řekla: „Jdete se podívat, jak vám tu tlačenu krájím, pane? To se mnou musíte do komory. Tlačenu držíme v chladu, aby se nezkazila.“

Ale modrooký se na hospodskou ani nepodíval a mířil přímo ke stařeně stojící zády, zabrané do krájení. Popošel blíž, aby si ji mohl prohlédnout z profilu a napjatě, jako by na tom záleželo, řekl: „Jasmíno?“

Žena však vůbec nezvedla usazené oči a krájela dál, jako by byla hluchá.

„Copak vy znáte mou pomocnici, pane?“ přitočila se k němu rozčarovaná Belinda.

„Asi jsem si tu paní s někým spletl,“ zamumlal zklamaně a bez rozloučení odešel.

Stará pomocnice dál krájela cibuli, slzy jí tekly, a srdce bolelo. Hlavou ji duněly výčitky, že byla tak zbabělá, že neměla odvalu se na něj naposledy podívat. Ale dobře věděla, že kdyby to udělala, už by to nevydýchala. Jak by vedle sebe vypadali? Jako prababička a pravnouček? Nemyslitelné.

Tušila, že úplně jistý si nebyl. Raději odejde, protože by se mohl vrátit. Však konec už se blíží. Žáda bolí, dech se újí a Belinda už jí jednou vzkázala, že není zaopatřovací ústav. Vráti se tedy domů. Odložila nůž, utírela si oči cípem zástěry a když šéfová přinesla do kuchyně špinavé nádoby, rozhodně oznámila: „Dnes končím. Odjízdim k vnučce.“

Belinda našpulila ústa a frkla: „Poslední dobou mám na pomocnice smůlu.“

Stařena zašla do komory pro své věci a těžkým krokem se vydala na nádvoří ke studni. Z ostrého poledního slunce se jí na okamžik zatočila hlava. Zavravorala a klesla na schodek obezdívky studny. Při představě, že ji čeká klopotná cesta k veřejnému depu, ve kterém čekalo její vznášedlo, si unaveně povzdechla.

Dusot kopyt a oblak prachu ji přinutil se schoulit do klubíčka. Nějaký hladový pocestný to bral pěkně hákem a zarazil koně téměř u její hlavy.

„Jasmíno, proč?“ zahřimal za jejími zády hromový hlas.

Při tom hrozivém tónu se její ramena vzpurně napřímila. „To bude nějaký omyl, mladíku,“ zaskuhrala nejlíp, jak uměla.

Ale hrubián na to nedbal. Seskočil z koně, rychle ji obešel, poklekl a uchopil sveřepou osůbku za paže a přitáhl si ji do náručí. „Ty hrozná, hrozná, ženská! Byl jsem z tvé netečné reakce tak paf, že jsem prostě odjel do města a cibuláři převrátil bednu s cibulí do kašny! Až tady Jarmila začala hrabat kopytem, mi došlo, že by ses zatím mohla zdekovat. A taky, že jo! Ty jedna nezodpovědná paličatá veveřice! Necháš mě šílet hrůzou!“ Propaloval ji svýma modrýma očima, až se z toho celá roztřásla.

Jeho řvaní vylákalo lidi ven z hospody. Když to zaznamenal, trochu ztišil hlas: „Počkej, naplácám ti na zadek hned, jak to bude možné! Přisahám, že to udělám, a pak se s tebou budu milovat tak dlouho, že si týden nesedneš!“

Štamgasti zvědavě sledovali, jak muž, ve kterém paštikář Břenek rozpoznal králova bratrance, tu vetchou stařenu v sepraných prostých šatech něžně podebral, vysadil ji na koně, vyhoupl se k ní a pak svižným klusem oba opustili hostinský dvůr.

Královna Agneska neklidně ťukala pěstičkami do stolu. „Pořád spí, nebo civí do zdi a když tam přijdu, posílá mne pryč. Nabízela jsem jí, že jí třeba upravím účes, nebo vmasíruji do kůže nějaký pleťový krém, ale ona se jen jedovatě pošklebovala mé naivitě. Žádná hodná babička z pohádek, co plete punčochy. Je to pěkná ježibaba.“

Její choť znalecky mrkl na barvu vína v průzračné sklenici a poznamenal: „Myslím, že právě proto chtěla umřít někde, kde ji nikdo nezná. Věděla, že bude umírat naštvaná. Říká se tomu umírat nesmířená.“

„Že tys zase jedl vtípnou kaši?“ zatrylkovala královna, ale pak posmutněla. „Myslíš, že má vůbec nějakou naději?“

Anekor vážně zavrtěl hlavou. „Opravdu netuším, drahoušku. Jde totiž o čas. Bajky, že jednou za sto let rozkvétá v Mechovém lese snítka zlatého kapradí, jsou staré jako naše sféra samotná. Ale Lavinie mi jednou prozradila, že ta semena na Klinnor propašovala ona, když se sem nastěhovala z vnějšího vesmíru. Zasela je v souladu s prastarým rituálem své rasy do větrné bouře, protože než vyklíčí, nesmí na ně pohlédnout lidské oko. Trvá to celých sto let, než ze semene vyroste jediná nenápadná snítka. Ta pak zaschne a celá staletí se může válet někde v podrostu nebo pod kameny. Kdo ji chce získat, musí velmi dlouho a těžce hledat. Lavinie tvrdí, že ona ji nikdy nepotřebovala, protože téměř nestárne. Celé věky čekala na Ronea, protože on je jejím kosmickým partnerem, ať se to genealogům líbí nebo ne.“

„Jednou, až Roneus zestárne, ji potřebovat bude. Ta je ale mazaná. Vlastně se o svého kosmického partnera postarala, už když se na Klinnor přistěhovala,“ obdivně si povzdechla Agneska.

„Nevím, řekl bych, že z toho nás zatím hlava bolet nemusí,“ řekl Anekor. „Teď mají problém Kazisvět s Jasmínou. Tak jim držíme palce. Víc stejně udělat nemůžeme. Jo, jasně, musíme naši vzpurnou stařenku pohlídat, aby zase nepráskla do bot. Kdo má službu?“

Agneska se na chvíli zamyslela. „Před chvílkou tam byla její matka, boční vchod hlídal Meneos. Teď je vystřídali Tihua s tím plešatým kaprálem od Ymtecha. Po dvou hodinách...“

„Dost,“ přerušil ji manžel. „Vidím, že to máš pod kontrolou.“

„Víš, je dobře, že jsme se přesunuli sem do Trentenova hrádku, protože uhlídat náš královský palác by bylo horší. Tahle jistota nám za trochu nepohodlí stojí,“ usmála se spokojeně Agneska.

Oba manželé svorně seděli na kanapíčku v salonku, ale ani Veselé knížečky madame Glokourové je nadlouho neodvedly od jejich starostí.

Dusot na schodech a tlumený hovor je přinutil knížky zaklapnout a vhodně zasunout do příručního pojízdného stolku mezi ostatní neškodné svazky. Stačili to právě včas. Do salonu vtrhla jako velká voda Jasmína pronásledovaná ustaraně se tvářícím gardistou.

Král s královnou užasli, protože stará dáma působila impozantně. Vypadala na osmdesát, její vlasy svítily stříbrem a oči nesly jen slabý nádech kdysi syté zeleně. Její tvář byla poskládána ve stovkách drobných vrásek, a pevnější postava postrádala kdysi lákavé křivky, ale čišelo z ní tolik osobitosti a pýchy, že nikdo nezůstal na pochybách, s kým má co do činění. Na sobě měla velice pěkné temně zelené šaty nesoucí známky stopy Tihuina vkusu a nejspíš i odborného zásahu.

„Tak dobře,“ řekla odhodlaně. „Protože mě hlídáte jako těsto na svatební koláče, chápu, že samotnou mne umřít nenecháte. Takže umřu tak důstojně, jak to jen půjde.“ Výstup ji viditelně vyčerpal. Poohlédla se po nějakém křesle a Anekor jí hned jedno dvorně přisunul. Mnohem měkčím hlasem se vzápětí zeptala: „Když jsem tu bydlela s Trentenem, bývaly tu takové... dost ordinární knížky. Nevíte, co se s nimi stalo?“

Od toho dne se Jasmína opět stala paní Trentenova domu. I když musela hodně odpočívat, přestávaly jí sloužit oči a hůře slyšela, ráda se zdržovala s Mariem v kuchyni, nebo se svou matkou v salonu. Také si vyměňovala dopisy s otcem, bratrem i Ubideem, a alespoň částečně se podílela na přípravě velké krabdenské evakuace. Králi s královnou přísahala, že už neuteče. Anekor s Agneskou se tedy odstěhovali zpět do svého paláce, ale denně Jasmínu navštěvovali.

Jasmína se probírala knihami v salonku v sousedství Trentenovy ložnice. Narazila na podivnou starou knihu v ošklivých poškozených kožených deskách. Byla těžká, objemná a na dotek podivně teplá. Štítivě ji položila na stolek, rozevřela a seznala, že je ručně psaná ve staré krabdenštině.

Zavolala Menea zeptala se jej, jestli o knize něco neví, ale komorník jen překvapeně krčil rameny a tvrdil, že si vůbec nepamatuje, že by ten svazek kdy v knihovně viděl.

Mhouřila oči, aby ji mohla číst, temně fialová písmena podivně splývala s okrově zbarveným vláknitým podkladem.

Mnohému v textu nerozuměla, ale některá sousloví jí byla jasná.

....repetice materializace bude korelovat s kvalitou stability

....verifikace Pěstitele prostřednictvím strážce stability...

....s každým výsadkem se poznámky opět zhmotní v době, kdy fokus programu dosáhne věku třiceti jar....

....kompenzací destrukčních ukazatelů nechť jsou ukazatelé tvůrčí....

....náležitá součinnost s představiteli lycea při stanovení termínu evakuace...

....Pěstitel je instinktivně přitahován k periferní sféře, nicméně ji musí sám rozeznat.....

....hyperprostorové souřadnice lze v prostoru vnímat prostřednictvím nadřazených smyslů nositele...tyto lze probudit metodou trsuah, ovládá ji najáda v Mechovém lese... kolokvia s najádou zaručí připravenost nositele vtělení...

Po chvíli Jasmíně došlo, že čte učebnici pro Kazisvěty.

Pochopila, komu kniha patřila a patří. Stejně tak si byla jistá, že Trenten určitě netuší, že se kniha „ocitla“ v jeho knihovně, protože v opačném případě by se události vyvíjely jinak.

Došlo jí, že našla chybějící článek v mechanismu obnovy sférického poupěte, o kterém mluvila Lavinie. Velký Architekt nebyl takový šílenec. Byl jen krapánek roztržitý.

Když tvořil Pěstitele - Kazisvěta, nemínil jej nechat zcela napospas neosobnímu systému Krabdenského lycea. Velký Architekt plánoval, že každý budoucí Kazisvět dostane možnost poznat svůj úděl a dostane příležitost k němu přistoupit tvůrčím způsobem. Do deníku napsal vše potřebné a vysvětlil, že stejně, jako může ničit, dokáže i tvořit. Architekt byl altruista a věděl, že Kazisvět bude mít těžký úkol. Proto nemohl učinit Kazisvětem nikoho jiného, než sama sebe. Svou vlastní duši předurčil k tomu údělu a spoléhal, nositel jeho odkazu se včas prostřednictvím učebnice seznámí se vším potřebným. Kazisvěta si vyprojektoval jako nadanou bytost schopnou se dohovorit s nomenklaturou periferní sféry na včasné evakuaci. Ale v době, kdy svůj plán spřádal, byl zestárlý a depresivní a vůbec nepočítal s tím, že zdravý třicetiletý muž, byť vzdělaný a sečtělý, nebude denně kontrolovat stav své knihovny.

Trentenovi bylo třicet v době, kdy jej Agneska definitivně odmítla. Právě tehdy začal řídit jako tajfun a na knihy kašlal.

Přemýšlela o všem celé tři dny a pak si přiznala, že zase tak moc překvapená není.

Když se Trenten stále nevracel, Jasmínin optimismus se každým dalším dnem vytrácel. Jednou zvečera se jí udělalo slabo od srdce a cestou do schodů omdlela. Probrala se až v posteli, kam ji přenesli a matce, která u ní mlčky plakala, slabým hlasem šeptla: „Už ho neuvidím. Nezapomeň mu povědět o té knize.“ Pak usnula a jen zamlžené zrcátko dokazovalo, že ještě žije.

Jednou o půlnoci lady de Vrill probudil nezvyklý lomoz. Vyhlédla z okna a pochopila, že se Trenten vrátil z Mechového lesa. Hektický ruch po celém hrádku nasvědčoval, že magická snítka byla nalezena. Dole na nádvoří se rozsvěcovaly lampy a svíce. Všude bylo světlo jako o polednách. Jasmínina matka vyšla na schodiště.

„Zapalte všechno, co máte! Všude musí být hodně světla,“ halasila svým zvonivým hlasem najáda z Mechového lesa. „Jinak se snítka nerozvine a všechna námaha přijde vniveč!“

„Ještě na půdě je jedna lampa,“ ozval se rozčilený Trentenův hlas.

„Zajdu tam,“ přihlásil se Meneos.

„Lavinie, to musí, sakra, stačit,“ hromoval Trenten, když vybíhal nahoru k Jasmínině pokoji.

„Snad, ale říkala jsem ti, že nejlepší by bylo počkat do rána,“ opáčila nejistě najáda.

„Ráno by mohlo být pozdě!“ zaburácel Trenten, až sebou lady de Vrill polekaně trhla. Trenten při pohledu na její výraz vzpurně pohodil hlavou: „No a co? Řevem zaženu i samotnou smrt!“ Lady de Vrill stiskla rty a pomyslela si, že něco takového může říci jedině Kazisvět. Ale jestli někdo dokáže její holčičku vyrvat ze spárů věčnosti, tak to musí být zase jen Kazisvět.

„Natři to té zubaté bestii,“ řekla zarputile, praštila Trentena do ramene a vydala se dolů do salonu, protože na zbytek neměla nervy.

Trenten v závěsu s hradním personálem a bandou Anekorových gardistů nanosil do Jasmínina pokoje veškerá svítidla, která byla k mání. Nakonec u Jasmíny zůstal jen on a Lavinie.

Trenten klečel u Jasmíny, držel ji za ruku a hrozil se být jen připustit, že by mohlo být pozdě.

„Nevím, jestli to bude stačit,“ broukla najáda, položila na postel proutěnou ošatku a odklopila víko. Na mechovém polštáři ležela hnědá tenká hoblinka. „Snad jsi ji nehledal zbytečně, můj ztřeštěný synovče,“ vydechla a opatrně hoblinku dvěma prsty vyňala. Přistoupila k zemdené Jasmíně, rozhrnula jí košili a položila snítku na její hrudní kost.

Po chvíli Trenten zvedl hlavu a upřel na Lavinii tázavý pohled. Ale najáda mlčela. Hrál po zrcátku a přiložil je k Jasmíninu nosu. Neorosilo se.

Najádina křehká ramínka zklamaně poklesla. „Je pozdě,“ vydechla tiše. „Ani Zlaté kapradí neumí zvrátit smrt.“

Trenten ale vyskočil, jako by jej bodla vosa a vyběhl do chodby. „Menee!“ zařval, „kde jsi s tím světlem, krucinál!“ Podle dusotu do schodů a rachocení bylo patrné, jak se poslepu prodírá harampádím na půdě. „Mám ji!“ zaryčel a po chvíli vítězně seběhl s kořistí dolů. „Ten nešťastník zakopl a omdlel, ale bude v pořádku,“ blekotal přerývavě, když zapaloval knot plamenem svíčky a spokojeně lampu položil na noční stolek, na kterém se pak tísnila spolu s desítkou jiných osvětlovacích těles, stejně jako na truhle, parapetu, toaletním stolku a prádelníku, skříni, židličkách i knihovně.

Lavinie na něj civěla, jako kdyby utekl z domu sociální péče. Dívka musela být už několik minut naprosto jasně mrtvá. Zlaté kapradí sice navracelo vitalitu, ale v Jasmínině případě už nebylo co řešit.

I v tento tragický okamžik se však Trenten tvářil tak trestuhodně optimisticky, že najáda neodolala, a přece jen stočila pohled k vysušené hoblince na Jasmínině hrudníku. Stále jí vrtalo hlavou, jak mohl Velký Architekt, známý lidumil, poslat Kazisvěta do světa s tak špatnou výbavou. Dal jej na pospas krabdenským a neposkytl mu nic, čím by vykompenzoval jeho těžký úděl. *Možná, napadlo Lavinii, že něco přece jenom má, jen jsme to přehlédli...Kdybychom měli více času...*

„Jasmíno,“ nařizoval zarytě Trenten, když se posadil na pelest a sklonil se nad její bezduché tělo, „celé tři úplňky jsem přerýval hrabanku v Mechovém lese. Převrátil bych to tam naruby celé, kdyby to pomohlo, takže se okamžitě vrat'! Zakazuji ti mě opustit! Tys to byla, kdo mě označoval a strčil do klece! Tys mně donutila, abych se do tebe zamiloval!“

Upínal na ni svůj horečnatý modrý pohled, všechny rysy ve tváři měl stažené napětím, celá jeho osobnost vibrovala odhodláním.

Najāda z Mechového lesa tajila svůj mělký dech.

Vzápětí se prostor mírně zavlhl, ale jen hrstce vnímavých ten efekt něco napověděl.

Hoblinka začala nasávat světlo. Nabývala na objemu a na jejích okrajích vypučely malé vroubky. Rozvíjela se jako spirála a zářila zlatě, až byl té záře plný pokoj. Už nebylo vidět nic jiného, než oslepující jas, ve kterém všechno začínalo i končilo. Pak zaduněl prostorem hluboký nádech.

Vzápětí veškerý jas pohasl a zůstala tma.

„Lavinie,“ ozval se chraptivě Trenten, „byla bys té lásky?“

Lavinie se rozsvítila svým studeným stříbřitým světlem, tolik odlišným od teplé zlaté záře, ve které se ještě před chvílí všichni koupali. „Jste oba celí?“ zeptala se s nádechem ironie.

„Vypadá to tak,“ odpověděla Jasmína, zatímco si nedůvěřivě ohmatávala svou hladkou tvář. „Proč všechna světla zhasla?“

„Zlaté kapradí si odebralo jejich jas,“ řekla najáda.

„Kde je ta snítka?“ vydechl Trenten, protože místo na Jasmínině hrudníku bylo prázdné.

Najāda se vědoucne usmála: „S tím se netrap. Snad postačí, když tě ubezpečím, že tvé děvče teď čeká velmi, velmi dlouhý život.“

Jasmína se obrátila k bledému obrysu v němž tušila Lavinii. Cítila potřebu uvést fakta na pravou míru. „Velký Architekt neudělal tak velkou chybu, jak sis myslela, paní,“ řekla opatrně. I ve tmě bylo patrné, jak Lavinie strnula.

„Nechává si odkaz. Je to kniha, která se objeví pokaždé, když dosáhne věku třiceti let. Leží na nočním stolku v Trentenově ložnici. Podle návodu v té knize máš nositele vtělení naučit metodu trsuah.“

Najáda překvapeně sykla. „Repetiční odkaz? Vsadím se, že se do té knihy žádné z jeho vtělení nikdy nepodívalo. Alespoň s tím můžeme pracovat. Po tolika letech zase povedu kolokvia. Paradoxem je, že to vyslídila krabdenská inspektorka.“

„Bývalá,“ dodala upjatě Jasmína a pak opatrně stočila zrak směrem k Trentenovi. „A co on?“ zeptala se najády.

Lavinie se ušklíbala: „Něco tuší, ale až mu to dojde naplno, bude pořádně zuřit. Vzpomínáš, jak na něj vždycky nadával? Všichni se budeme učit, dokonce i já. Dnes jsem přišla na kloub velké záhadě. Stejně, jako dokáže být Kazisvět destruktivní, může být i tvůrčí. No, nic, přinesu nějaké křesadlo ze salonu. Nebo vám postačí měsíční paprsky?“

Najáda se projevila nezvykle prakticky. Doširoka rozevřela okno a zmizela za dveřmi.

Trenten ji stejně nevnímal. Pohledem byl přikovaný ke křivce Jasmíniných úst. I v bledém měsíčním světle byla pořád stejná. Opět půvabná, ale pořád tatáž umíněná osoba, která jej přinutila, aby ji hledal po všech sférách a užíral se strachem, a které slíbil, že hned, jak to bude možné, jí napláčá, a potom se s ní bude milovat tak dlouho, že si týden nesesedne.

Jako by Jasmína četla jeho myšlenky, uličnicky se usmála a pípla: „Matka mě bude chtít vidět, ale jen co ji vystrnadíme, jsem ti k dispozici.“

konec

